C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\J_P_GAREN-Mark_Stone_56-Čaroděj.PDB

PDB Name: J_P_GAREN-Mark_Stone_56-Čaroděj
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 18.7.2002
Modification Date: 30.7.2002
Last Backup Date: 30.7.2002
Modification Number: 158

JEAN-PIERRE GAREN
MARK STONE
ČARODĚJNICE Z BAŽIN II
Rytíř Křišťálu

1
Paul de Gallas se hnal na šestinohém dalkovi prašnou cestou. Měl na sobě kabátec z černé kůže a tmavomodré plátěné kalhoty. Černý sametový baret si stáhl do čela, aby nebylo vidět křišťál vsazený na místě, kde začínaly vlasy.
Před deseti dny vyjel z Rixoru a na žádné Godomy naštěstí nenarazil. Na obzoru se rýsovaly hory, které byly cílem jeho cesty. Vzpomínal na šťastné dny, kdy ještě býval mnichem řádu Křišťálu. Válka s Godomy a smrt staršího bratra bohužel rozhodly jinak - musel nastoupit do královského vojska a řád opustit. V duchu si promítal krvavé bitvy, v nichž zahynulo tolik frequorských rytířů. On díky Yvainovi d'Escarlatovi přežil a stal se jeho přítelem.
Prašná cesta se vinula velkou zelenou plání. Podzimní slunko se sklánělo k obzoru, ale ještě hřálo. Paul usoudil, že by nebylo špatné se někde na chvíli zastavit, neboť byl na cestě už od rána. V dálce už bylo vidět střechy vesnice.
Za hodinu dojel k prvním domům. Seskočil ze sedla a vedl dalku za uzdu. Ulice byla plná lidí a stoupala k vyvýšenině, na níž stála budova větší než ostatní. Byl to nepochybně chrám.
"To máte nějaký svátek?" zeptal se vesničanky, která kráčela vedle něj.
Podezřívavě se na něj podívala. "Kněz dá upálit čarodějnici," odvětila neochotně a dodala: "Měli jsme ji

rádi. Pomáhala těm, co neměli dost na kněze." Potom se polekala, že toho řekla příliš, sevřela rty a ztratila se v davu.
K chrámu, čtvercové budově bez oken, pouze s velkými dveřmi, vedlo deset kamenných schodů. Dvacet metrů před ním byl zaražen kůl a kolem hromada dřeva. Ke kůlu byla připoutaná mladá žena v potrhaných zakrvácených bílých šatech. Hlídal ji muž s maskou.
Paula zaujala její mladá tvář. Půvabný obličej rámovaly plavé vlasy, modré oči měla vytřeštěné hrůzou. Prodral se do první řady.
Zazněl gong, dveře chrámu se otevřely a vyšel vysoký hubený muž, zřejmě kněz. Měl úzký obličej, zahnutý nos a nad očima se mu klenulo husté obočí. Následoval ho obr v černé zbroji s přilbou ozdobenou černým chocholem.
Kněz se zastavil nad schody a rozpřáhl ruce, aby utišil dav. Když nastalo ticho, pravil překvapivě silným hlasem:
"Já, věrný služebník tohoto chrámu, prohlašuji jménem ctěného Luzora, velekněze církve alliumské, dívku Sabrinu vinnou z čarodějnictví a ze spolčení s Knížetem temnot. Proto bude zaživa upálena a její popel rozmetán do větru."
Paul měl sice důležité poslání, na němž možná záviselo blaho království, ale pohled na tu vyděšenou dívku ho dojal.
"Král Karlus sesadil Luzora," vykřikl, "a nahradil jej nejvyšším otcem Pavlem z řádu Křišťálu. Nemůžete ji odsoudit jménem odpadlíka!"
Dav zašuměl, kněz zbledl a hledal opovážlivce, který mu narušil tak dobře připravený obřad.
"Karlus je pouze bídný podvodník, který uprchl do Rixoru a bude brzy ztrestán. Vládcem království Frequorského je král Radžak, kterého velmistr Luzor oficiálně korunoval v hlavním městě."
"Radžak je godomský vetřelec a nemá co vládnout této zemi."
Ozvalo se několik výkřiků. Kněz vycítil změnu nálady. Musel honem něco udělat, aby nedošlo ke vzpouře. Měl k dispozici jen několik sluhů, jakžtakž vycvičených v ovládání zbraní. Musel by vyrozumět velmistra, což by pro něj nebylo dobré vysvědčení. Ukázal na Paula a rozhněvaně vykřikl:
"Kaj se, kacíři! Jinak se na tebe snese hněv nebes. Pokud se nebudeš kát, podstoupíš soud Nejvyšší bytosti a za protivníka budeš mít Kazu." Ukázal na obra za sebou.
Paul trochu zaváhal. Má právo ohrozit své poslání? Ale pohled na nešťastnici ho přesvědčil.
"Výzvu přijímám. Kdy a kde?"
"Tady a teď," odvětil kněz.
"Dovol, abych si opatřil zbroj."
"To není třeba. Nejvyšší bytost rozhodne stejně dobře se zbrojí i bez ní," prohlásil kněz ironicky.
Kolos se těžkým krokem blížil k Paulovi, který proti němu vypadal jako chudinka.
V davu zavládlo stísněné ticho. Nikdo si nedělal iluze o tom, jak souboj dopadne.
Paul tasil meč. Sice strávil dva roky na hradě Křišťálu, ale mezi rytíři prošel tvrdým výcvikem. Navíc se v poslední době zúčastnil tvrdých bojů s Godomy. A k tomu měl křišťál, který zrychloval reakce a dodával sílu.
Kaza k němu došel na dva kroky, zvedl meč nad hlavu a chystal se mu rozpoltit lebku. Paul svižně uskočil a meč tříkl do země, až zajiskřil. Paul k obrovi přiskočil a zajel hrotem mezi přilbu a horní část krunýře. Kaza jen zachrčel. Měl drátěnou košili.
Pak ale Paul musel zase ustoupit, protože Kaza přešel do protiútoku. Chvíli mu uhýbal a obrovy údery poněkud ochabovaly. V klášteře se Paul naučil skvěle ovládat, což nebyl Kazův případ. Obr dýchal stále rychleji a oči v průzoru přilby mu plály hněvem.
Knězi ztuhl úsměv na tváři. Nemohl pochopit, že se jeho člověk nedokáže vypořádat s tak směšným protivníkem.
Paul si vzpomněl na Yvainův souboj s Renaudem de Norvakem. I ten měl vynikající drátěnou košili.
Náhle Kaza změnil taktiku. Zaryčel a rozběhl se přímo proti Paulovi, meč napřažený kupředu. Paul však znovu uskočil a tentokrát udeřil soupeře do zákolení, které neměl kryté. Meč se zasekl hluboko do masa. Vytryskla krev a vesničané spokojeně zabručeli.
Tentokrát už dal kněz najevo svůj neklid. Nemyslel si, že by zranění bylo nějak vážné, ale mátlo ho, že

rána tolik krvácí. Kaza udělal krok, noha mu vypověděla poslušnost a on se svalil na zem. Paul přiskočil a prudkým úderem do přilby ho omráčil.
Dav vydechl úžasem a potom propukl v jásot. Zděšený kněz chvíli hleděl na Kazu, nemohl uvěřit, že byl poražen, čekal, že vstane a bude pokračovat v boji.
Paul si uvědomil, že musí knězovy nejistoty využít. Zvedl meč nad hlavu a zvolal:
"Nejvyšší bytost rozhodla v můj prospěch. Tato dívka je nevinná!"
"Nevinná! Nevinná!" přidala se k němu vesnice. Došel k hranici. Kat mu sice zastoupil cestu, ale Paul mu přitiskl hrot meče na břicho a přinutil ho ustoupit. Vrátil meč do pochvy, vytáhl dýku a přeřízl dívce pouta. Zavrávorala a musel ji zachytit, jinak by se skácela na zem.
"Musíme honem zmizet, než se kněz vzpamatuje. Zázraky se neopakují," pošeptal jí.
Dívka se nezmohla na slovo, pouze přikývla. Dav tolik hlučel, že nebylo slyšet kněze, jak proklíná vesničany a rozkazuje jim, aby se těch dvou chopili. Když viděl, že je vše marné, uchýlil se do chrámu.
Paul s dívkou došel k dalkovi, kterého mu jakýsi ochotný vesničan přidržel za uzdu, vyhoupl se do sedla a pomohl dívce za sebe.
"Hodně štěstí, Sabrino," přitočila se k nim jakási stařena. "Nezapomeň na nás a brzy se vrať. Potřebujeme tě."
Paul popohnal dalku a teprve za vesnicí se zeptal:
"Máte se kam uchýlit? Kněz se s prohrou nesmíří a určitě vás dá hledat."
"Jeďte k těm kopcům," odvětila. Chytila se ho kolem pasu a hlavu si opřela o jeho záda.
Po několika minutách jízdy řekla: "Teď zahněte doprava."
Cesta stoupala a dalka musel zpomalit. Na malé mýtině stála chatrč s doškovou střechou. Dívka seskočila a vešla dovnitř.
Zakrátko se vrátila s obrovským rancem na zádech.
"Dneska tady zůstat nemůžeme. Tohle místo zná hodně lidí a určitě mě nejdřív budou hledat tady. Znám bezpečnější skrýš."
Vylezla si opět za Paula. "Jeďte podél tohoto potoka," požádala.
Pokračovali tak dobrou čtvrthodinu jedlovým lesem. U vysokého, asi třicetimetrového vodopádu stezka končila. Sabrina seskočila z dalky.
"Pojďte za mnou a dalku držte pevně. Asi se trochu namočíte." A bez váhání vklouzla do vodopádu.
Když proudem vody prošel i Paul, spatřil vchod do jeskyně. Ozvalo se škrtnutí, vylétla jiskra a brzy zaplál plamínek.
"Pojďte!"
Deset kroků od něj se rozzářila pochodeň. Jeskyně byla mnohem větší, než se podle vchodu zdálo. Zem pokrýval jemný písek, zřejmě šli řečištěm bývalého potoka.
Dívka ho zavedla do kouta, kde stál dřevěný stůl a dvě stoličky. O kus dál viděl slaměné lože.
"Posaďte se a svlékněte si ten kabátec, ať vám oschne. I kalhoty si můžete sundat."
I ona si stáhla promočené šaty a s naprostou samozřejmostí odhalila své nahé tělo. Paul z ní nespouštěl oči. Měla oblá pyšná ňadra, tenký pás, ploché bříško a nádherně tvarovaná stehna. Zamířila k vodopádu.
Vrátila se za deset minut, sáhla do vaku a vytáhla si suché šaty. Oblékla se a zasmála se.
"A nyní je čas postarat se o něco k jídlu. Jistě máte hlad, rytíři."
"Docela mám. Od rána jsem nejedl. Doufal jsem, že v té vesnici najdu nějaký hostinec, jenže..."
"Zjevil jste se tu jako zázrakem. Nechtěla jsem věřit vlastním očím, když Kaza prohrál. A proto dostanete najíst," dodala žertem.
Zaběhla do kouta jeskyně a vrátila s ohromnou čtvrtkou uzeného. Potom z truhly vytáhla dvě hliněné misky a dva dřevěné pohárky. Sedla si naproti Paulovi a ukázala na kýtu.
"Uřízněte si."
Paul poslechl. K jeho překvapení bylo maso vláčné, růžové a krásně vonělo.
"Jak jste si dokázala opatřit zásoby, když jste byla tři týdny v žaláři?"
"To maso jsem dostala před dobrým měsícem od jednoho vděčného rolníka. Pak jsem je několik dní udila. Takhle vydrží měsíce, určitě až do příštího roku, pokud se ovšem nesní."

"To je důmyslné."
Několik minut jedli mlčky. Potom Sabrina nalila ze džbánu do kalíšků.
"Tímto vínem připíjím na zdraví svého zachránce." Napila se a pokračovala: "Ani neznám vaše jméno, pane. Kdo jste, odkud přicházíte a jakou šťastnou náhodou projíždíte naším krajem?"
"Jmenuji se Paul a hodně cestuji," odvětil vyhýbavě. "Spíš mi vyprávějte o sobě, Sabrino. Vážně jste čarodějka?"
Ušklíbla se. "Nejvyšší bytost usoudila, že ne."
"Tak proč vás chtěl kněz upálit?" nedal se Paul.
"To je dlouhá historie. Můj otec se zabil při stavbě chrámu. To mi byl rok. Když matka žádala kněze, aby jí pomohl, protože zůstala bez prostředků, vyhnal ji a řekl, že ji takto potrestala Nejvyšší bytost za její hříchy." Dívce se při vzpomínce zarosily oči. "Opustily jsme tedy vesnici a sousedé nám pomohli postavit chatrč. Matka začala sbírat bylinky, které jsou prospěšné tělu i duši. Dávala je těm, kdo ji přicházeli navštívit. Oni jí za ně zase přinášeli něco k jídlu a podobně. Když loni zemřela, pokračovala jsem v jejích stopách."
"Pak nechápu, proč vás tak nenáviděl."
"Je vidět, že ho neznáte. Podle něj jsou to vědomosti, které přináležejí pouze kněžím."
Paul potřásl hlavou. "Podobně tomu bylo ve Frequoru. Byl ten váš kněz aspoň k něčemu?"
Sabrina vyprskla smíchy.
"Měl velice jednoduchou zásadu. Každá nemoc je trest za spáchané hříchy. Bránit se jí znamená rouhat se. Pouze kněz může vyprosit odpuštění. Ovšem jeho modlitby jsou drahé a chce platit hotově. Když se nemocný uzdraví, přisuzuje si zásluhy, když umře, potrestá rodinu, že žila s takovým hříšníkem."
"To je docela důmyslné," usmál se Paul.
"Nyní jistě chápete, že když někdo onemocněl, šel radši za mnou. Nedělám zázraky, ale občas jim pomůžu. Z vděku mi pak přinesou něco k jídlu."
"Chápu, že ve vás viděl sokyni. Snižovala jste mu příjmy."
"Dal mě zatknout a nabídl mi obchod - buď zůstanu v chrámu jako jeho otrokyně, nebo mě čeká hranice. Musím přiznat, že jsem trochu váhala, ale nakonec jsem nesnesla představu, že bych mu měla být ve všem po vůli. A proto jsem dala přednost smrti."
Vstala a přinesla jakousi lahvičku, z níž Paulovi nalila do kalíšku. "A tohle je likér, který příjemně završí skromné jídlo."
Paul lehce upil lahodného aromatického nápoje. Sabrina se opřela lokty o stůl, obličej položila do dlaní a zahleděla se na něj.
"Když jsem stála na hranici, litovala jsem, že umřu tak brzy a nepoznám lásku."
"Nu vidíte, a teď máte spoustu času najít si nějakého mládence." Řekl to jen s námahou, protože se ho zmocňovala podivná únava.
Sabrina mu jemně sevřela ruce. "Jste unavený, pane. Nevzpírejte se spánku."
Paul potřásl hlavou, aby zahnal únavu. Sabrina se před ním měnila, její tělo se prodlužovalo, rozplývalo se jako oblak dýmu, svíjelo se, vinulo se kolem něj. Zmocňoval se ho příjemný pocit. Čas už neexistoval. Jeho nehmotné ruce klouzaly po čemsi jemném a hebkém, slyšel jakési vzdechy. Měl pocit neskonalého štěstí, jaké nikdy nepoznal, pocit úlevy spojený s nesmírnou rozkoší. Potom nastala tma a on ztratil vědomí.

2

Kněz seděl za stolem. Před sebou měl večeři, které se ještě ani nedotkl. Neustále si v duchu promítal odpolední události, které v něm znovu a znovu vzbuzovaly hněv.
Vstoupil sluha a uklonil se. "Pane, Kaza právě zemřel."
"Jeho chyba. Neměl se dát porazit tím třasořitkou. Co byl vlastně zač?"
"Poptávali jsme se našich lidí. Nikdo ho nezná. Přijel teprve dneska. Nebyl to Kníže temnot?"
"Co blázníš? Bozi se nepletou do malicherných lidských sporů. Uvažuj. Pozorně jsem souboj sledoval. Ten muž je velice obratný ve zbrani a má pozoruhodné reakce. Musí to být jedině rytíř Křišťálu. Svědčí o tom i jeho znalost politické situace."

"Ale co ten pohledává v našich končinách?"
"Právě to mi vrtá hlavou. A napadá mě pořád jen jedno vysvětlení. Určitě se chce dostat do hradu Křišťálu, který je někde ve zdejších horách."
Nastalo ticho, sluha ani nedutal. Jeho pán míval nebezpečné záchvaty vzteku. A dobře udělal, protože kněz smetl jídlo ze stolu a křikl na něj: "Přines mi psací potřeby!"
Potom se chopil pera a začal psát. Dopis nakonec zapečetil a podal sluhovi.
"Zítra to předáš veliteli godomské posádky v sousední vesnici. Vyrazíš hned ráno."
***
Paul líně otevřel oči. Ležel na slámě a pochodeň zaražená mezi dvěma kameny ještě svítila. Sabrina cosi dělala u stolu.
"Už je den a musíme vyrazit," řekla. "Obávám se, že se to bude kolem hemžit Godomy."
Paul vstal a zívl.
"Tamhle v rohu je vědro s vodou, můžete se umýt. K snídani je totéž co k večeři."
Paul po chvíli usedl ke stolu a pustil se do jídla. "Co se to včera večer vlastně stalo?"
"Usnul jste jako špalek a odtáhla jsem vás na lůžko."
"Děkuji vám."
"Odpočinul jste si?"
"Skvěle. Ale měl jsem podivný sen."
"Doufám, že příjemný," usmála se.
"Ano. Byl to však opravdu sen?" Upřeně se na ni zahleděl.
Sabrina jeho pohled vydržela. "To nevím, usnula jsem krátce po vás."
Na to Paul už nic neřekl. Navlékl si kabátec a zapnul opasek. Odvázal dalku a prohodil k němu: "Místo snídaně tě čeká koupel."
Sabrina uchopila vak a doprovodila Paula až k východu. Když vyšel z vodopádu, musel na chvíli zamhouřit oči před vycházejícím sluncem. Vyhoupl se do sedla a všiml si, že Sabrina má vak.
"Vy tady nezůstanete?" '
"Godomové nejsou hlupáci a tuhle jeskyni určitě objeví."
"To si myslíte, že kvůli vám budou pročesávat lesy?" zapochyboval.
"A kdo říká, že budou hledat pouze mě?" opáčila. "Ne abyste jel kolem vesnice! Musíte přes kopce. Tím si ušetříte dobrý den cesty. Když mě vezmete s sebou, povedu vás."
Paul chvíli váhal, ale pak usoudil, že by nebylo rytířské nechat ji napospas Godomům.
"Tak dobře," řekl a podal jí ruku. Svižně si nasedla a chytila se ho kolem pasu.
***
Merchak obýval ten nejlepší dům ve vesnici. Byl to velký hubený muž s úzkou olivovou tváří. Rysy mu zakrýval podivný nažloutlý vous. Všichni se ho obávali, protože byl Radžakovým rádcem a čarodějem. Jedině on dokázal zpracovávat kořínky jisté rostliny, které dodávaly bojovníkům sílu.
V rohu za ním klečela otrokyně, mladičká dívka, se kterou zacházel velice krutě. Nyní však seděl u stolu a studoval kousek začernalého pergamenu. Byl to onen útržek, který našel v krbu, když plenili opatství Aedtler.
"Hrad Křišťálu musí být někde v tomto kraji," bručel si. "Musím ho najít."
Do místnosti vstoupil godomský jezdec a uklonil se.
"Pane, dostal jsem zprávu od kněze ze sousední vesnice. Tvrdí, že tudy projel rytíř s křišťálem a mířil do hor."
"To je skvělé," zajásal Merchak. "Takže jsme na dobré stopě. Řekni chlapům, že ráno vyrážíme."
V dobrém rozmaru vstal, uchopil důtky a otočil se k otrokyni. "Přišla hodina trestu, připrav se."
Nešťastnice si poslušně vyhrnula sukni a předklonila se. Důtky zasvištěly a na zadečku přibyly další krvavé pruhy. Potom Merchak důtky odhodil, uchopil sténající otrokyni kolem pasu a mrštil jí na lůžko.
"Tohle mi vždycky zvedne chuť," liboval si. "Doufám, že mě plně uspokojíš, jinak tě potrestám ještě víc!"
***
Dalka se zastavil na úpatí. Před nimi se zvedala hora se zasněženými vrcholy.
"Myslím, že tady naše společná cesta končí," řekl Paul a pomohl Sabrině z dalky.

"Nemůžete mě vzít s sebou?" požádala ho.
"Lituji, ale vážně to nejde."
Smutně potřásla hlavou. "K zakázanému hradu se dostanete touhle stezkou vpravo," poznamenala.
Trhl sebou a tasil meč. "Jste čarodějnice!" zvolal. "Jak víte, kam jedu a kde je hrad?"
Zasmála se, meče si nevšímala a odpověděla: "To nejsou žádné čáry! Stačí jen trochu pozornosti. Abyste vyzval muže ve zbroji, musel jste být rytíř. Vaše rychlost to jen potvrdila. Navíc jsem viděla křišťál na vašem čele, který se snažíte ukrýt pod baretem. Pak jsem si už snadno vyvodila zbytek. Obávám se však, že na totéž přišel i kněz, a proto si myslím, že Godomové půjdou spíš po vás než po mně."
"Nikdo neví, kde se hrad přesně nalézá. Ani já. Kdo vám to prozradil?" zeptal se ještě trochu nejistě.
"Od dětství jsem běhala s matkou po horách, hledaly jsme bylinky. Jednoho dne jsme spatřili hrad, ale daly jsme si pozor, aby nás nikdo neviděl..."
"Komu jste o něm ještě řekla?"
"Nikomu. Bála jsem se, abych nebyla potrestána, že jsem vnikla na zakázané území."
"Čestné slovo?"
"Ovšem, pokud můžete věřit slovu... čarodějnice."
"Spokojím se s ním," zavrčel.
Rychle uvažoval. Pokud Sabrina skutečně ví, kde hrad je, pak by bylo osudné, kdyby padla do rukou Godomům. Na mučidlech by jistě prozradila všechno.
"Dobrá, vyhrála jste. Budeme pokračovat společně, ale jestli mě k hradu nedovedete, vlastnoručně vás zaškrtím."
Vesele si vyskočila na dalku.
Pokračovali tak až do noci. Paul byl stále neklidnější. Když před čtyřmi měsíci odcházel z hradu Křišťálu, armadérský velmistr ho upozornil, že se mu zastřou vzpomínky, ale zase se mu vrátí, jakmile se bude přibližovat k hradu. Nic se však nedělo! Ledaže by cíl byl ještě hodně daleko...
Jeli jedlovým lesem a nízké větve jim občas bránily v cestě. Konečně se zastavili na pasece. Paul nechal dalku se pást, Sabrina zatím nasbírala dřevo a rozdělala oheň. Z vaku vytáhla kus masa.
"To je poslední."
"Hrad je ještě daleko?"
"Když si pospíšíme, můžeme tam být zítra večer. Pokud nás ovšem pustí dovnitř..."
"Určitě pustí," usmál se Paul.
Rychle se najedli, potom ulehli u skomírajícího ohně.
"Doufám, že vám nevadí spát na holé zemi," poznamenal Paul.
"Určitě jsem tak spala častěji než vy, pane."
"Jen si nemyslete, poslední dobou jsem toho moc v posteli nenaspal."
Lehla si vedle něj a zavřela oči. Paul pozoroval její pravidelný obličej a nemohl se ubránit obdivu. Vycítila, že ji pozoruje, usmála se a rozespale zabručela: "Ani jsem vám kloudně nepoděkovala za záchranu. Celý život vám budu dlužná..."
Dlouho mu trvalo, než usnul.
***
Na východě se jasnilo, blížilo se svítání. Noční chlad Sabrinu zřejmě přinutil, aby se k němu víc přitiskla. Když otevřel oči, cítil ji těsně u sebe. Mechanicky natáhl ruku a objal ji kolem holého ramene. Najednou mu připadalo, že ten pocit zná... To byl přece onen sen! Ale byl to sen?
Sabrina si tiše vzdychla a usmála se.
"I já měla sen."
Dál se k němu tiskla a on ji dál držel za rameno. Pak se jeho rty přiblížily k dívčiným. A spojil je polibek. Krev se mu rozproudila rychleji a vzápětí jej už unášel vír vášně.
Když se mnohem později vzpamatoval, prudce vstal a hleděl na poloobnažené Sabrinino tělo.
"Přece jen jsi čarodějnice!" vykřikl. "Očarovala jsi mě!"
Posadila se a zahalila si ňadra.
"Nechápu," usmála se. "Už jsem spala a vy jste se na mě najednou vrhl." Odhodila si vlasy z čela. "Nebránila jsem se, protože jsem taky měla chuť. Bylo to milé, ale nesmíte všechnu vinu svalovat na mě."

Paul si přejel rukou po čele.
"Já už nevím," zabrumlal. "Zapomeňme na to. Omlouvám se vám."
Zamířil k dalkovi, nasedl si a pomohl dívce nahoru.
Celý den jeli v tíživém mlčení. Paul nevěděl, jak se k Sabrině chovat, nechápal, co se to s ním děje. Pořád měl pocit, že je očarován, a říkal si, co když právě kvůli tomu se mu nevracejí vzpomínky.
Slunce už skoro zapadlo za obzor, když konečně spatřil hradby. A vtom se mu zatočila hlava. Všechno se kolem něj točilo. Před očima se mu míhaly obrazy. Rozbolela ho hlava a zasténal.
"Co je vám, pane?" znepokojeně se ptala Sabrina. "Jste bledý jako stěna."
Nezmohl se ani na odpověď. A pak se mlha v jeho mysli roztrhla a něžná psychická vlna zmírnila bolest. Rozhostil se v něm nesmírný klid. Vzpomínky se navrátily.
"Už jsem v pořádku," usmál se na Sabrinu.
Popohnal dalku a za hodinu dorazili k mohutné bráně.
Brána se otevřela a vjeli na nádvoří. Paul seskočil a spěchal dovnitř. Své společnici ani nepomohl. V ústrety mu kráčel armadérský velmistr.
"Ctěný velmistře, jsem nesmírně rád, že se s vámi mohu opět pozdravit," řekl Paul a zhluboka se uklonil.
Všiml si, že velmistr upřel zrak na Sabrinu, a honem dodal: "Tato dívka mi ukázala cestu. Usoudil jsem, že by nebylo dobré, kdyby z ní Godomové dostali tajemství."
"To bylo rozumné rozhodnutí. Jděte do refektáře a posilněte se. Jistě jste drahný čas neměli sousta v ústech. Potom si promluvíme."

3
Merchak prohledal celou chýši, ale nic nenašel.
"A neměla ta holka ještě jiný úkryt?" vyjel na kněze.
"Tady ji vždycky lidi navštěvovali. Je to čarodějnice, která jim dávala kouzelné bylí. Já to zakazoval..."
"Jaké bylí?"
"Tvrdila, že léčí nemoci, kterými Nejvyšší bytost trestá hříšníky."
"A připravovala tě tak o penízky, co?" řekl posměšně Merchak. "Už tomu rozumím. Vrátíme se do vesnice a poradíme se."
"Máme tu barabiznu spálit?" zeptal se jeden Godom.
"Ne, ne," prosil kněz. "Když zjistí, že přišla o chýši, zmizí úplně. Takhle máme aspoň naději, že se sem vrátí, a pak ji dostanu. To už nebude mít zázračného zachránce."
"Pomstychtivé, ty já mám rád," zasmál se Merchak a dal Godomovi znamení, aby zhasil pochodeň.
Ve vesnici svolal do knězovy pracovny pět důstojníků a kněze poslal pro něco k jídlu.
"Naše kořist ještě vesnicí neprošla. To znamená, že přešla kopec a sejde na druhé straně. Hned ráno tím směrem vyšlete zvědy. Hrad Křišťálu už nemůže být daleko. Cítím to, jsem si tím jist. Když se vám to povede, dostanete křišťál jako první a vyrovnáte se frequorským rytířům."
***
Velmistr upíral oči na obrovský křišťál s mnoha duhovými fazetami. Když vešel Paul, zvedl hlavu.
"Vím, že jsi od svého odchodu zažil řadu dobrodružství."
"Nezažil jsem nic příjemného."
"Sledoval jsem tě křišťálem. Často jsem se o tebe bál."
Paul se usmál. "Já vím. Často jste mi pomáhal, dodával jste mi odvahu."
"Pouze jsem podněcoval, co v tobě je. Tvůj křišťál dobře ladí s tvou duší a já mohu tvé myšlenky sledovat hodně daleko. Ten tvůj přítel Yvain je také zajímavý člověk..."
"Co s ním je?"
"Pokračuje v cestě do městských států na východě."
"Takže znáte cíl mé návštěvy."
"Ovšemže. Už jsem nařídil bratrům, aby připravili dostatek křišťálů, aby Karlus mohl pasovat nové rytíře."
"Kdy mohu vyrazit?"
"To ještě nevím," povzdychl si velmistr. "Mám jakousi nepříjemnou předtuchu... Zatím odpočívej."

Paul vstal a měl se k odchodu.
"Ta dívka je rozkošná," řekl ještě velmistr. "Dobře žes ji zachránil před hranicí. Byla to troufalost, ale já cítil, že toho surovce porazíš."
Paul chvíli váhal - asi jako plavec, než skočí do studené vody. "Zajímalo by mě, jestli je skutečně čarodějnice," řekl nakonec.
Velmistr pozdvihl obočí a odpověděl s ironií v hlase: "Čarodějnice... Snad nevěříš tomu knězi?"
"Sžírají mě pochyby. Mám pocit, že jsem viděl, jak se mění protáhlý oblak kouře. To jste v mé mysli nesledoval?"
"Sice se o tebe zajímám," odvětil velmistr, "ale nesleduji tě ustavičně. Mám spoustu jiných povinností. Pouze jsem zaznamenal, že v tobě probudila velký cit."
Paul zrudl. "Musím se přiznat, otče, že..."
"Mlč. Jsi mladý, plný života a žádný slib jsi nesložil. Tvoje chování je tedy zcela přirozené."
Paul sklonil hlavu. "Nad mrtvým bratrem Gregorem jsem přísahal, že budu templářem Křišťálu."
"Ten slib jsi přece dodržel. Tak se netrap. Podle mě je ta dívka nesmírně zajímavá."
Paul však stále ještě nebyl přesvědčen. "A určitě to není čarodějnice?"
"Na to se podíváme později. Budu o tom uvažovat. A teď až jdi."

4
Městský stát Fallina byl mnohem exotičtější než Frequor. Obepínaly jej vysoké hradby z pěkných hnědých kamenů. Když zapadalo slunce, zbarvovalo je do krvava a v Yvainovi to vyvolávalo zlé předtuchy.
Yvain nebyl pohledný mladík. Měl až příliš velkou kulatou hlavu, hrubé rysy, silný zploštělý nos a odulé rty. Nad podivně zelenýma očima se klenulo husté obočí. Pleť měl matnou, skoro žlutou, silný a krátký krk, široký hrudník, svalnaté paže a krátké nohy do O.
Provázel ho jeho sluha Xil, kterého Yvain sebral na bitevním poli po porážce krále Johannese. Xil už Yvaina neopustil a stal se jeho sluhou.
Projeli městskou branou. Opírali se o ni dva strážní s píkami, ale nevěnovali jim pozornost. Pak pokračovali nahoru širokou ulicí plnou krámků.
"Nezdá se, že by je něco znepokojovalo," poznamenal Xil. "Tady těžko seženete bojovníky. Jak to chcete udělat?"
"Navštívíme knížete a požádáme ho o pomoc."
Hrad byl mohutný a pevný, ale přitom pěkný na pohled. Stráže u brány však byly ostražitější a nepustily je dál.
"Vyřiďte svému pánovi, knížeti Azerovi, že pro barona d'Escarlata, vyslance krále Karluse, by bylo velikou poctou, kdyby jej přijal."
Jeden strážný po chvíli váhání odběhl a vrátil se s důstojníkem, který si příchozí změřil podezíravým pohledem. Yvain svou žádost opakoval už strohým tónem.
Nakonec se důstojník uklonil a řekl: "Vstupte, barone. Počkejte laskavě na strážnici, než uvědomím vévodu Mikidu."
Zbrojnoš je zavedl do místnosti s nízkým klenutým stropem a nabídl jim lehké, ale chutné víno. Xil se s ním pokoušel navázat hovor, ale chlap byl jako němý. Donesl jim ještě vodu, aby se mohli trochu umýt a upravit před audiencí.
Za čtvrt hodiny se důstojník vrátil s prošedivělým mužem v honosném šatu.
"Jsem první ministr vévoda Mikida," představil se lehce zadýchaným hlasem. "Lituji, že jsem vás nechal čekat, ale nebyl jste ohlášen. Nejdřív vás zavedeme do komnaty, kde si můžete odpočinout. Kníže vás přijme před večeří, na kterou jste srdečně zván."
Vévoda je zavedl do druhého patra hlavní věže, kde jim hned připravili pokoje.
"Udělejte si tady pohodlí. Pokud byste si přáli nějakou kratochvíli, pošlu vám děvče."
"Myslím, že to nebude nutné. Jeho Jasnosti děkuji za skvělé pohostinství."
Yvain se zul a blaženě se natáhl na postel.
"Já jdu dolů omrknout kuchyň," oznámil mu Xil. "Tam se našinec dozví nejvíc."

Yvain si na chvíli zdříml. Vzbudil ho Xil, který se brzy vrátil.
"Na vašem místě bych si dával pozor, pane. Narazil jsem na několik Godomů. Chovají se tady jako doma."
Hned nato zaklepal vévoda a oznámil, že jej kníže očekává.
Ve velké síni na trůnu s vysokým opěradlem důstojně seděl kníže. V kulatém, tučném obličeji svítila živá očka.
Yvain se uklonil.
"Posloucháme vás, pane vyslance," vybídl ho kníže.
"Můj pán, král Karlus, vám posílá srdečné pozdravy. Stal se obětí zrádného útoku godomských kmenů a prosí vás o pomoc. Žádá o souhlas, abych směl u vás rekrutovat muže do našeho vojska."
Kníže se zamyslel.
"To vše je třeba pečlivě zvážit," řekl pak lenivě. "Budu o tom uvažovat, ale nejdříve se najíme."
Těžkopádně vstal. "Nabídněte mi rámě, pane vyslanče. "Můj věk mi už nedovoluje velká tažení a rád bych uchoval mír."
Krátkými krůčky prošli dlouhou chodbou do honosné klenuté místnosti osvětlené množstvím pochodní. Prostřeno bylo pro dvacet osob. Někteří už byli přítomni a povstali. Kníže usedl do čela stolu, Yvaina posadil po své pravici a vedle Yvaina usedl vévoda Mikida. Místo po levici knížete zůstávalo prázdné.
Yvain se rozhlédl a uvědomil si, že není přítomna jediná žena.
"Na oficiální večeře ženy nikdy nezveme," vysvětloval vévoda, jako by uhodl jeho myšlenky. "Bylo by to dost složité. Kníže má patnáct manželek, já zatím jen šest. Jistě uznáte, že v tom štěbetání by se nedalo kloudně hovořit."
V té chvíli vstoupil statný muž v tmavém koženém obleku. Podle olivové pleti to byl jednoznačně Godom. Mlčky usedl na volné místo. Zřejmě se čekalo jen na něj, protože Azera teprve teď pokynul sloužícím, aby nosili na stůl.
"To je generál Juta, velvyslanec vládce Radžaka," pošeptal Yvainovi Mikida. "Je tady už tři měsíce."
Večeře probíhala v celkem přátelské atmosféře, o ničem vážném se nehovořilo. Maso bylo vynikající, víno teklo proudem. Yvain se cítil docela příjemně, dokud se rozjařený Godom neujal řeči.
"Asi jsem vám ještě nevyprávěl, jak můj pán Radžak rozdrtil vojsko krále Johannese," řekl a jal se vychloubat, jak Radžak skvěle válčil.
Když zesměšňoval rytíře, Yvain zatínal pěsti, ale byl dost prozíravý, aby pochopil, že Godom ho chce vyprovokovat k nějaké nepředloženosti.
"Co tomu říkáte vy, pane d'Escarlate?" zeptal se nakonec Juta.
"Král Johannes opravdu utrpěl těžkou porážku, ale neřekl jste všechno," odpověděl Yvain. "Tři dny po bitvě jeden smělý oddíl dobyl hrad Pendarmor nazpět a osvobodil zajatou královnu Tamii."
Juta sebou trochu trhl, ale pak se rozesmál. "Dobyli jsme hlavní město Frequor a Radžak se dal korunovat."
"To je pravda," připustil Yvain. "Karlus chtěl obyvatele uchránit strastí obléhání, a proto se uchýlil do Rixoru. Město jste dobyli snadno, protože je nikdo nehájil. Ale zapomněl jste na tu velkou bitvu na cestě do Rixoru. Přišli jste tam skoro o veškerou jízdu. Zřejmě jste se té bitvy nezúčastnil, jinak byste nebyl naživu."
Godom zbrunátněl. Prudce odstrčil židli a sevřel jílec meče.
"Za tuhle urážku žádám satisfakci."
"Kdekoli a kdykoli si budete přát."
Kníže slovní půtku pozorně sledoval. Takže Karlus ještě není definitivně poražen, jak tvrdil Juta...
"Ale prosím, pánové," zasáhl. "Tady jste na neutrálním území a já ve svém městě souboje netrpím. Možná bychom si měli jít lehnout a zítra si promluvíme rozumněji."
Šel příkladem a vstal. S ním všichni dvořané. Brunátný Juta ještě chvíli váhal a potom hřmotně opustil místnost.
Yvain se odebral do svých komnat, kde našel Xila, jak si pochutnává na ohromné pečeni.
"Radši jsem se navečeřel tady," řekl. "Mezi sluhy je hodně Godomů, ale vypadají spíš na vojáky. Necítil jsem se mezi nimi dobře."

"Jen klid, Xile, odjedeme co nejdříve. Kníže nám nepomůže. Jdu si lehnout."
***
Dveře do Yvainova pokoje se prudce rozletěly a dovnitř vpadli čtyři muži. Ve svitu pochodně poznal důstojníka, který ho přijal u brány. "Co to má znamenat?" zeptal se.
"Na knížecí rozkaz vás zatýkám. Následujte mě dobrovolně, jinak použiju násilí."
Na chodbě se setkal s Xilem, který měl rovněž čtyřčlenný doprovod. Odvedli je na nádvoří a po kluzkých schodech do podzemí hlavní věže. Zastavili se před dveřmi cely.
"Pietě, zavři je tam," poručil důstojník obrovskému žalářníkovi.
"Budou tady dlouho?" zeptal se Piet. "Abych se jim jako postaral o stravu."
"To ani nestojí za to. Zítra si je převezmou Godomové." Cela byla těsná, měla jen dvě holé pryčny. "Měli jsme si dát na ty psy lepší pozor," zavrčel Xil. "To je moje chyba. Nechal jsem se uspat tím jeho sladkým chováním. Co naděláme? Vyspíme se. Těm Godomům už nějak utečeme."
Sotva však Yvain usnul, už ho vzbudil rachot zámku. Vstoupil Piet a za ním vévoda Mikida.
"Pojďte," zašeptal. "Hezky potichu." Ve dveřích se otočil k žalářníkovi. "A nikomu ani muk!"
"Pán se na mě může spolehnout," pravil Piet a hluboce se uklonil. A tak neviděl, že vévoda vytáhl úzkou dýku, která mu zajela s děsivou přesností do šíje. Ohromné tělo se zachvělo a těžce dopadlo na zem.
"Pouze mrtví nemluví na mučidlech," poznamenal vévoda. "A teď už pojďte. Nemáme příliš času. Je to pro mě dost riskantní. Jeden Godom vás poznal. Prý můžete za smrt mnoha jejich mužů v nějaké bitvě, už nevím kde."
"Godomům jsem škodil na mnoha místech," opáčil sarkasticky Yvain.
"Právě proto si vás chtěli vyslechnout."
Vyšli z podzemí, ale nevešli na nádvoří. Mikida je zavedl do jiného sklepa plného haraburdí.
"Pomozte mi," řekl a pokoušel se odsunout starou almaru.
Xil se o ni opřel a za almarou se objevil vchod na úzké schodiště.
"Chodba vede za hradby do jednoho opuštěného stavení. U něj najdete své dalky." Vévoda si odepnul opasek s mečem. "Ten je váš," řekl. "Usoudil jsem, že vám na něm záleží. Je skvostný."
"Hlavně je to památka na mistra, který mě cvičil ve zbrani. Proč to pro nás vlastně děláte?"
Vévoda trochu zaváhal a potom odpověděl: "Kníže ani já nemáme Godomy rádi, ale zatím jsou silnější a musíme s nimi nějak vyjít. Jeďte honem pryč. Jakmile se na váš útěk přijde, kníže vás bude muset pronásledovat. Máte jen pár hodin náskok. Asi sto metrů od té barabizny je cesta. Dejte se doprava a za tři hodiny cvalu jste na území Wassilky."
"Vyřiďte knížeti můj dík," řekl Yvain a převzal svícen.
"Doufám, že potmě najdete cestu."
"Nebojte se, vyznám se tady."
Sešli třicet schodů a dostali se do uzoučké vlhké a zatuchlé chodby.
"Teď už jen můžeme doufat, že skutečně vede ven," povzdychl si Yvain, "a ne do nějaké hladomorny."
"Proč by se pak vévoda tolik namáhal? Stačilo nechat nás napospas Godomům, ne?"
Yvain počítal kroky. "Podle mě jsme teď pod hradbami."
Sel pomalu, pečlivě sledoval cestu před sebou. Vtom sebou trhl. Od stropu se odpoutala kapka vody a dopadla s podivným zvukem na zem. Yvain se zastavil, opatrně natáhl nohu a zkoumal zem před sebou. Když přitlačil, prolomilo se pod ním tenké prkénko. Stačil ještě včas uskočit.
Klekl si a hleděl do jámy. Na dno nebylo vidět. Hodil do ní kamínek. Trvalo několik vteřin, než dopadl do vody.
"Pěkná past," zděsil se Xil.
"Teď ještě musíme zjistit, jak je široká. S touhle svíčkou vidím tak na metr. Podrž mě za nohy."
Lehl si na břicho a vytáhl meč. Natáhl ruku a hrot zbraně se dotkl okraje jámy.
"Musíme skočit necelé tři metry. To by se dalo zvládnout."
Přesekl svíčku. Horním koncem zapálil zbytek na svícnu a useknutý konec postavil na okraj pasti.
"Tady se musíme odrazit." Všiml si, že Xil váhá, a dodal: "Skočím první."
Ustoupil čtyři kroky, nadechl se a skočil. Chvilička úzkosti a pak dopadl na druhou stranu. Hned vyndal druhou půlku svíčky, po nějaké chvíli vykřesal oheň a zapálil ji.

"Teď ty, Xile."
Nešťastníkovi se příliš nechtělo.
"Tak dělej, přece tady nebudeme celou noc. Jestli tady chceš zůstat, já jdu."
Xil zařval, odrazil se a dopadl Yvainovi do náruče.
"Jdeme dál. Doufejme, že nám nepřipravili ještě další překvapení."
Pod nohama se jim hemžily krysy. Došli na konec chodby.
"Tak přece jen slepá ulička," zasténal Xil.
Yvain zvedl hlavu a spatřil trošku prosvítat světlo.
"Tady je žebřík!" zajásal Xil. "Sice zchátralý, ale snad nás unese."
Octli se v tmavé místnosti. Z ní vyšli do přízemí a za chvilku už dýchali čerstvý vzduch.
"Jsem zvědavý, jestli nám připravili dalky."
Zvířata tam kupodivu byla. Vyhoupli se do sedel a cvalem uháněli pryč. Odpočinek dalkům dopřáli až za úsvitu.
Xil si prohlížel obsah sedlových brašen. "Ten kníže není zas tak špatnej chlap. Dal nám i svačinu." Hrabal se dál a potom vykřikl: "A dokonce nás odškodnil!"
"Ty peníze si nech. Aspoň ti můžu jednou zaplatit. Kdoví, kdy dostaneš další."

5
Paul de Gallas už týden čekal na svolení k odjezdu a začínal být netrpělivý. Sabrinu mniši přijali dobře. Bratr Ambrož jí dokonce ukázal laboratoř a dlouze s ní hovořil. Paul se však střežil, aby se s ní neocitl o samotě. Nějak se jí ostýchal...
"Chápu tvou netrpělivost, Paule," řekl velmistr, "ale vnímám působení jakési zlé mysli. Stále více se přibližuje."
V té chvíli k nim doběhl jeden mladý mnich.
"Go... Go... Godomové! Už jsou tady!"
Vystoupali na vrchol té nejvyšší věže. Přidala se k nim i Sabrina. Spatřili dlouhou kolonu vojáků, jak obkličuje hrad.
"Mají žebříky a beranidlo," zavrčel Paul.
Velmistr mlčky sešel na nádvoří, kde se už shromáždili všichni obyvatelé hradu.
"Bratři," promluvil k nim, "s něčím podobným jsem už dávno počítal. Musíme uprchnout a dostat se do Rixoru pod ochranu krále. Až bude opět mír, postavíme si nový hrad, který zůstane ve stejné tajnosti jako tento."
"Obávám se ale, že odtud neutečete," namítl Paul.
Velmistr se pousmál. "Stavitelé počítali i s touto možností. V hoře jsou jeskyně propojené chodbami. Jejich tajemství se dědilo z velmistra na velmistra. Mám tu smutnou čest, že je využiji jako první."
Rozpřáhl ruce a klidným hlasem nařídil: "Bratři, připravte se. Za soumraku vyrážíme."
Když se mniši rozešli, Sabrina navrhla: "Možná by bylo dobré vzbudit dojem, že hrad je stále obsazen."
"To je pravda," odvětil velmistr, "ale nerad bych tady někoho nechával."
"Mohla bych to být já," nabídla se.
"To je můj úkol," protestoval Paul.
"A proč? Že jste muž a já jen žena?"
"Paule," zasáhl velmistr, "nechci, aby tě zajali. A jak byste s nimi bojovala, Sabrino?"
"Ještě než odejdete, potřebovala bych na hradby vynést jisté věci, které má bratr Ambrož v laboratoři. A s nimi bych těm barbarům připravila hezké uvítání."
"To můžeme udělat, ale jak se pak odtud dostanete vy? Chápejte, že bych vás horou nemohl..."
"O těch chodbách nechci nic vědět. Šla bych na to jinak."
"A jak?" zeptal se s předstíranou lhostejností Paul.
"Copak nejsem čarodějnice?" zasmála se.
"Zajděte za bratrem Ambrožem," řekl v té chvíli velmistr, "a vezměte si, co potřebujete. Budu se za vás modlit. A ty, Paule, pojď se mnou. Potřebuji tě."
Večer velmistr přistoupil k hradbě v místě, kde se stýkala se skálou. Ťukal podle určitého pořadí

postupně na několik kamenů. Zadunělo to, část zdi se odsunula a ukázal se temný otvor dostatečně vysoký, aby jím prošel i dalka. První vstoupili do jeskyně mniši, poslední šel Paul. Stále se otáčel. Jak rád by se rozloučil se Sabrinou! Nemohl se smířit s myšlenkou, že ji už nespatří.
Velmistr uhodl, nač myslí. "Nevěš hlavu, Paule. Ta dívka je velmi schopná a já věřím, že ji opět sevřeš v náruči."
"A nebojíte se, že nyní ví, kde začíná chodba?"
"To vůbec nevadí. Zablokoval jsem vchod a Godomům potrvá dny, než se do ní dostanou."
Procházeli prostornou jeskyní se stalaktity, jíž protékala temná podzemní řeka.
"Půjdeme podél ní. Opatrně, klouže to!"
Po nějaké chvíli se řeka ztrácela v podzemí. Chodbou se však dostali do další jeskyně, kde se řeka opět vynořila. Místy museli obcházet obrovské stalagmity. Šli už dlouhé hodiny, jeskyně jako by neměla konce. Na velmistrovi byla už patrná únava. Paul si toho všiml a nabídl mu rámě. Za hodinu došli na konec jeskyně, kde se řeka opět ztrácela. Tentokrát Paul žádný východ neviděl.
Velmistr ho požádal, aby zvedl pochodeň. Dlouze a pozorně ohmatal skálu. Potom se pousmál.
"Paule, udeřil bys mečem na toto místo?" Ukázal na maličký výstupek. "Dva údery rychle za sebou."
Paul tak učinil, ale nic se nestalo. Otočil se k velmistrovi. Ten byl plně soustředěný, jako by v duchu počítal. Potom se skála s děsivým skřípotem odsunula. Mechanismus už asi nebyl úplně v pořádku, protože se uvolnil pouze metrový otvor.
"Paule, zkus zatlačit."
Paul se opřel o skálu ramenem, ale marně. Nehnula se ani o píď.
"Zkus to znovu a vší silou!" povzbuzoval ho velmistr.
Paul se zhluboka nadechl, zavřel oči a soustředil se. Opřel se o skálu, ale nepohnul s ní. Ale vtom mu něco vstoupilo do mysli. Byl to stejný pocit, jako když ho v první bitvě zavalil dalka. Tenkrát se mu podařilo ho odstrčit. Skála se malinko pohnula. Centimetr po centimetru ji odsunul a vyčerpaně padl na zem.
Když vstal, zavrávoral a musel se chytit skály. Pohlédl na velmistra a lehce kývl hlavou. Pochopil, že on dodal jeho mysli dostatečnou sílu.
"Pokračujme, bratři," řekl velmistr nevzrušeně.
Šli asi dvě minuty, než konečně spatřili východ. Velmistr se zastavil.
"Bratři, zde si odpočineme a rytíř de Gallas půjde na výzvědy, jestli v okolí nejsou Godomové."
Paul se u východu zastavil a pozoroval okolí. Vlevo prudce spadal vodopád a pokračoval dál jako bouřlivý proud. Vpravo se tyčila holá skála, asi pět set metrů před ním se černal les. Nikde nebylo nikoho viděl, a tak se vrátil k mnichům.
"Godomové tu nejsou. Můžeme si odpočinout v lese."
Zakrátko ulehli na mech. Paul navzdory únavě nemohl usnout. Stále myslel na Sabrinu.

6

Úsvit zastihl Sabrinu na hradbách. Ležela na ochozu nad obrovskou bránou. Nasadila si starou přilbu a střílnou sledovala úbočí hory.
K bráně dojel jezdec s pozlacenou přilbou a lesklým krunýřem.
"Jménem našeho pána Radžaka, vládce Godomů a krále Frequoru, vás vyzývám, abyste otevřeli bránu a hrad nám vydali!" křikl mocným hlasem. Když mu nikdo neodpověděl, pokračoval: "Pokud se okamžitě nevzdáte, nebudeme znát slitování!"
Otočil dalku a vrátil se k houfci, v jehož středu byl Merchak. Kouzelník měl náladu pod psa. Zmohla ho cesta, chyběla mu otrokyně, a navíc musel noc strávit na holé zemi mezi vojáky.
"Ti mniši jsou fanatici," vrčel. "Nevzdají se. Kratzi, rovnou zaútočte. Dnes večer bych už rád spal ve velmistrově komnatě."
Godom se obrátil na jednoho důstojníka.
"Ať nastoupí lučištníci a střílí, jakmile se někdo ukáže na cimbuří. A nastupte s beranidlem!"
Godomové postupovali pomalu a ztěžka. Rozhoupali beranidlo a pustili je do brány, ta však odolala. Vzdorovala i dalším dvěma náporům.

V té chvíli na ně někdo něco vylil. Muže to nejdřív překvapilo, ale když zjistili, že to není vařící voda, rozesmáli se a znovu se soustředili na bránu.
Vtom se ozvaly výkřiky bolesti a Godomové pustili beranidlo. Někteří se rozutekli, jiní se zmítali na zemi.
"Pálí to jako oheň!" křičel velitel na Kratze. Obličej měl posetý červenými skvrnami, na ruce se mu tvořily puchýře. Kožená vesta se mu rozpadala a zvedal se z ní slabý modrý dým.
"Koncentrovaný louh sodný," poznamenal Merchak. "Ti mniši jsou dobří alchymisti... Svlékni se a opláchni se vodou. To ti pomůže," nařídil nešťastníkovi.
Kratz dal přistavit dva žebříky ke hradbám v bezpečné vzdálenosti od brány.
Jakmile se konec žebříku ukázal na cimbuří, Sabrina popadla kameninový hrnec a opatrně na něj vylila jeho obsah. První útočník už byl nahoře, když dřevo zčernalo a žebřík se zlomil.
Sabrina hned přeběhla k druhému žebříku. Nyní smíchala dvě tekutiny, lahvičku utěsnila a hodila ji přes cimbuří. Lahvička dopadla na zem pod žebříkem a rozbila se. Zvedl se žlutý kouř a ukázaly se zelené záblesky. Výpary brzy obklopily útočníky a ti se dusivě rozkašlali. Obličeje jim zmodraly a netrvalo dlouho a muži se skáceli k zemi.
"To by bylo," zabručela Sabrina. "A teď je čas myslet na ústup." Opatrně slezla na nádvoří, odhodila přilbu a rozběhla se k jedné věži. Seběhla po strmých schodech do nízké klenuté místnosti s celami. Vzala klíč a odemkla si jednu celu.
Vešla dovnitř, zamkla se a klíče odhodila ven. Sedla si na pryčnu a povzdychla si: "Doufejme, že Godomové hrad brzy dobydou a najdou mě."
***
"Ti mniši se museli spolčit s Knížetem temnot," zuřil Kratz a ukazoval Merchakovi zčernalé dřevo. "Shořelo to bez ohně, jen se podívejte."
Merchak dřevo vzal, jemně je ohmatal a přičichl si.
"Tentokrát použili silnou kyselinu," pousmál se chladně. "Na tom není nic ďábelského."
"Ze země stoupaly jedovaté páry a otrávily mi lidi."
"To je taky jen alchymie. Počkejte, až vítr rozptýlí plyn, a potom je seberte. Zatím připravujte další útok."
"Nebudu chlapy posílat na smrt," protestoval Kratz. "Budeme je obléhat, a jestli nechtějí chcípnout hlady, musí se vzdát."
"To by trvalo moc dlouho," nesouhlasil Merchak. "Radžak chce rychlé řešení. Dovedu si představit, jak bude zuřit, že nám trvalo tak dlouho zvládnout hrstku mnichů..."
Kratz se zadumal. "Co tedy navrhujete?" zeptal se nakonec.
"Mniši nejsou žádní ďáblové, pouze dobří alchymisté. Vím, že těch přípravků nemohou mít tolik. Brzy jim dojdou, pokud se tak už nestalo. Chce to soustředěný útok ze všech stran."
Kratz svolal důstojníky a vysvětlil jim, co mají udělat.
Poslechli ho, ale s nevalným nadšením. Dlouho trvalo, než se jednotky rozmístily. K útoku se troubilo až odpoledne. O hradby opřeli dvanáct žebříků a muži je rychle zlézali. Očekávali prudký odpor nepřítele.
Kratze překvapilo, že se nic neděje. Krátce nato brána povolila a do hradu vnikla jízda. Vešli s Merchakem na nádvoří.
"To nechápu. Hrad je prázdný. Nikoho jsme tady nenašli," sděloval jim velitel jízdy
"Prohledejte ho odshora dolů," nařídil Merchak. "Uletět přece nemohli!"
***
Sabrina zaslechla kroky na schodech a začala křičet: "Pomoc! Pomozte mi!"
"Co tady děláš?" spustil na ni nějaký Godom.
"Jak vidíte, jsem uvězněna. Prosím, pusťte mě ven."
"Ty mříže jsou příliš silné."
"Klíče dávali tamhle na to místo..."
Muž chvíli hledal, až je našel.
"Moc vám děkuji, pane, už jsem se bála, že mě ti zlí mniši tady nechají zemřít hladem a žízní."
Jakmile se cela otevřela, popadla vak a šla ven. "Co v tom máš?" zeptal se podezíravě Godom. Otevřela vak. "Náhradní šaty."
"Mně by ses líbila spíš bez nich," rozesmál se. "Ale teď pojď se mnou."

***
Merchak se ubytoval ve velmistrově komnatě. Prohledal ji, ale nic zvláštního neobjevil.
"Prohledali jsme celý hrad, ale nikde nikdo. Nechápu, kam se poděli," hlásil Kratz. Zaváhal a tlumeně dodal: "Muži viděli odlétat z jedné věže černé ptáky. Že by to byli oni?"
Merchak jen zlostně pokrčil rameny. "Určitě je tady nějaký tajný východ."
"Ale my nic nenašli."
"Nemůžete přece prohledat všechny stěny a zdi! Chodba jistě vede do nějaké jeskyně, kde se schovávají. Asi se domnívají, že hrad vypleníme a půjdeme. Ale to se mýlí. Necháme tady stálou posádku. Za pár dní, nejvýš týdnů, vylezou."
V té chvíli vešel do místnosti důstojník a táhl za sebou Sabrinu.
"Pane, našli jsme ji v podzemní cele."
Merchak se na dívku zahleděl a oči mu zasvítily radostí. Popadl důtky a nařídil důstojníkovi, aby ji pevně přidržel. Třikrát ji švihl přes zadek. Křičela a Merchak měl radost.
"To jen abys měla představu, co tě čeká, když nepovíš pravdu!"
"Přísahám, že nebudu lhát, pane," zalkala.
"Jak se jmenuješ a odkud jsi?"
"Jsem Sabrina a narodila jsem se ve vsi za horou."
Z Merchakova výrazu pochopila, že s kněžem už mluvil.
"A co děláš tady?"
Sklopila oči, jako by se styděla. Když ji vybídl znovu, spustila: "Náš kněz tvrdil, že jsem čarodějnice, a odsoudil mě na hranici..."
"A nejsi?" zajímal se Kratz.
"Kdepak, pane! Vymyslel si to, když jsem se s ním nechtěla vyspat."
Merchak se pousmál. "Tuhle maličkost nám zamlčel. A dál?"
"Uvázali mě ke kůlu a tu se ukázal jakýsi rytíř. Musel bojovat s Kazou. Kaza měl zbroj, zatímco rytíř jen obyčejný štít. Nechápu, jak se to stalo, ale za chvíli Kazu porazil, osvobodil mě a odjeli jsme."
"Kam?"
"Nejdřív jsme se stavili v mé chýši, protože..."
"A tam jste přespali."
"Ne. Příliš jsem se bála, že kněz tam pošle své lidi. Utíkali jsme dál lesem a přespali v něm."
Merchak lehce pokýval hlavou. Zatím vše souhlasilo.
"Kdo byl ten rytíř?"
"Nevím. Říkal, že se jmenuje Paul."
"Jak vypadal?"
"Byl krásný," řekla nadšeně. "Úplný pohádkový rytíř."
"Proč tě vlastně vysvobodil?"
"Ptala jsem se ho. Že prý kdysi složil jakýsi slib. Víc mi neřekl."
"Dál!"
"Ráno jsme pokračovali v cestě, až jsme došli na úpatí velké hory. Doufala jsem, že mě vezme s sebou dál, ale začal se chovat jinak. Přinutil mě sesednout a tvrdil, že dál už musí sám. Prosila jsem ho, ale ujel mi."
"Určitě jel sem," řekl Merchak. "Docela chápu, že tě nechtěl vzít s sebou."
"Nakonec jsem se vydala v jeho stopách, protože do vesnice jsem se vrátit nemohla. Po dvou dnech jsem došla k bráně hradu, umírala jsem hlady a žízní a taky únavou. Bušila jsem do brány a otevřeli mi dva mniši. Byli staří, ošklivý, měli na sobě černé šaty. Beze slova mě zatáhli do cely. Ale aspoň mi dali najíst a napít..." Všimla si, jak se Merchak dívá na její čisté ruce, a dodala: "Každé ráno mi přinesli vědro vody a chtěli, abych se umyla. Když jsem se jich ptala, kdy mě pustí, neodpověděli."
"A toho rytíře jsi ještě viděla?"
"Ne. Ani nevím, jestli sem dojel."
"Bylo těch mnichů hodně?"
"To nevím. Viděla jsem jen ty dva. Dneska nepřišli a já měla strach, že mě chtějí nechat zemřít hlady."

"Měli jiné starosti," uchechtl se Kratz.
"Jsem tak šťastná, že jste mě osvobodili! Teď konečně můžu..."
"Uvidíme. Pokud budeš poslušná... Ale myslím, že si ještě zasloužíš trochu potrestat."
"Ale já už nic nevím!"
"V tom případě tě potrestám za to, že nic nevíš," posmíval se jí Merchak.
Venku se rozpoutala jakási hádka a dveře se rozletěly. Dovnitř vpadl Godom v přilbě, která měla na každé straně kus kůže, což znamenalo, že je z kmene Zajíců, kteří sloužili jako Radžakovi poslové. Pozdravil Merchaka a vychrlil ze sebe: "Náš pán Radžak vás žádá, abyste se okamžitě dostavil do Frequoru, pane."
"Dobře, odpočiň si a za svítání se dáme na cestu."
Muž zavrtěl hlavou a zaječí uši zaplácaly.
"Vládce řekl okamžitě."
Merchak se jen stěží ovládl. Věděl však, že Zajíci jsou proslulí nejen rychlostí, ale i tvrdohlavostí a poslušností rozkazům. Jistě by neváhal použít sílu.
"No dobře," vzdychl si. "Jen počkej, než si sbalím."
Obrátil se k důstojníkovi. "Určíte čtyři muže. Ti tuhle holku co nejdřív dovezou do Frequoru. Ať vyjedou okamžitě. Chci, aby tam dorazila jen pár hodin po mně."

7

Když se setmělo, godomští jezdci zastavili na malé pasece kousek od cesty.
"Urazili jsme pěknou štreku," prohlásil jeden. "Při troše štěstí jsme ve Frequoru zítra večer. Snad to Merchak ocení."
"To pochybuji. Umí jen trestat," poznamenal druhý.
Rozvázali Sabrinu. "Jestli se chceš najíst, rozdělej oheň. A ne abys utekla, to bychom ti ušmikli uši!"
"To ne! Bála bych se v lese sama!"
Nasbírala dříví a dávala si pozor, aby byla pořád na dohled. Nedaleko slyšela řeku a zamyslela se. Donesla dříví na paseku.
"Pánové, nemáte křesadlo?"
"A co ty máš v tom vaku?" zeptal se jeden.
"Jen šaty."
Godom přiklekl k hranici a po chvíli rozdělal oheň.
Vstal a řekl: "Hlavně dej pozor, ať nevyhasne."
Jiný Godom vytáhl ze sedlové brašny kus kýty. "Ještě že jsem se stavil v kuchyni," zasmál se. "Měli tam slušný zásoby uzenýho."
Sedl si a začal maso krájet. Godomové se pustili do jídla a Sabrina seděla opodál.
"Dej jí taky," řekl jeden. "Vypadalo by to blbě, kdyby dojela úplně hladová. Máme ještě dost."
Když dojedli, připravovali se na noc. Velitel se na Sabrinu upřeně zahleděl.
"Asi si dopřeju trošku kratochvíle," prohlásil.
"Dej si pozor, Paku," varoval ho druh.
"Proč? Zakázal nám to snad? Chtěl, abychom ji dovezli co nejdřív. Nic víc."
Přistoupil k Sabrině, která cosi hledala ve vaku. Popadl ji za ruku. "Pojď. Chci ti něco říct."
S úsměvem vstala. "Nemusíte na mě silou. Pomilovat se s tak hezkým mládencem jsem si vždycky přála..."
Objal ji a chtěl ji políbit. Sabrina odvrátila hlavu a zašeptala mu: "Půjdem o kousek dál, ano? Poznámky vašich přátel by mi kazily rozkoš..."
Pak souhlasil a odtáhl ji o třicet metrů dál. Sabrina si klekla, rozepnula mu kalhoty a odhalila hrdé mužství. Lehce je pohladila a řekla: "Tak to je ten oštěp, který mě protkne..."
Zavzdychal slastí a řekl: "Brzy to už zažiješ. Udělám ti nejmíň dva parchanty, uvidíš."
Už se k ní skláněl, ale vymanila se mu. "Tady ne, tamhle, tam je hebký mech!"
Odběhla ještě třicet metrů. Už jasně slyšela řeku. Byl sotva dva metry od ní a tu zaúpěl.
"To hrozně bolí... Pálí to jako oheň..."

"Tak se smoč v řece. Ale dělej! Už se nemůžu dočkat!"
Godom se odbelhal se splihlým mužstvím k řece. Šplouchlo to.
"Jen pozor," poznamenala tiše Sabrina. "Proud je prudký a o kus dál je vodopád."
Chvíli počkala, a když usoudila, že uběhlo dost času, vrátila se k ostatním Godomům.
"Kde je Pak?"
"Šel se osvěžit do řeky. Chtěla jsem využít jeho nepřítomnosti a navrhnout vám obchod."
"A jaký?"
"Dám vám tisíc zlaťáků, když mě pustíte."
"Tolik nemáš," rozesmál se jeden.
"Ve zlatě samozřejmě ne, ale schovala jsem si diamant. Původní vlastník ho koupil za dva tisíce. Každý klenotník vám za něj dá nejmíň tisíc."
"Ukaž!"
Sabrina váhala. "A určitě mě pustíte?"
Godomové na sebe pohlédli.
"Máš naše slovo. Tak ukaž!"
Sáhla si do výstřihu a vytáhla váček. Otevřela jej a vysypala na dlaň jakýsi šedý prášek.
"Koukejte. Ten diamant je schovaný v tom prášku. To aby ho nikdo nenašel."
Tři muži k ní naklonili hlavy, aby lépe viděli. Vtom Sabrina mrštila prach do skomírajícího ohně. Vyšlehl vysoký plamen a muži zařvali bolestí. Oči a obličeje měli popálené.
"Čarodějnice!" řval jeden. "Uškrtím tě, zlomím ti vaz!"
Udělal krok a spadl do ohně. Druhý tasil meč a oháněl se jím poslepu s jediným výsledkem, že poranil třetího Godoma.
Sabrina se potichu vzdálila. Došla k dalkům, odvázala je, na jednoho vyskočila a ostatní rozehnala. Potom odjela do noci.

8

Slunce už bylo na obloze dvě hodiny, když Merchak vjel na nádvoří frequorského paláce. Byl tak unavený, že z dálky málem spadl.
Zajíci ho odvedli do královských komnat. Radžak si právě pochutnával na snídani v přítomnosti svých dvou osobních služebnic. Byl to bezmála dvoumetrový a stokilový vousatý obr, na kterém nebyl ani gram přebytečného tuku.
"Pane, splnili jsme váš rozkaz."
"Díky. Jste skvělí, Zajíci! Můžete jít."
Godomové váhali. Nevěděli, co si počít s Merchakem, kterého podpírali. Nakonec ho posadili na stolici.
Radžak propukl smíchy.
"Pojď sem a jez! Dobré jídlo tě postaví na nohy."
"Děkuji, ale nic bych do sebe nedostal. Ti šílenci jeli celou noc!"
"To je právě ta jejich skvělá vlastnost," zasmál se znovu Radžak. Přikázal služebnici, aby přinesla Merchakovi číši vína.
Merchak se napil a víno ho přece jen trochu postavilo na nohy.
"Proč jste si mě dal tak nahonem zavolat, když jsme ty zatracené křišťály ještě nenašli? Dobyli jsme hrad, ale mniši byli pryč."
"Na křišťálech už nezáleží. Včera přišly posily. Hodně posil." Rozesmál se. "Rychlé dobytí Frequoru na ně zapůsobilo a doufají, že ještě něco utrhnou z kořisti."
"Ale bez posilujících kořínků jste stále slabší než Karlusovi rytíři," nadhodil Merchak.
"Jeden kmen jich přivezl habaděj. A proto tě potřebuji. Musíš je upravit."
Když Merchak přibyl do Godomie, objevil první sazenice rostliny, kterou naštěstí studoval již dříve. Věděl, že její kořeny obsahují stimulující substance, které zvyšují sílu, odolnost a rychlost reflexů toho, kdo je žvýká. Rovněž však věděl, že mohou vést k zástavě srdeční činnosti. Tuto vlastnost však dokázal neutralizovat, a proto se těšil vládcově přízni. Toto tajemství si samozřejmě uchovával pro sebe.
"Ať mi ty kořínky donesou. Ale bude to nějaký čas trvat."

Radžak udeřil pěstí do stolu.
"Tak to ne! Chci je do čtrnácti dnů!"
"Nač takový spěch? Vždyť jste chtěl táhnout až na jaře!"
"Netušil jsem, že dostanu tak rychle posily. Nemá smysl dát Karlusovi čas, aby se vzpamatoval. Abych prošel průsmykem do Rixoru, musím začít jednat dřív, než napadne sníh."
Merchak zlehka pokýval hlavou. "Nevím, jestli budu mít dost času. Kořínky se musí upravovat zvolna, nic se nesmí ukvapit..."
"Tak budeš pracovat ve dne v noci. Jdi a neztrácej čas." Čaroděj se na něj zlostně podíval a zabručel: "Ze všeho nejdřív si půjdu lehnout. Až si odpočinu, půjde mi práce lépe od ruky." Pracně vstal a vyvrávoral z místnosti.
***
Večer se Merchak probudil.
"Přines mi něco k jídlu!" štěkl na otrokyni.
Pojedl několik plátků masa a vypil několik číší vína. Potom opatrně vstal a odbelhal se do místnosti, kde si zařídil laboratoř. V ní našel několik balíků načernalých kořínků. Jeden zlomil, uvnitř byl bílý, přičichl si, kousek odlomil, chvíli žvýkal.
"Kvalita je dobrá," poznamenal.
Otrokyně rozdělala oheň a postavila na něj kotel s vodou. Merchak do něj vhodil tři hrsti kořínků, vařil je a pravidelně míchal.
Po hodině dal poslat pro velitele stráže.
"Ještě nepřivezli tu zajatkyni?"
"Ne, pane, nikdo nový na hrad nepřibyl."
Kouzelník si vztekle dupl. "A to jsem těm ňoumům říkal, aby sebou hodili! Ráno jim pošlete naproti hlídku. To jsem zvědavý, na co se budou vymlouvat..."
***
Druhý den měl Merchak už mnohem lepší náladu. Tělo ho již tolik nebolelo, ráno pěkně zmrskal otrokyni a potom se s ní pomiloval. A nyní připravoval další kotel kořínků.
Vešel velitel stráže a s ním tři muži, kteří se drželi za ruce.
"Hlídka je našla, jak bloudili lesem. Jsou slepí."
"A ta holka?"
"Jako kdyby se vypařila."
Merchak se otočil ke slepcům. "A teď chci přesně vědět, co se stalo!" obořil se na ně.
"Byla to čarodějnice...," řekl jeden váhavě. "Hodila do ohně hrst prachu a ten vzplál a oslepil nás..."
"Velice chytrá dívka, která mi utajila hodně věcí," zavrčel Merchak. "Měl jsem ji vyslechnout pořádněji, a hlavně přinutit Zajíce, aby ji vzali s námi. Jestli ji najdu..."

9

Sabrina se vrátila k úpatí hory a pozorně se zadívala na mnišský hrad. Přemýšlela, dlouho si ho prohlížela a potom se usmála. Popohnala dalku. Jela tak půl odpoledne, až dojela k potoku. Sestoupila z dálky a napila se. Chvíli váhala, ale nakonec se svlékla a opatrně vstoupila do řeky. Zachvěla se chladem. Dlaně ji ještě pálily a měla je stále červené.
Osušila se šaty a vzala si z vaku suché. Její jediné jmění! Vrátila se k dalkovi, chvíli ho vedla za uzdu a pozorně sledovala zem. Potom na něj spokojeně nasedla.
Když se blížila noc, ucítila kouř. Mniši seděli kolem malého ohníčku. Paul prudce vstal a rozběhl se k ní, avšak metr před ní se zastavil. "Sabrino... Sabrino...," zašeptal. Došel k nim velmistr a bratr Ambrož.
"Velice rádi vás opět vidíme, milé dítě," řekl velmistr. "Jistě nám máte hodně co povídat. Ale nechcete nejdřív něco pojíst?"
"Velice ráda, otče. Přiznám se, že umírám hlady." Hned ji obsloužili několika plátky uzeného a Paul jí podal číši lehkého vína. Jakmile se nasytila, dala se do vyprávění. "Bohužel zásoby brzy došly," řekla na závěr.
Bratr Ambrož jen zvedl oči k nebi a zalkal: "To vše jsem měl pro výzkum! Netušil jsem, že to jde použít i

takhle!"
"Díky vám jsme získali asi dva dny," konstatoval velmistr.
"A jak se vám podařilo uniknout?" zajímal se Paul.
"Vzhledem k tomu, že si pořád myslíte, že jsem čarodějnice," poznamenala jedovatě, "nebyl to pro mě problém. Vylezla jsem na tu nejvyšší věž, tam jsem se proměnila v černého orla a uletěla jsem. Shůry jsem vás spatřila, a když přišla noc, přistála jsem kousek od vás a vrátila se do své normální podoby. Kolem běžel kanec, toho jsem proměnila v dalku a na něm dojela sem."
Paul ji poslouchal a nevěděl, co si o tom myslet.
Velmistr se tiše zasmál. "Tak už dost, milé dítě, nedobírejte si našeho chudáka Paula. Tolik se o vás strachoval a pořád chtěl za vámi. Musel jsem mu domluvit."
"To jste udělal dobře, protože by tam nebyl k ničemu."
Vysvětlila jim svou lest a dobrovolné zajetí.
"Řekla jsem o vás hodně zlého a prosím o odpuštění."
"To je v pořádku. Lidé malověrní věří spíše zlému než chválám."
"Doufala jsem, že mě pustí, ale odvedli mě k odpornému, zvrhlému čaroději."
Popsala ho a Paul podle popisu poznal Merchaka. "Jistě se chce zmocnit křišťálů!"
"Naštěstí si pro něj dojeli Radžakovi poslové," pokračovala Sabrina, "a hned s ním odjeli. Mě svěřili do péče čtyřem hlupákům, kterých jsem se hravě zbavila."
"A jak jste nás našla tak rychle?" divil se Paul.
"To bylo prosté," odvětila. "Věděla jsem přece, že jste použili tajné chodby. Určitě neústila na tu stranu, kde byl nepřítel. A tak jsem se vydala na stranu opačnou." Pohlédla na velmistra a pokračovala: "Třebaže nepodceňuji vaše předchůdce, nedokázala jsem si představit, že by razili několikakilometrovou chodbu. Ve zdejších horách je množství jeskyní a podzemních řek. Prostě jsem horu obešla, dokud jsem nenašla bystřinu, která pramenila zhruba v polovině svahu. Šla jsem podle ní a našla vás podle toho množství stop, co jste zanechali."
"Jste bystrá," řekl uznale velmistr. "Překvapujete mě. Při vašem mládí a kráse... Promluvíme si o tom zítra. Měla byste si odpočinout."
"Unavená jsem, ale neměli byste Godomy podceňovat. Obalte dalkům kopyta hadry a postupujte rychleji."
"Budu o tom uvažovat. Zatím si jděte lehnout."
Sabrina se uložila stranou od mohutného dubu. Chvíli hleděla na oblohu posetou hvězdami. Paul jí přinesl pokrývku.
"Tady máte něco proti rannímu chladu."
"Děkuji vám."
"Nepřejete si ještě něco jiného?"
"Ano. Posaďte se na chvíli."
Trochu zaváhal, ale pak poslechl. Jejich hlavy teď byly docela blízko sebe.
"Sama jsem hájila hrad, bičoval mě zvrhlík, málem mě znásilnil jeden Godom. Myslím, že bych si za to něco zasloužila."
"Samozřejmě, promluvím s velmistrem."
"Já to ale chci hned."
Objala ho a políbila. Mladík se chtěl zpočátku bránit, ale rychle kapituloval. Pomalu klesli k zemi.
"Ne, tady ne, teď ne...," protestoval chabě.
Nebylo mu to nic platné...
***
Mniši se vydali na cestu hned za svítání. Paul se Sabrinou jeli úplně vzadu a větvemi smazávali stopy. Zrovna přejížděli pláň plnou napůl uschlých trnitých keřů. Stezka byla velice úzká. Paul pohlédl k slunci vycházejícímu na obzoru a povzdychl si:
"Až dojedeme do toho lesa, budeme aspoň ve stínu. To je vedro!"
O něco později první jezdci dojeli k lesu. Paul se otočil za Sabrinou a v dálce spatřil mračno prachu.
"To jsou Godomové a postupují dost rychle. Jeďte dopředu upozornit velmistra, ať si pospíší a ukryjí se.

Pokusím se je zdržet."
"Je jich nejméně deset. Jen se dáte zbytečně zabít. Musíme na to jinak." Nasála vzduch. "Máme štěstí, že vítr vane dobrým směrem. Zůstaňte tady."
Z brašny vytáhla plátěný váček. Byl v něm jakýsi hnědý prášek, který rozsypávala po stranách cesty.
"Sabrino, prosím! Jeďte za mnichy. Jestli vás zajmou, nebudou znát slitování."
Dívka jako by ho neslyšela. První jezdec byl od nich pouhých dvacet metrů. Napřáhla dlaň, z níž vyklouzly blýskavé šupinky, a ustoupila. Stezka vzplála. Oheň se rychle šířil a obklíčil překvapené jezdce. Vznítily se i keře a vytvořily tak skutečnou ohnivou hradbu.
Pronikl jí pouze onen Godom, který jel v čele. Narazil na Paula a Paul jej záhy skolil mečem. Dalkové, poděšení ohněm, se plašili a shazovali jezdce. Ozývaly se výkřiky bolesti, potom slábly, až umlkly docela. Pouze oheň praskal.
Paul nehybně stál, byl celý bledý a díval se střídavě na oheň a na Sabrinu. Potom dutým hlasem řekl: "Pojďte honem za mnichy. Musíme postupovat ještě rychleji. Nebudu mít klid, dokud nedorazíme do Rixoru."
***
Mniši seděli u malého ohně. Všichni byli k smrti unaveni. Paul je už dva dny nutil k šílenému tempu. "Ještě máme do Rixoru daleko?" zeptal se velmistr.
"Myslím, že tam budeme zítra večer, nejpozději pozítří. Godomů se nyní už nemusíme tolik bát, nevěřím, že by se pustili tak daleko. A proto si dnes dovolíme delší odpočinek."
"Dlouho jsem během útěku přemýšlel a rozhodl jsem se, že výjimečně dopřeji čest křišťálu ženě."
"Myslíte princeznu Priscillu? Je energická a ctižádostivá. Ráda by vystřídala svého bratra Karluse."
"Dvorské intriky mě nezajímají. Myslel jsem Sabrinu."
Paul sebou trhl, jako by ho štípla vosa.
"To přece nejde!" řekl přidušeným hlasem. "Očarovala vás, otče! Jsem přesvědčen, že je to skutečně čarodějnice."
"Chlapče, chlapče, začínám pomalu pochybovat o tvé inteligenci. Je to docela obyčejná dívka, ovšem velice bystrá, která se vyzná v rostlinách a různých substancích. Bratr Ambrož s ní vedl dlouhé debaty a byl by rád, kdyby mu pomáhala."
"Ale já vás ujišťuji, že jsem na vlastní oči viděl, jak rozpřáhla ruce a vyšlehl oheň!"
"Máš se dívat pozorněji a nedat se ošálit pouhou iluzí. Mluvil jsem s ní o tom. Nejdříve rozsypala velice vznětlivou látku, již získala z jedné houby. Potom hodila na zem jiný prášek, který s tou první reagoval. Je to jen chemická reakce, žádné čáry. Stejně tomu bylo, když hladila toho hulváta, co ji chtěl znásilnit. Nejdříve si vzala do dlaně silnou žíravinu. Hned nato si ji otřela o šaty, ale i tak má pořád ještě pěkně popálenou ruku."
Paula však nepřesvědčil: "První noc jsem viděl, jak se proměnila v dým," namítl.
"S tím se mi rovněž svěřila. Zachránil jsi ji a ona k tobě pocítila touhu. Jenže jsi byl příliš zdrženlivý, a tak ti připravila nápoj z jedné opojné houby."
"Takže se mnou manipulovala jako s dítětem," poznamenal sklesle Paul.
"Neměj jí to za zlé. Jistě ti to nebylo nepříjemné. S těmi deseti Godomy bys navzdory své odvaze nic nepořídil. Zachránila ti život. A navíc jsem přesvědčen, že ti není lhostejná."
Paul zrudl. Velmistr trefil do černého. Stačilo pronést slovo Sabrina a už se mu zrychlil tep.
"Přiveď ji, Paule."
Dívka ležela na mechu a ještě nespala. Když k ní Paul došel, usmála se na něj.
"Chce s vámi mluvit velmistr."
Armadérský velmistr tam stál a mezi palcem a ukazovákem držel křišťál, který se leskl ve skomírajícím ohni.
"Poklekni, mé dítě," požádal ji vlídně. Náhle jí začal tykat.
Udiveně se na něj podívala, ale poslechla.
"Sabrino, uděluji ti čest křišťálu. Dá ti sílu, rychlost a ještě větší bystrost mysli."
Přiložil jí křišťál na čelo těsně pod kořínky vlasů. Když se křišťál dotkl pokožky, Sabrina zasténala bolestí. Strašlivě to pálilo. Křišťál zvolna vnikal do kůže, dokud nenarazil na čelní kost. Sabrina

zavrávorala a Paul ji musel přidržet.
"Hotovo," řekl armadérský velmistr. "Vím, že budeš křišťálu hodná. Paule, jdi s ní a řekni jí, že tu bolest snášela statečněji než leckterý mladý rytíř."
Sabrina byla ještě celá zmatená, chtěla velmistrovi poděkovat, ale ten již odešel. Paul jí pomohl na nohy.
"Vím, co jste musela snést," zašeptal. "Když jsem ho dostával já, myslel jsem, že omdlím. Byl jsem s princem Karlusem a ten byl ještě bledší než já." Zvolna ji odvedl k mechovému lůžku.
"Stále nechápu, proč mi dal velmistr takový dar. Je přece vyhrazen jen rytířům. Aspoň jsem si to myslela."
"To jsem si myslel taky," usmál se Paul.
"Mají i jiné ženy křišťál?"
"Jste jediná kromě těch několika málo řádových sester. Jestliže vás velmistr vybral, určitě usoudil, že jste jej hodná. Ledaže..." Nedořekl a skousl si ret.
"Ledaže jsem ho očarovala, že?"
"Ne, to jsem nechtěl říct."
Objala ho a vášnivě políbila. Po nějaké chvíli se od něj odtrhla a zasmála se. "Hezky spěte a ať se vám něco hezkého zdá." A šla si lehnout o kousek dál.
Paul byl z toho trochu rozpačitý. Očekával, že ho bude chtít mít u sebe, a moc si to přál...

10

Princezna Priscilla se hnala chodbou rixorského hradu. Byla to vysoká štíhlá dívka s dlouhými černými vlasy. Chvíli váhala a potom vstoupila do komnat vrchního velitele Henriho de Guerrevala. Starý voják byl již vzhůru. Opíral se o dvě berle a sluha mu pomáhal s oblékáním. Nad kolenem měl velký obvaz na místě, kde mu amputovali nohu. "Veliteli, to je přece šílenství, nemůžete ještě vstávat!"
"Už jsem si odpočinul a na lůžku se nudím. Ten tyran Arp mi prý umělou nohu nedá, dokud se pahýl nezajizví. Ale rána už je dobrá. A tak jsem si řekl, že se dneska projedu na dalkovi." "S nohou v jednom třmeni se přece neudržíte!"
"Mám pořád ještě dvě stehna a dvě kolena. Chci si zajet k průsmyku a podívat se, jak pokračují práce."
"Pojedu s vámi," pravila hlasem, který nestrpěl odporu. "Jenom se převléknu a sejdeme se na nádvoří."
Namísto odpovědi jen zavrčel. Pracně se dostal o berlích na nádvoří. Současně s ním dorazila i princezna v slušivém tmavomodrém jezdeckém obleku.
Přidrželi jí dalku a ona se svižně vyhoupla do sedla. Pracnější to bylo pro de Guerrevala, ale se sluhovou pomocí se nakonec na dalku dostal. Princezna pro jistotu nařídila dvěma sluhům, aby je provázeli. Vyrazili.
Velitel se rozchechtal. "Konečně mám pocit, že zase žiju!"
"Víte něco o Paulu de Gallasovi?" zeptala se Priscilla po chvíli.
"Nic. Už by měl být na hradě Křišťálu, pokud ho ovšem nedostali Godomové a pokud se mu vrátila paměť a hrad našel." Po chvíli se pousmál. "Neptáte se na barona d'Escarlata. Já myslel, že se spíš zajímáte o něj."
"Zajímám se pouze o osud království," odpověděla až příliš suše. Pokračovala však už mnohem klidněji: "Kdybyste měl o něm zprávy, jistě byste mi je již dávno sdělil, ne?"
"Bohužel je tomu tak, princezno. Kdyby uspěl, určitě by už poslal posla."
Dojeli k průsmyku, kde se odehrála krvavá bitva. Byl tam i král Karlus s několika rytíři.
"To je šílenství, de Guerrevale!" káral velitele. "Měl jste být v posteli, dokud mistr Arp nerozhodne jinak!"
"Tahle vyjížďka mi pomůže mnohem víc než jakýkoli lék. Chtěl jsem se podívat, jak pokračují práce."
"Já bych řekl, že velice uspokojivě," konstatoval spokojeně Karlus.
Na druhé straně průsmyku se sesula část svahu. Uvolnili tam zatím úzkou stezku, aby projel vůz a vesničané se mohli zatím vracet domů.
"Pořád mám před očima ten zázračný sesuv, co pohřbil přes polovičku godomského vojska," řekl de Guerreval s krutým úsměvem. "Nebýt toho, nezvítězili jsme a já bych tu teď nebyl. Přišel bych nejen o nohu, ale i o krk."

Král jen pokýval hlavou a myslel si své. Pouze Yvain a on věděli, jak tomu skutečně bylo. A vzpomněl si také na bytost z Prokleté bažiny. "Práce pokračují přesně podle vašich příkazů," řekl pouze.
Henri de Guerreval pohlédl na rozestavěnou věž. "Musí být ještě jednou tak vysoká," řekl, "aby se na ni nedostali se žebříky. Lučištníci tam budou mít dobrý přehled. Nesmíme zapomenout na dostatečné zásoby vody a potravin, aby vydrželi dlouhé obléhání, a hlavně musí mít dost šípů."
"Naši řemeslníci nevyrábějí nic jiného než šípy," uklidnil ho Karlus. "A na hradě je už pěkná zásoba. A nyní se vraťte na lůžko. Je to rozkaz."

11
Yvain s Xilem dojeli k hradbám Wassilky. Stráže u brány na ně jen roztržitě pohlédly.
"Pojedeme rovnou na hrad?" zeptal se Xil.
"Nerad bych udělal stejnou chybu jako ve Fallině. Ubytujeme se v hostinci a zjistíme situaci."
Xil zajel ke stánku se zeleninou a poptal se na hostinec. Babka jim ukázala cestu a zakrátko dojeli k zájezdní hospodě. Sotva vjeli do dvora, pacholek se už hnal k dalkům. "Dej jim pořádně nažrat," nakázal mu Yvain a seskočil.
Hostinec byl dost velký, uvnitř bylo přes deset stolů. Ale jen dva byly obsazeny mlčenlivými hosty, kteří jako by nečekali na nic jiného, než až budou moci konečně odejít.
"Vítejte v mém skromném domě, pánové," přivítal je obtloustlý hostinský. "Povečeříte?"
"Umíráme hlady a žízní. Nejdřív nám přines džbán vína."
Hostinský křikl na číšnici, pěknou a správně zaoblenou brunetku, a ta vzápětí postavila na stůl džbán a dva poháry. Víno bylo vynikající a zakrátko se k němu přidružila pečená kachna s nádhernou kůrčičkou a křupavé placky.
"Takhle bych nejraději jedl pořád," vzdychl slastně Xil. "Nelituji, že jsem vstoupil do vašich služeb."
"Doufejme, že nebudeš litovat později. Už jsi viděl, že to není žádná procházka."
"Pořád ještě žiju, ne?"
Číšnice se přišla zeptat, zda si nepřejí ještě něco. Xil se usmál a vsunul jí do výstřihu zlaťák.
"Nepřinesla bys mi na pokoj vědro teplé vody?"
Zahleděla se na něj a přikývla. "Hostů máme teď málo," řekla tiše, "takže bych mohla skončit dost brzy."
"Vidím, že sis zajistil příjemnou noc," poznamenal Yvain.
"Pouze za účelem získání informací, pane," ohradil se Xil.
"Tvou obětavost oceňuji," odtušil suše Yvain.
Setmělo se a číšnice zapálila lampičky na zdi.
"Tady se na nějaký ten groš nehledí," poznamenal Xil. "Zpravidla se tolik lampiček najednou nerozsvěcuje."
Yvain se šel na jednu podívat zblízka. Byla to cínová nádobka s úzkým hrdlem, z něhož vycházel silný knot.
"Je to obyčejná olejová lampa, ale netušil jsem, že se dá udělat tak silný knot. Ta musí spotřebovat množství oleje."
Hostinský se přišel otázat, zda byli spokojeni.
"Bylo to vynikající," pochválil ho Yvain. "Přines nám ještě jeden džbán a budu rád, když se napiješ s námi."
Hostinský si potěšené přisedl a dal znamení číšnici.
"Tolik světla svědčí o tom, že obchody jdou dobře," konstatoval Yvain.
Hostinský však jen zavrtěl hlavou a smutně se pousmál.
"V našem městě není světlo známkou blahobytu. Používáme levný zemní olej."
"Jak zemní?"
"Na jihu naší země stačí vykopat desetimetrovou studnu a z ní prýští olej."
Yvain se rozhlédl po prázdném hostinci. "Překvapuje mě, že při tak dobré kuchyni tady nemáš plno."
"Lidi jsou radši doma," vzdychl si hostinský. "Jsou neklidní a řada jich už opustila město."
"Bojíte se války s Godomy?"
"Ne, ti nás nechávají na pokoji. Ale ohrožuje nás ta zatracená bažina." Viděl, že host nerozumí, a

pokračoval: "Šíří se k městu. Za pár neděl se dostane až ke hradbám."
"Nezkoušeli jste ji zastavit?"
"Už několikrát, ale pokaždé z ní vyšly čarodějnice. Vypadají jako krásné nahé dívky."
"To musí být velice příjemný pohled," usmál se Yvain.
"To si jen myslíte, pane. Jakmile se přiblíží k člověku, změní se v příšery s ostrými drápy a roztrhají ho. Naštěstí se zdržují jen poblíž břehu, ale nedokážu si představit, co se bude dít, až budou u našich bran."
Džbán byl dopit a hostinský vstal. "Dal jsem vám připravit dva pokoje. Sila vám ukáže cestu." Se znepokojeným výrazem dodal: "Pane, časy jsou zlé a malou zálohu bych uvítal."
Yvain vytáhl váček a hodil jej na stůl. Cinkot vyloudil na tváři hostinského úsměv. Popadl váček a uklonil se: "Přeji vám dobrou noc, pánové. Kdybyste něco potřebovali, Sila vám to donese."
V té chvíli se otevřely dveře a do hostince vstoupil voják s podivným lukem.
"Ne, Timore, nenaleju ti," ozval se hned hostinský. "Nejdřív zaplať, co dlužíš."
"Zaplatím, hned jak dostanu žold."
"To tvrdíš už dva měsíce a pořád jsem nic neviděl."
"Víš, že bych si dal ještě jeden džbánek?" vstoupil do nastávající hádky Yvain. "A našeho přítele zvu ke stolu."
Voják se nijak neostýchal a hned si přisedl.
Když se napili, Yvain poznamenal vlídně: "Vypadáš unaveně, příteli. Potřeboval jsi vzpruhu."
"Kdo by nebyl unavenej, pane," stýskal si voják. "Po šesti hodinách hlídky u bažiny. Tentokrát se čarodějnice neukázaly, ale to čekání je hrozný."
"Máš zvláštní luk..."
"To není luk, ale kuše. Je lepší než luk. Kdyby bylo ještě trošku vína, předvedl bych vám ji."
Yvain kývl na hostinského. Po několika doušcích voják vstal a nasadil do kuše krátký šíp. Vysvětloval jeho funkci a výhody.
Napnul kuši hákem a namířil na starý štít na stěně. Střela vyletěla a zaryla se hluboko do něj. Voják štít sundal a donesl ho ke stolu.
"Podívejte. Střela jím prošla a ještě škrábla stěnu."
Xil si kuši obdivně prohlížel. "Něco takového bych si taky rád pořídil," řekl tiše. "Kde se to dá sehnat?"
Voják se trochu ošil. "Kuše jsou vyhrazeny jen pro knížecí gardu, ale..." Zaváhal a řekl: "Ale tuhle bych prodal za... za pět dukátů." Zahleděl se na Xila, jak se zatváří.
"To je moc," řekl Xil. "Dva dukáty by mi přišly rozumnější."
"Za tak směšnou cenu nikde kuši neseženete. Nu dobrá, ať tratím, můžete ji mít za čtyři."
Xil se dlouze zamyslel, bylo vidět, jak těžko se rozhoduje.
"Dobře. Ale dáš mi k tomu i střely."
Voják hodil kuši a toulec na stůl. "Je vaše."
Zatímco Xil sázel na stůl jeden zlaťák za druhým, Yvain prohodil: "Nebudeš mít potíže s nadřízenými?"
"Kdepak! Mám ještě jednu po kamarádovi, co ho zabily čarodějnice," zavrtěl hlavou voják.
Sebral čtyři dukáty a vstal. Cestou ke dveřím hodil dva hostinskému.
Yvain a Xil se odebrali do svých pokojů.
Xil se zrovna svlékal, když někdo tiše zaškrábal na dveře. Dveře se otevřely a nakoukla do nich Sila.
"Pojď," řekl a vtáhl ji dovnitř. Hned ji objal a políbil na šíji.
"Ne tak zhurta, pane. Dovolte mi aspoň, abych někam postavila to vědro. Nechcete se osvěžit?"
"Až pak, to je nejlepší."
Sila vědro odstavila, rychle si přetáhla šaty přes hlavu a vlezla si do postele.

12

"Doufám, že jsi noc přežil v pořádku," poznamenal Yvain u snídaně.
"Ale nezapomněl jsem z ní tahat informace," ujistil ho Xil s plnými ústy. "Ve městě není jediný Godom."
"V tom případě můžeme vyrazit na hrad."
Hostinský přinesl džbánek vína a chmurně pohlédl na Xila. "Sila dneska nějak zaspala. To je poprvé, co se jí to stalo."

Xil si pochutnával dál, jako by se nechumelilo. Když se hostinský vzdálil, poznamenal: "Ta holčina má netušené nadání, ale nikdy neměla štěstí na rovnocenného soupeře."
"Už mlč," zarazil ho Yvain. "Pomni, že pýcha předchází pád."
Položil na stůl zlaťák a křikl na hostinského: "Jdeme, ale nevím, jestli se večer vrátíme." "Budete vždy vítáni, pánové!" ukláněl se hostinský.
Nasedli na dalky a rozjeli se k hradu. Náhle se Yvain zastavil. "Ještě bych se rád podíval na tu jejich bažinu. Nevíš, kde je?"
"Vím to od Sily. Asi dva tisíce metrů od hradeb. Každý den postupuje. Co si od toho slibujete? Moje zkušenost s tou poslední bažinou byla dost nepříjemná a nerad bych si ji zopakoval."
"Neboj se, zůstaneme na břehu." Netrvalo dlouho a dojeli k bažině.
"Pod tou narůžovělou hladinou jsou odporní pavouci," varoval Xil.
"Já nezapomněl," odpověděl Yvain a sestoupil z dalky. "Teď chci přemýšlet. Odveď dalky stranou a dohlídni na ně."
Dalkové už začínali projevovat neklid a plašili se. Zklidnili se teprve dvacet metrů od břehu.
Yvain nehybně stál s přivřenýma očima. Soustřeďoval myšlenky, jak ho to naučila bytost z Proklaté bažiny. Několik minut se nic nedělo. Už se chtěl vzdát, když zaznamenal prchavou, vzdálenou myšlenku.
"Kdo jste? Jsme od sebe příliš daleko. Pošlu posla jako prostředníka."
Bytost měla podobu dívky s krásným, ladným tělem, což nebylo obtížné posoudit, neboť až na dlouhé černé vlasy byla úplně nahá. Přecházela bažinu a nořila se do ní do půli stehen.
"Tady jsou tmavovlasé, a ne světlé jako u nás," zabručel Xil. "Dávejte si na ni pozor. Taky se mění v netvory. Sila to už jednou viděla."
Krasavice se zastavila tři metry od Yvaina a usmála se na něj.
"Netušila jsem, že lidé jsou telepati."
"Jsem výjimka. Zjistil jsem to při kontaktu s jednou vaší družkou."
"To je zajímavé, domnívala jsem se, že jsem na této planetě jediná."
"Dosáhla určité velikosti a už se nerozšiřuje."
"Je příliš bázlivá a nemá představivost." Myšlenka byla plna pohrdání.
"Až kam zajdete? Nedaleko odtud je město."
"To vím a brzy je pohltím. Lidské bílkoviny mi jdou k duhu."
"Kdy se zastavíte?"
"Hodlám pokrýt celý kontinent."
"A co ona vaše družka?"
"I ji pohltím, když byla tak hloupá a zastavila se. Tomuto světu musí vládnout silnější. Takový je zákon přírody."
"Proč chcete zničit člověka?"
"Protože jsem silnější."
Yvaina se zmocňoval vztek.
"Cítím v tvém duchu zlobu a možná je to pro mě nebezpečné. Prosté pravidlo bezpečnosti velí, abych zničila nepřítele, než zesílí. Ráda jsem si s tebou pohovořila. Sbohem."
Bytost přestala vysílat. Černovláska se po celou dobu kontaktu ani nehnula. Nyní se však proměnila. Tělo jí zmohutnělo, pleť se pokryla hustou srstí. Měla obrovskou hlavu se špičatým čumákem a s tlamou plnou dlouhých, silných, ostrých zubů...
"Uhněte!" vykřikl Xil.
Yvain uskočil a tasil meč. Cosi cvaklo a netvor se zastavil. Yvain s překvapením hleděl na střelu z kuše, která se zaryla bestii do hrudi.
Zvolna vrátil meč do pochvy a otřel si zpocené čelo. Netvor se už nehýbal. Postupně se proměňoval v dívku.
"Díky, Xile," vydechl si Yvain. "Ta náhlá proměna mě zaskočila."
"Přiznám se, že jsem se svým prvním pokusem docela spokojený," opáčil potěšeně Xil. Zarazil se a dodal: "Když se to vezme kolem a kolem, možná byste mi mohl na tu kuši přispět."
"Dobrá! Dlužím ti dva dukáty," rozesmál se Yvain. "A teď se vrátíme do města."

***
Kníže Kilmo byl asi čtyřicetiletý muž statné postavy. Tvář mu zdobil krátký černý vous. Mlčky se na Yvaina zahleděl a vážným hlasem pravil:
"Vítejte, pane vyslance. Vyřiďte prosím králi Karlusovi naši soustrast se smrtí jeho otce. Poslal jsem posla, který ho bohužel už nenašel. Vaši zemi zachvátily zmatky."
Yvain zlehka pokýval hlavou. Usoudil, že tady bude rozumnější nalít čistého vína.
"Král Johannes utrpěl těžkou porážku. Byl smrtelně zraněn v bitvě s Godomy. Princ Karlus nastoupil na trůn za velice obtížných podmínek. Usoudil, že bude v současné situaci rozumnější opustit Frequor a dočasně přesídlit do Rixoru."
"To mi říkal i posel," usmál se kníže.
"Došlo pak k další velké bitvě. Byla velice krvavá, ale Godomové byli poraženi a Radžak se musel stáhnout. Král Karlus chce postavit silné vojsko a prosí vás o pomoc. Dal byste mu k dispozici muže, které by živil a platil?"
Kníže dlouho mlčel a potom si vzdychl: "Nesmírně rád bych bratranci Karlusovi pomohl. Pokud se Godomové zmocní vašeho království, je jisté, že zakrátko dostanou zálusk i na mé město. Bohužel sami jsme nyní ve velkém ohrožení a potřebuji si podržet všechny síly."
"Vím. Bažina vám působí starosti."
Kilmo na něj překvapeně pohlédl.
"Přijeli jsme včera večer a přespali v hostinci. Všichni mluví |jen o bažině. U nás máme podobnou, ale ta se už nezvětšuje." Yvainovi se hlavou honily všelijaké myšlenky. Nakonec se rozhodl. "Když vám pomohu s bažinou, pomůžete vy králi?"
"Už jsme zkoušeli všechno, ale jakmile se přiblížíme, ty čarodějky se změní v netvory a vyděsí moje muže. A těch pár, kteří neutekli, zaplatilo za svou statečnost životem."
"Dostal jsem nápad, jak na ni."
"A sice?"
"Ještě si ho musím promyslet a zítra vám ho předložím. Mohu dostat větší množství zemního oleje? Hodil by se mi."
"Kolik ho potřebujete?"
"Tak sto sudů."
"Dám pro ně poslat na jih. Sejdeme se u večeře."
Yvain vstal a uklonil se. Ve chvíli, kdy už byl na odchodu, Kilmo dodal:
"Jestli se vám nějakým zázrakem podaří tu bažinu zdolat, dám bratranci Karlusovi k dispozici sto ozbrojených mužů." Večeře byla lepší než nálada, která při ní vládla. Když Yvain vstoupil do svého až hýřivě osvětleného pokoje, uklonila se mu mladičká půvabná hnědovláska.
"Jsem Saima. Kníže mi nakázal, abych se o vás postarala. Pomohu vám do lože."
Chabě protestoval, ale dívka ho zula a potom se věnovala kalhotám. Když byl svlečen, rozhrnula přikrývku a vyzvala ho, aby si lehl. Zatímco se přikrýval, stáhla si šaty a stála před ním úplně nahá. Vklouzla za ním a přitiskla se k němu. "To není třeba," zamumlal Yvain a zrychlil se mu tep. "No tak, snad knížete neurazíte! Myslel by si, že pohrdáte pozorností, kterou vám poslal."
Yvain se rozesmál a objal ji. "V žádném případě ho nechci urazit. Tohle je velice milá pozornost."
***
Když komorník uvedl Yvaina do poradní místnosti, kníže už seděl na jednom konci stolu. Starší muž vpravo od něj měl přísný úzký obličej a prokvétající vlasy, po jeho levici seděl statný chlapík s mohutným hrudníkem, který se jen stěží vtěsnal do kabátce z červené kůže.
"Posaďte se proti mě, pane d'Escarlate," vybídl Yvaina kníže. "Tohle je kancléř Zerak a tady kapitán Kokas, velitel mé gardy. Můžete nám tedy říct, jak chcete s tou bažinou bojovat?"
"Budu potřebovat sudy zemního oleje a padesát nejlepších střelců z kuše."
"Chlapi můžou nastoupit okamžitě," prohlásil kapitán.
"Šedesát sudů je k mání hned," prohlásil kancléř, "a zbytek během dne, jakmile je dovezou."
"To je vynikající, pánové."
"Prozradíte nám konečně ten plán?" otázal se netrpělivě Kilmo.

Yvain přistoupil k obrovské nástěnné mapě.
"Muži vylijí sudy do téhle části bažiny, kde je narůžovělá voda."
"To je nesmysl!" vybuchl kapitán. "Sotva začnou, ukážou se čarodějky a změní se v netvory."
"No právě," usmál se Yvain. "A v té chvíli zasáhnete vy, kapitáne. Budete mít připravené střelce. Jakmile se čarodějky ukážou, muži u sudů zalehnou a střelci vystřelí."
"Jsou nezranitelné," namítl kníže.
"To není tak docela pravda, Jasnosti."
"Co vy o tom víte?" zavrčel nedůvěřivě kapitán.
"Včera jsem to viděl na vlastní oči. Byl jsem se projít u bažiny. Ukázala se krásná nahá černovláska. Zřejmě jsem se jí nelíbil, protože se proměnila v cosi jako obrovského medvěda. Můj sluha po ní vystřelil a ona se skácela k zemi jako člověk."
"To je k nevíře," zabručel kapitán Kokas.
"Už jste to někdy zkoušeli?"
"To ano, ale muži byli zřejmě tak rozrušeni, že minuli..."
"Pokud o mých slovech pochybujete, půjdeme k bažině a já vám to předvedu znovu. Ale radši bych bažinu překvapil."
Nastalo dlouhé ticho, které nakonec prolomil kníže.
"Myslím, že plán barona d'Escarlata můžeme přijmout."
"Je příliš smělý," namítl kancléř.
"A máte jiný?"
"Bohužel ne. A co když se bažina před hradbami zastaví?"
"Zatím pořád postupovala a nezastavovala se," vzdychl si kníže. "Měli bychom to zkusit. Jinak musíme vyklidit město."
***
Za úsvitu vyrazili k bažině. Po cestě drkotaly vozy se sudy provázené vystrašenými muži. Yvain jel s knížetem a kapitánem Kokasem za nimi. Zastavil dalku a diplomaticky nadhodil:
"Asi byste měl muže rozestavit zde, tak dvacet metrů od břehu. Ať jsou připraveni vystřelit, ale jen na váš rozkaz."
Muži začali vykládat první vůz se sudy. Pracovali rychle, skoro to vypadalo, že je pohání strach. Postavili sudy na břeh, vypustili je a rychle se vzdálili. Najel další vůz a operace se opakovala. Po hladině se šířila mastná skvrna.
Muže překvapilo, že se nic neděje, a poněkud se zklidnili. Někteří začali dokonce žertovat. Když vykládali čtvrtý vůz, ukázaly se čtyři čarodějky. Čile se brodily bažinou a muži se okamžitě dali na útěk. Jakmile čarodějky dorazily ke břehu, začaly se přeměňovat.
"Nečekejte, až skončí!" křikl Yvain na Kokase. "Palte!"
Kokas zatroubil na roh a zasvištělo padesát střel. Skoro všechny zasáhly cíl.
Uplynuly tři nekonečně dlouhé sekundy a pak se netvoři skáceli do bažiny a ozval se jásot.
"Máte vynikající střelce, kapitáne," pochválil Yvain Kokase. "Ať se připraví na další výstřel." Obrátil se ke knížeti a dodal: "Dejte vyložit poslední vozy. Musíme využít chvíle klidu."
"Čarodějky jsou mrtvé, už se nemáme čeho bát..."
"Přijdou další, Jasnosti. Je třeba jednat rychle."
Vzduchem se šířil zápach zemního oleje. V té chvíli se z lesíka na druhém břehu vynořilo dobrých dvacet čarodějek a hnaly se bažinou k nim. Kníže zbledl jako stěna a řada střelců se zavlnila.
Uplynuly dvě vteřiny. Když byly čarodějky na dostřel, Kokas zavelel k palbě. Yvain ani neměl čas mu říct, aby si nechal pár střelců v záloze. Vystřelili všichni, cílů však bylo příliš. Deset čarodějek se skácelo a zbytek dorazil ke břehu a proměnil se. Střelci ani nestačili nabít.
Yvain popohnal dalku a vyrazil kupředu. Rázem byl na břehu bažiny a vhodil do ní pochodeň. Hladina ve vteřině vzplála a olízl ho ohnivý dech. Dalka se vzepjal, Yvain ho ještě stačil otočit a uháněl zpět ke knížeti.
Z ohnivé záplavy se vynořil jeden netvor a hnal se ke střelcům, které zachvátila panika. Vtom se však zastavil a zvolna se kácel k zemi se střelou v hrudi.

"Slušná trefa, co?" pochválil se Xil. "Člověk si vždycky musí nechat střelu v záloze."
Kníže si otřel zpocené čelo. "Máte velice šikovného sluhu, pane d'Escarlate."
Střelci napjatě hleděli do pohasínajících plamenů. Zřejmě s hrůzou očekávali, kdy se ukáže další netvor.
"Řekl bych, že je po všem," poznamenal kníže. "Zachránil jste nás před záhubou. Proto jste vylil olej na hladinu?"
"Spíš jsem počítal s tím, že otráví ty nebezpečné pavouky."
"Co budeme dělat dál?"
"Myslím, že je vhodný čas promluvit si s bytostí, která řídí čarodějky."
"Ale jak?"
"Mám takový nápad..."
Yvain požádal Xila, aby dal přivézt sudy, které ještě nebyly vyprázdněny. Xil se za chvíli vrátil s několika vozky.
"Co s nimi chcete udělat?"
Yvain ukázal na své kalhoty a boty. "Pořádně mě zlijte. Musím tím nasáknout, abych odradil pavouky."
Kníže jen nedůvěřivě vrtěl hlavou. "Není to příliš nebezpečné?"
"To zjistím, až se vrátím," odtušil Yvain. "Půjč mi tu kuši a střely," požádal Xila. Xil se netvářil příliš ochotně, a Yvain proto dodal: "Nezapomeň, že ji máme napůl."
"Jdu s vámi," prohlásil Xil.
"Ani náhodou! Nemám chuť tě vláčet na zádech jako posledně."
S kuší v ruce vstoupil do bažiny. Co chvíli očekával, že se ukáže jedna z těch růžových stvůr, které se člověku přichytí na tělo a požírají ho zaživa.

13

Yvain vyšel na houbovitou nahnědlou zem. Boty mu při každém kroku čvachtaly. Přiblížil se ke skále, z níž vytékal tenký pramínek vody. Věděl, že je to tekutina, kterou se živí ony bytosti podobné lidem. Měl žízeň a rád by se napil, ale přemohl se. Co když je to past?
Došel až k lesu. Bylo to příliš silné slovo pro menší změť šedých propletených kmínků, mezi kterými občas prošlehla jiskra.
Ve chvíli, kdy chtěl do lesíka vstoupit, objevila se nahá a svůdná černovláska. Zvedla si vlasy a odhalila ňadra. Na rtech jí pohrával rozkošný úsměv. Vábila ho k sobě.
Yvain zvedl kuši. Váhal. Dívka byla od něj už jen pár kroků. Vtom si všiml, že se nepatrně zachvěla. Blíží se přeměna! Vypálil a šipka zajela mezi pohupující se ňadra. Dívka se zastavila, přeměna ještě chviličku pokračovala, a potom se skácela.
"Galantnost by v tomto případě mohla být nebezpečná," zabručel Yvain. Připravil další střelu a napnul kuši. Pravicí uchopil meč a prosekával se lesem. Vnímal prchavou, bolestnou myšlenku. Usmál se, věděl, oč jde.
"Dost! Kdo jste a co chcete?" ozvalo se konečně.
"Jdu pokračovat v rozhovoru."
Vnímal mírné překvapení.
"Myslela jsem, že jsi mrtev. Přikázala jsem, aby tě zabili."
"Neschopnost podřízených vždy zamrzí."
"Jak ses dostal až sem? Měli tě sežrat pavouci."
"Nechme toho. Dobře vím, že se jedná o antitělíska. Nemohla mě identifikovat, protože jsem se dal polít zemním olejem, který jich hodně spálil. Nemyslím si, že jsou příliš účinná."
"Dost. Jinak tě má obrana zničí."
"Nevěřím, že ještě nějaká existuje. Poslední jsem před chvílí zlikvidoval."
"Vytvořím jich ještě víc a má pomsta bude krutá. Vyhladím všechny."
"Nebudou na to čekat. Vím, že jsem v tvém mozku a že je to tvoje nejcitlivější místo."
Rozmáchl se a přesekl několik oddenků. Myšlenka se vrátila, byla ironická, ale přece jen trochu neklidná.
"Pokud máš vůbec nějaké ponětí o mozku, pak jistě víš, že se skládá ze stovek milionů neuronů. Tím

směšným mečem je nikdy nepřesekáš všechny."
"To je patrně pravda, ale my na to půjdeme jinak. Moji lidé budou lít zemní olej na hladinu tak dlouho, až pokryje silnou vrstvou veškerou tvoji tělesnou tekutinu. Antitělíska to dlouho nevydrží. Navíc tu vrstvu můžeme zapálit, což ti neurony trošku povzbudí, že? A naši alchymisté připraví jedy. Jsou-li nebezpečné pro nás, budou nebezpečné i pro tebe."
Myšlenka se odmlčela. Když se ozvala znovu, vyjadřovala překvapení.
"Já to nechápu. Zatím jsem nenarazila na žádný odpor. Ti směšní lidé přede mnou jen prchali anebo se nechali sežrat. Teprve s tebou to všechno začalo. Takže za to můžeš ty."
"Dejme tomu, že jsem jim tak trošku poradil. Využil jsem toho, co mi prozradila ona mírumilovná bytost. Moji spoluobčané ji přijali. Každý tak žijeme na svém území, neškodíme si, nepřekážíme si."
"Zrádce bez jakýchkoli ambicí! Proč jsi přišel?"
"Mysli si, co chceš, ale nechceme, abys zmizela. Chceme si zajistit bezpečí a uzavřít mír. Uzavřít smlouvu..."
"Neřekla bych, že jste tak silní, abyste..."
Yvain přesekl několik oddenků, vybral si tentokrát silnější. Vnímal vlnu bolesti.
"Možná by stálo za to polít i tyhle oddenky olejem a zapálit..."
"Dobrá. Co navrhuješ?"
Nyní musel Yvain improvizovat, protože podmínky smlouvy s knížetem neprojednal.
"Přestaň se rozšiřovat a jako projev dobré vůle ustoupíš na tři kilometry od města, a to do tří dnů."
"To nejde. Nestihnu vsáknout tolik tekutiny."
Yvain se zamyslel.
"Jako náhradu můžeš zabrat odpovídající plochu na opačné straně. Jakmile se stáhneš, postavíme hraniční zeď. Běda tomu, kdo ji překročí, ať tím či oním směrem."
"To je vše?"
"Mám jediné přání. Nechť zde konečně zavládne mír."
Kontakt se na nějakou chvíli přerušil.
"Myslím, že je to přijatelné řešení," ozvala se pak bytost. "Nerada se vzdávám svých plánů, ale třeba nebyly rozumné. Možná má pravdu ta druhá..."
Yvain si vydechl.
"Předložím tento návrh svému pánu, i když myslím, že jej přijme. Ale abys nás přesvědčila, bylo by dobré, kdybys už dnes v noci začala ustupovat."
"Sbohem, tvorečku. Někdy mě zase navštiv."
Jakmile Yvain vstoupil na pevnou zem, přistoupil k němu kníže.
"Tak co?"
"Spojil jsem se s bytostí, která řídí ty čarodějnice. Dohodli jsme se na míru." A Yvain informoval knížete o podmínkách. Když se zmínil o tom, že se bažina rozšíří opačným směrem, kníže namítl:
"To pak bude na godomském území!"
"A bude to godomský problém," dodal Yvain.
***
Druhý den ráno se Yvain dostavil ke knížeti ještě poněkud ospalý. Když se předešlý den vrátil od bažiny, Saima se mu postarala o nové oblečení a ještě o mnohem víc. Potom s Xilem bohatě povečeřeli a šli si lehnout. Nenasytná Saima se však ukázala znovu.
Kníže ho opět čekal s kancléřem a kapitánem.
"Račte dál, pane d'Escarlate," uvítal ho. Byl ve vynikající náladě. "Hlídka ráno zjistila, že bažina přes noc ustoupila skoro o pět set metrů. Zdá se, že hodlá smlouvu dodržet."
"To jsem rád," oddechl si Yvain.
"Ale stejně nechápu, jak jste se s tou bytostí dokázal domluvit," zajímal se kníže.
"To se těžko vysvětluje, Jasnosti. Nemluví slovy, ale vysílá myšlenky. A já jsem zřejmě jedním z mála, který je dokáže přijímat."
"Zvítězili jsme," pronesl suše kancléř. "Proč toho nevyužít a nezničit ji definitivně?"
"Nejsem si jist, jaké skryté rezervy ještě má. Může se stát, že si vyvine nějakou obranu proti zemnímu

oleji. Myslím, že výhodnější je tenhle mír než dlouhá válka, u které si nemůžeme být jisti, že ji vyhrajeme."
"A co si myslíte vy?" obrátil se kníže ke kapitánovi.
"Souhlasím s baronem."
"Já rovněž," přidal se kníže. "Vy myslíte, barone, že ta bytost dodrží slovo?"
"Zatím určitě. Co bude dál, nevím."
"Co tedy radíte?"
"Využijte míru a oživte opět město. Buďte ale obezřetní. Mějte v záloze zásobu oleje a požádejte alchymisty, aby připravili dostatečné zásoby jedu."
"To je moudrá rada a budeme se jí řídit. Před třemi dny bych si něco takového nedokázal představit. Nyní je na mně, abych splnil slib. Dávám králi Karlusovi k dispozici sto střelců, a to na mé náklady. Velet jim bude kapitán Kokas."

14

"Dneska v noci jsem dokončil ty kořínky," poznamenal kouzelník Merchak při snídani unaveně. "Budete mít dostatečnou zásobu na další tažení. Stálo mě to značnou námahu a dlouho jsem nespal."
Radžak se rozesmál. "Jsem spokojen. Dostaneš novou, mladičkou otrokyni."
Merchak sklonil hlavu na znamení díků a Radžak pokračoval:
"Hned ráno se dáme na pochod. Buď připraven a neber si moc zavazadel."
Dostavili se náčelníci kmenů. Bylo jich deset a vedl je Tahar, kterého Radžak jmenoval vrchním velitelem.
"Zítra vyrazíme na Rixor," prohlásil Radžak. "Je to bohaté město a bude co plenit. Ztrestám je za to, že se mi vzepřelo. Já se spokojím s Karlusovou hlavou. Napíchnu ji na kopí a vystavím pak na hlavním rynku ve Frequoru."
Náčelníci vypadali spokojeně a Radžak pokračoval:
"Před každým útokem vám Merchak přidělí kořínky, takže se vyrovnáte křišťálovým rytířům."
"Kolik jich vlastně je?" zeptal se náčelník, který se přidal teprve nedávno.
"Buďte klidný, je jich mnohem méně než nás. Při posledním střetu jsme je prakticky vyhladili. O vítězství nás připravil jen nečekaný sesuv hory. Za těch pár měsíců Karlus zverboval nějaké ty sedláky, ale to je asi tak všechno."
"A co rytíři?"
"Přidalo se k němu jen málo baronů," odvětil posměšně Radžak. "S těmi nejvýznamnějšími jsem jednal a slíbili, že zachovají neutralitu. Zaručil jsem jim, že si smějí ponechat svá panství." Zasmál se. "Až zvítězíme, potrestám je za to, že porušili slib daný králi. A teď se vraťte ke svým jednotkám."
Vystřídal jej velekněz alliumské církve Luzor.
"S radostí vám oznamuji, Veličenstvo, že měšťané vašich příkazů uposlechli. Vozy s potravinami jsou připraveny. Čekají pouze na vaše rozkazy."
"Výborně," odvětil blahosklonně Radžak.
"Dovolte mi vzdálit se, abych mohl dohlédnout na poslední přípravy. Přeji Jeho Veličenstvu brzké a skvělé vítězství, za něž se budu v našem chrámu den co den modlit."
"Modlit se budeš cestou, protože jedeš s námi."
"Nebyl bych mnohem užitečnější ve Frequoru, abych dohlédl na měšťany?"
"O ně se nestrachuj. Nechám tady menší posádku a její velitel už pořádek udrží, i kdyby jich měl pár pro výstrahu pověsit. Mnohem užitečnější nám budeš v Rixoru. Až město dobudeme, přesvědčíš měšťany, aby se mi podřídili. Nerad bych zmasakroval všechny. Bude pro mě mnohem výhodnější, když budou vytvářet bohatství, z nějž budu těžit."
Luzor skryl zklamání a opět se uklonil. "Vždy k službám, Vaše Veličenstvo."
Radžak mu zhatil plány. Doufal, že za jeho nepřítomnosti město ovládne, čímž se dostane do pozice, že bude moci s vládcem vyjednávat a získat tak úřad frequorského guvernéra.
Jakmile velekněz odešel, Merchak poznamenal: "Neřekl bych, že byl nadšený."
"Ani já ne," rozesmál se vládce. "Podle mě až příliš touží po moci, a proto ho chci mít radši na očích."

15

"Rád tě zase vidím. Takže úkol jsi splnil!" přivítal král Karlus Paula de Gallase na nádvoří rixorského hradu.

"Veličenstvo, představuji vám armadérského velmistra."

Král kývl hlavou na pozdrav. "Je mi ctí, otče. Potřebujeme vaši pomoc a radu."

Paul potom představoval jednotlivé mnichy. Když přišla řada na Sabrinu, zakoktal se a zrudl. Velmistr mu však přispěchal na pomoc a řekl: "To je Sabrina a pomáhá bratru Ambrožovi, protože se vyzná v bylinách."

Večer král uspořádal hostinu. Sabrina seděla u jednoho z bočních stolů vedle bratra Ambrože. S údivem a obdivem si prohlížela sál, vysoký strop, desítky pochodní. Vešli sluhové se stříbrnými podnosy plnými nakrájeného masa a rozestavili je na stůl.

"Jezte, mé dítě," vybídl ji Ambrož.

Vzala si paštiku, snědla pár soust a sledovala ostatní, jak si počínají. Obdivovala Paula, s jakou samozřejmostí si vede u čestného stolu.

Když Karlus usoudil, že hosté zahnali nejhorší hlad, obrátil se na armadérského velmistra. "Rád bych pasoval deset nových rytířů. Hned zítra, kdyby to šlo. A koncem týdne rovněž."

"Křišťály mám, počítal jsem s tím," odvětil velmistr. "Ale kde vezmete uchazeče?"

"Povýším do šlechtického stavu důstojníky a poddůstojníky, kteří se vyznamenali v boji s Godomy. Toto povýšení bude pro ně odměnou a zajistí mi i jejich věrnost."

"Ale to přece nejde!" vybuchla Priscilla. "Za tak krátkou dobu se nestačí seznámit s hrdinskými zpěvy, v nichž by našli své vzory..."

"Když zvítězíme, budou mít na to moře času," odbyl ji Karlus.

"Ale nezúčastnili se ještě jediného turnaje, protože jste ještě žádný neuspořádal a..."

"Sestřičko, válka není turnaj, ale zákeřný a zlý boj. Vím, že tito noví rytíři jsou dobří bojovníci. Prokázali to. Na bojišti. A to je hlavní."

Velitel de Guerreval udeřil dlaní o stůl, čímž se přihlásil o slovo.

"Lidí máme málo a potřebujeme dobré bojovníky. Ti, které jsme s králem vybrali, takoví jsou. Křišťál jim zvýší sílu a rychlost reakcí. Navíc budou podporou venkovanům, kteří ještě nemají pořádný výcvik."

"Takže," obrátil se Karlus opět k velmistrovi, "pokud byste souhlasil, udělali bychom to zítra."

"Stane se podle vašeho přání, Veličenstvo. Naše posvátné texty neříkají, že nositelé křišťálu musí být urozeného původu. A nyní, kdybyste dovolil, rádi bychom si s bratry odpočinuli. Cesta byla úmorná a těla volají po pohodlném loži." Velmistr vstal a jeho lidé s ním. Sabrina se k nim přidala a na cestu si vzala ještě kus masa.

Zakrátko je následovala i královna Tamia a po ní odešel Henri de Guerreval. Belhal se o dvou holích.

Priscilla se naklonila k Paulovi a zašeptala: "Nemáte nějaké zprávy o panu d'Escarlatovi?"

"Nemám, ale velmistr tvrdí, že pokračuje ve své misi. Myslím, že o něm brzy uslyšíme." Zívl si a odstrčil židli.

Král ho však zadržel. "Příteli, chci vědět vše o vašich dobrodružstvích."

Paul de Gallas začal vše podrobně líčit. Záchranu Sabriny přešel několika slovy.

"Během večeře z vás nespustila oči. Zřejmě vás velice obdivuje," poznamenala Priscilla

"To jen proto, že jsem ji zachránil před nepříjemnou smrtí."

"V jejím pohledu," pousmála se, "jsem viděla víc než vděk. My ženy něco takového vycítíme."

O něco později trochu podnapilý Paul vstal a odešel do svého pokoje. Rychle se svlékl a s úlevou se natáhl na postel. Než však stačil usnout, vešla dovnitř Sabrina s náručí plnou šatstva.

"Místnosti pro mnichy jsou malé a spí po několika. Neměli mě kam dát, a tak mě velmistr poslal, abych vás požádala o pohostinství. Říkal, že máte dvě místnosti."

Paul vstal a otevřel dveře do sousední místnosti, kde byla rovněž postel, stůl a dvě stoličky.

Sabrina si odložila šaty na postel a vysvětlovala: "Dala mi je královna. Vůbec nevím, jak jí poděkovat."

"Poděkujeme jí zítra," ujistil ji Paul. "Dobrou noc."

Za pět minut u něj byla znovu. V dlouhých modrých šatech. Udělala dva taneční kroky a otočila se.

"Nádherné, že?"

"Jistě, sluší vám."
"Pomůžete mi je rozepnout? Bojím se, abych je hned napoprvé nepoškodila," řekla a obrátila se k němu zády.
Paul jí rozepnul sponky a obnažil ramena.
"Pomozte mi s nimi i přes hlavu, abych je příliš nepomačkala."
Pak se k němu nahá otočila a usmála se. "Nechtěl jsi mi něco říct?"
"Já? Ne... ne...,"blekotal.
"Ale chtěl!" prohlásila a odtlačila ho k posteli.
***
Když se Paul probudil, natáhl ruku, ale Sabrina vedle něho nebyla. Šel se podívat do sousední místnosti. Šaty dál ležely na nerozestlané posteli. Připadalo mu to zvláštní. Do místnosti vstoupil panoš.
"Pane, král mi nakázal, abych vám byl k službám. Jmenuji se Rimo."
"Dobrá, Rimo. Přines mi vodu na mytí a něco k jídlu."
Mladík se brzy vrátil. Zatímco připravoval na stole snídani, Paul se umyl. Když se dal do pořádku, pustil se do studeného masa.
"Jsi tu už dlouho?" zeptal se Rima.
"Asi dvě hodiny. Čekal jsem, až se probudíte."
"Neviděl jsi odtud odcházet dívku?"
"Ano, pane. To ona mi řekla, abych vás nebudil."
"A nevíš, kam šla?"
"Prý za bratrem Ambrožem. Dovoluji si vám připomenout, že obřad křišťálu se koná za hodinu."
***
Velmistr prováděl obřad ve velké síni hradu za přítomnosti krále, královny matky a Paula de Gallase, který mu asistoval. Princezna Priscilla se neúčastnila.
Když obřad skončil, velmistr k Paulovi prohodil: "Včera jsem musel Sabrinu poslat za tebou. Nebylo možné, aby spala společně s bratry. Doufám, že ti to nevadilo." Všiml si, jak mladý muž rudne, a pokračoval: "Nezpěčuj se normálnímu citu a nech mluvit své srdce. Hned jsem poznal, že je to výjimečná dívka. Máš štěstí, že tě miluje."
Do síně vpadl panoš. "Stráže hlásí, že se blíží nějací jezdci a že je jich hodně!"
"Godomové?"
"To snad ne! Jistě by nás upozornily hlídky z průsmyku."
Za hodinu vjel na nádvoří Yvain a s ním stovka střelců z Wassilky. Mladík se uklonil Karlusovi.
"Představuji vám kapitána Kokase, velitele střelců, které nám poslal kníže Kilmo."
"To mu nikdy nezapomenu," řekl uznale král. Otočil se k Paulovi a pokračoval: "Dohlédněte, aby byli ubytováni a dostali najíst, A vy, Yvaine, se ubytujte a vezměte s sebou kapitána. Jakmile se dáte do pořádku, podáte mi v knihovně hlášení. A večer vás zvu ke stolu."
Za dvě hodiny už Yvain dovyprávěl svůj příběh.
"Jak vidíte, Veličenstvo, podařilo se mi sehnat jenom tyto muže. Ale jejich kuše jsou přesné a velice průrazné. Na zpáteční cestě jsme viděli prach zvednutý mocným vojskem. Radžak se vzchopil dřív, než jsme čekali. Očekávám, že dorazí do dvou, nejpozději do tří dnů."
Panovník se starostivě zachmuřil. "Promluvíme si o tom u večeře. Zatím si odpočiňte. Pan de Guerreval vás rád uvidí."
Yvain se umyl a natáhl se. Netrvalo ani deset minut a navštívila ho Aliva, jeho nevlastní sestra. Matka jí zemřela krátce po porodu a otec se o rok později oženil s Yvainovou matkou. S ní vstoupil do místnosti jakýsi statný osmahlý chlapík.
"Představuji ti rytíře Iana de Vorna," řekla. "Chce s tebou mluvit. Říkala jsem mu, že je to zbytečné, ale nedal si říct."
Yvain si už na něj vzpomínal. Statečně se bil s Godomy.
Mladík si odkašlal a řekl: "Barone, mám tu čest požádat vás o ruku vaší sestry Alivy."
Yvaina to poněkud zaskočilo, a tak hned neodpověděl.
"Vím, že má jen malé věno po matce. Já jsem zas mladší syn, takže mám jen zbraně a dalku. Ale věřím,

že se vyznamenám v boji a král mě odmění."
"Znám vaši chrabrost, Iane, a souhlasil bych s vaší žádostí, jenže..." Odmlčel se a sestřiny oči už temněly zlobou. Než však stačila vybuchnout, pokračoval: "Ale nemám na ni vliv a nemůžu ji k ničemu nutit. Záleží to jen na ní. Alivo, chceš si vzít rytíře Iana za chotě?" "Ovšem. Kvůli tomu jsem přece přišla," odvětila suše.
"Já to jen chtěl slyšet z tvých úst. Proti vašemu sňatku nic nemám. A královna už souhlas dala?"
"Jasně. Už dávno bychom byli svoji, kdyby ses vrátil dřív. Svatba může být příští týden."
"To těžko. Do tří dnů jsou tu totiž Godomové a král bude potřebovat všechny muže. Ale dám vám dva svatební dary. Naše panství s poli, lesy a vyhořelým hradem, který byste měli znovu postavit..."
"Ty mi dáváš Escarlat?" vytřeštila na něj Aliva oči.
"Jsi s ním víc spjata, a mé místo je navíc po boku vrchního velitele."
"A ten druhý dar?"
"Ten je pro tvého chotě. Pořádný bič. Bude ho na tebe potřebovat," dodal a vybuchl smíchy.
Alivě to zas tak vtipné nepřipadalo a zrudla vzteky. "Jestli se mi budeš vysmívat, vyškrábu ti na mou duši oči..."
"Dost, Alivo," zasáhl Ian de Vorn. "Měla bys bratru poděkovat."
K Yvainovu překvapení Aliva okamžitě ztichla.
"S těmi Godomy je to pravda?" zeptal se Ian.
"Ano, ale zatím si to nechte pro sebe. Král to oznámí zítra před celým vojskem."
Na chodbě se Aliva vrhla Ianovi do náruče.
"Zítra asi odjedeš," řekla. "S bratrem jsme se dohodli. Nemá smysl čekat na svatbu. Pojď!"
***
"Vojsko se dá na pochod zítra a tábor rozbijeme poblíž soutěsky," rozhodl král Karlus. "Pane de Guerrevale, vydejte příslušné rozkazy. Já se postarám o týl."
Yvain odešel s de Guerrevalem, který před nastávající bitvou celý pookřál. Už chodil jen o jedné berli. Yvain téměř hodinu vydával všemožné rozkazy. Pak se vrátil do svého pokoje. Byla už noc. Na stole svítila svíčka. Než se svlékl, dohořela. Sotva vlezl pod pokrývku, cítil, jak se k němu přimklo mladé, pružné tělo.
"Princezno..."
"Mlč! Nemohla jsem se dočkat. Vím, že jsi unavený, ale nech to na mně."
Její něžné rty ho políbily a únava byla rázem tatam...

16
Radžak seděl na dalkovi a obhlížel budoucí bojiště. Za ním stáli Merchak a generál Tahar.
"Nechali tam jen úzký a dost klikatý průchod," konstatoval generál. "Pro jízdu to bude dost obtížné."
"Máme víc pěších než oni. Útok založíme na pěchotě."
"Taky tam zbudovali jakousi věž," podotkl kouzelník.
"Obyčejná strážní věž. Jak se tak dívám na jejich tábor, moc lidí nesehnali..." Radžak se podezřívavě zahleděl na úbočí hory. "Nesesune se zase?"
"Byl jsem se tam podívat za svítání," ujistil ho Merchak. "Skála je pevná. Nechápu, jak se mohla tenkrát sesout. Na nic podezřelého jsem nepřišel."
Radžak se teď obrátil k Taharovi. "Muži musí postupovat sutí v jedné řadě, aby se dostali na druhý konec současně, a taky současně zaútočí. Karlus bude muset soutěsku přehradit a nepostaví tam víc než tři řady. Jízda bude postupovat zvolna za pěchotou." Pohlédl na předpolední slunce. "Můžeme zahájit první útok, aspoň si vyzkoušíme jejich obranu. Třeba to bude útok poslední. Nebylo by špatné spát už dnes večer v Rixoru!"
Za hodinu se šiky rozvinuly. Radžak si vylezl na skálu, aby měl lepší přehled, a Merchak se celý udýchaný vydrápal za ním.
Karlus s de Guerrevalem pozorně sledovali postup nepřítele. Dojel k nim Yvain.
"Muži se už rozmístili. Rozestavil jsem pouze dvě řady, abychom měli ještě nějakou zálohu. Noví nositelé křišťálu jsou však v té první. V záloze máme dvacet rytířů, kteří zaútočí na ty, co prorazí. Na věži je

třicet lučištníků a padesát střelců s kušemi. Za pěšími jsem postavil zbytek lučištníků a střelců. Střelci sedí na dalcích, takže mohou střílet přes hlavy našich mužů. Myslím, že jsem na nic nezapomněl, pane de Guerrevale."
Vrchní velitel se zasmál. "Jen nebuď tak skromný, Yvaine. Tenhle plán jsme připravili společně a spousta nápadů byla tvých. Byl bych rád, aby to král věděl."
"Ve všem na vás spoléhám," pravil Karlus. "Doufejme, že Nejvyšší bytost bude stát při nás."
"Veličenstvo, dovolte mi, abych se vrátil ke kuším. Znají mě a budou mě poslouchat."
Ukázali se první Godomové. Za nimi další šik a pak třetí. Yvain dal rozkaz a luky a kuše vystřelily. Skoro celý první šik se skácel, nastoupil však druhý a rozpoutal se boj muže proti muži. Frequorští statečně odolávali, ale za každého zabitého Godoma nastoupil nový.
Na pravém křídle nebyl útok tak prudký. Útočníci museli totiž procházet poblíž věže. Kuše střílely obdivuhodně přesně a dole se kupily hromady mrtvol.
Paul de Gallas bojoval v první řadě a v té chvíli byl v tom nejprudším boji. Muži kolem něj padali a hrozilo mu, že bude brzy obklíčen.
"Pokračujte ve střelbě," nařídil Yvain a vyskočil na dalku. Neujel ani deset metrů a už se mu postavil do cesty jeden Godom. Yvain štítem odrazil jeho útok a mečem mu proťal hrdlo. Vzápětí se na něj hnal další. Ten padl s rozťatou lebkou. Musel vyřídit ještě dva, než se konečně dostal k Paulovi.
Přátelé bojovali několik minut bok po boku. Godomů však neustále přibývalo.
Vtom nápor útočníků polevil. Díky Xilovi, který zůstal u kuší. Uvědomil si, jaké hrozí jeho pánovi nebezpečí, a nasměroval střelbu tím směrem.
Paul dostal posily, takže se udržel na místě. Yvain se vrátil ke kuším.
"Zapomínáte, že jste generál, pane!" křičel na něj Xil. "Co vás to napadlo do toho se plést?"
Yvain přehlížel situaci. Godomové po jeho pravici útok vzdali a vzdálili se od věže. Zanechali za sebou množství padlých. V centru se nikomu z Godomů nepodařilo prorazit hradbu rytířů. Levé křídlo mu však dělalo starosti. Obrana ustoupila o několik metrů. Rozjel se zpět k Paulovi a nařídil mu, aby ustoupil. Do uvolněného prostoru se valili Godomové jako voda protrženou hrází.
Radžak zajásal. "Prorazili jsme!"
Jeho radost však neměla dlouhého trvání, protože proti nim vyrazili rytíři, kteří se skrývali za jedním skalním výběžkem.
Radžak vztekle zaklel. "Rychle zatrubte na ústup. Chlapi si potřebují odpočinout. Zítra se do toho dáme znovu."
Když se nepřítel stáhl, Yvainovi spadl kámen ze srdce. Dojel k němu Paul. "Vzdali to. Ale jistě zaútočí zítra."
"O tom nepochybuj. Dej chlapům pohov. Ať se najedí a napijí, ale rozestavte stráže."
Sám zajel za střelci z kuší. "Byli jste úžasní!" pochválil je. Otočil se ke Xilovi. "A ty jdi prohledat bojiště a zkus spočítat těla. Zajímaly by mě godomské ztráty."
Dojel k nim král Karlus s vrchním velitelem de Guerrevalem.
"Blahopřeji vám."
"Godomů je ještě moc a zítra jistě zaútočí. Myslím, že bychom měli vyklidit věž."
De Guerreval pokýval hlavou. "Pošlu tam spojku."
"Radši tam zajedu já," rozhodl se Yvain.
Dalku nechal u sutě a pokračoval pěšky. Před věží narazil na Kokase. Střelci chodili po bojišti a skláněli se nad godomskými mrtvými.
"Co to dělají, kapitáne?"
"Počítají mrtvé a sbírají střely."
"Mám vám vyřídit od krále dík a blahopřání. Rozhodli jsme se, že vás stáhneme. Dneska jsme měli výhodu překvapení, zítra ji mít nebudeme."
"Moje řeč," souhlasil Kokas.
"Napočítali jsme tři sta sedmdesát šest padlých ranou z kuše, pane," hlásil jeden Kokasův muž, "a sto dvacet pět z luku."
"To je slušný výsledek. Vrať se na věž a řekni jim, že odcházíme."

"Možná bude lepší počkat na noc," zastavil muže Yvain. "Nepřítel o tom nemusí vědět."
***
Paul strávil hodiny s raněnými a později večer svolal král poradu. Když si konečně mohl jít odpočinout, přišla Sabrina s dvěma pytli.
"Musíš se mnou na věž."
"Tam už nikdo není."
"Právě proto. Nemám čas ti to vysvětlovat, ale je to důležité."
Paul se tedy znovu opásal.
"Vezmi tady ten pytel, je na mě moc těžký. Ale ať ti neupadne, je v něm sklo."
Za půl hodiny došli k věži. Sabrina rychle vyběhla na ochoz.
"Kde je východ?" zeptala se.
Paul se zamyslel a pak ukázal rukou. Sabrina popošla deset metrů a otevřela pytel. Vytáhla sedm hliněných misek a položila je na zem. Potom ze džbánu nalila do misek jakousi vážkou kapalinu. Paul se jí chtěl zeptat, co to je, ale jen mávla rukou. Z pytle, který nesl Paul, vytáhla velkou láhev. Opatrně jí protřepala a odlila z ní do každé misky. Zamířila ke schodům. Vyzvala Paula, aby šel první. Na první dva stupně rozlila jakousi tekutinu a rychle seběhla za Paulem.
"Jdeme?" zeptal se nedočkavě. "Rád bych si šel už lehnout."
"Ještě chviličku."
Napřáhla ruku a schody vzplály.
"Tak co? Nejsem čarodějnice?" usmála se na něj.
"Proč jsi to schodiště zapálila?"
"Nechci, aby zítra Godomové vylezli nahoru. Připravila bych je tak o překvapení."

12
Na obzoru vycházelo krvavě rudé slunce jako chmurná předzvěst rodícího se dne. Král Karlus s velitelem de Guerrevalem sledovali, jak muži zaujímají postavení. Priscilla tentokrát trvala na tom, že chce být s de Guerrevalem. Byla však rozumná a mlčela, o žádných hrdinských zpěvech nevykládala.
A pak nepřítel vyrazil k věži.
"Měl jste pravdu. Nejdřív útočí na ni," poznamenal Karlus.
"Přece nebudou opakovat včerejší chybu. S tou evakuací přišel včera Yvain, ne já, Veličenstvo."
"Jste pravý mudrc, pane de Guerrevale. Nestává se tak často, že starší přijme radu mladšího."
"To máte pravdu, ale on je jiný. Už při prvním setkání jsem v něm tušil něco mimořádného."
Priscilla, která je poslouchala, se zapýřila. Stále se nevyznala ve svých citech. Yvain je přece ošklivý, nevypadá jako ti bájní rekové, a ještě zabil v souboji její první lásku Renauda de Norvaka. Oddala se Knížeti temnot, aby si Yvaina vzal. Ale když byla s ním, nedokázala se ovládnout a toužila být jeho.
"Godomové jsou už u věže..."
"Zaútočí rovnou?"
"Ne, zdá se, že čekají posily. Nejsou si jisti, zda je skutečně prázdná."
Sevřené šiky pěších se rozvinovaly a de Guerreval je několik minut sledoval starostlivým pohledem.
"Je jich víc než včera... Asi shromáždil muže ze všech godomských kmenů. Zastavit se dají jedině zázrakem."
Nepřátelské šiky se blížily. Kokasovi střelci vystřelili, velký počet Godomů zůstal ležet, ale hned je nahradili další, jako by se nic nestalo.
Rozpoutala se bitva a zpočátku se zdála vyrovnaná. Potom však godomští pěší začínali nabývat převahu a frequorští byli nuceni ustupovat. A Godomů přibývalo. Přesila byla nejméně pětinásobná!
"Pokračujte ve střelbě, kapitáne!" nařídil Yvain Kokasovi. "Musím vést protiútok." Popohnal dalku a zamířil ke skalnímu výběžku, za nímž se skrývala skromná záloha jezdců.
"Vpřed, musíme ulevit pěším!" zavelel. Jezdci vyrazili a zajeli do godomských řad jako skalpel do masa. Yvain se oháněl mečem. Nepřátelé kolem něj padali, připadal si jako řezník na jatkách a z pachu krve se mu dělalo nevolno.
Vtom před sebou spatřil rytíře bez dalky, který se pokoušel vstát a k němuž se hnali dva Godomové, aby

jej dorazili. Yvain k nim dojel a zneškodnil je. Potom se naklonil, podal raněnému ruku a vytáhl ho za sebe.
Godomové se je snažili obklíčit, Yvain však na poslední chvíli unikl za sevření. Spolujezdec seskočil a zvedl si hledí. Yvain v něm ke svému údivu poznal Iana de Vorna.
"Mnohokrát vám děkuji, pane, zachránil jste mi život."
"Velice rád, švagříčku!" usmál se Yvain. "To by mi sestřička nikdy neodpustila."
Sabrina snad už posté zjišťovala směr větru.
"Nezneklidňujte se, mé dítě," uklidňoval ji bratr Ambrož. "Pořád fouká stejným směrem."
"Ale proč se nic neděje? Že bych to namíchala špatně?"
"Jen trpělivost, Sabrino. Slunce je stále ještě nízko. Naše směs se musí pořádně prohřát. Myslím, že to nebude dlouho trvat."
Řady obránců kolísaly a Yvain vyslal do boje poslední zálohu pěších. Se zájmem sledoval podivný tmavozelený dým, který se začal valit z opuštěné věže. Vítr jej hnal k suti. Zřejmě byl těžší než vzduch, protože neustále klesal k zemi.
Král nespouštěl oči z bojiště. Godomské šiky zakolísaly a zdálo se, že se něco děje. Godomové se začínali rozbíhat na všechny strany a řada jich padla k zemi. Pouze první dvě řady ještě bojovaly, ale nedostávaly už posily.
"Co je zas tohle za čertovinu?" bručel de Guerreval.
"Nevím," odpověděl Yvain. "I kdyby to bylo dílo Knížete temnot, přijde nám vhod. Vracím se ke svým, jdu je povzbudit."
Bitevní linie se stabilizovala a Godomové už neútočili tak prudce.
Kapitán Kokas z toho byl rovněž zmatený. "Moji lidé už nemají na koho střílet. Dám jim rozkaz, aby postoupili."
Střelci tedy postoupili a rozhodnou měrou přispěli k ústupu Godomů.
K Yvainovi dorazil Paul de Gallas.
"Co znamená ten dým?" zeptal se ho Yvain.
"Já už tuším," řekl Paul. "Pojeď se mnou."
Yvain ho následoval. Dojeli k bratru Ambrožovi a k Sabrině.
"Co to má znamenat?" vyjel Paul na Sabrinu.
"Jak to s ní mluvíš, synu?" zastal se dívky alchymista.
"Promiňte, otče, ale jen jsem chtěl, aby mi vysvětlila, co je zas tohle za čáry."
Ambrož si pohladil krátkou bradku a zvedl paže k nebi v gestu zoufalství.
"Stále se tážu, Sabrino, co vás táhne k tomuto rytíři slabého ducha. A nenacházím léku, abych mu navrátil rozum."
Yvain se dobře bavil.
"Věžte tedy, že to nejsou žádné čáry," vysvětloval mnich. "Díky Sabrině jsme vylepšili jednu směs, kterou jsme použili, když Godomové zaútočili na náš hrad. Kdo se nadýchá jejích výparů, udusí se. Není to příliš čestné, uznávám, ale byla to jediná možnost, jak je zastavit. Jinak by vás, rytíři de Gallasi, pobili všechny. Takže se nemáte na tuto půvabnou dívku co utrhovat, spíš byste jí měl na kolenou děkovat, že zachránila ten váš směšný život."
Yvain viděl, jak je z toho Paul celý nesvůj, a vstoupil do hovoru. "Jak dlouho bude ten plyn účinkovat?"
Mnich pohlédl na oblohu. "Vítr ho brzy rozfouká. Jeho účinek jinak pomíjí tak do dvou tří hodin. A nyní mě omluvte, musím se postarat o raněné."
Paul a Sabrina stáli proti sobě a nevěděli, co si říct.
"Myslím, že my dva se ještě neznáme," řekl do toho ticha Yvain. "Jste úžasná. Z vašich kvalit za největší považuji tu, že jste dokázala svést Paula. Je to takový zapšklý starý mládenec. A zjišťuji, že jste ho úplně změnila. Nyní vás ponechám o samotě. Musím za králem. Něco mě napadlo."
***
Radžak spokojeně sledoval průběh boje. "Už začínají ustupovat, udolali jsme je přesilou!"
"Poslali na nás jezdce," upozornil ho Merchak.
Yvainův útok poněkud prolomil godomské řady, ale muži se opět chystali k útoku.

"Tentokrát už Karluse nic nezachrání," radoval se Radžak.
Merchak si všiml zeleného kouře a zneklidněl. Upozornil na něj vládce, ale ten jen pokrčil rameny.
"Co se děje? Proč neútočí?" divil se Radžak.
Dorazil k nim Tahar a dalka pod ním padl. Muž pracně vstal a doplížil se k Radžakovi. Obličej měl nafialovělý a dýchal jen s potížemi.
"Všichni... mrtví... udušeni... čáry!" zasípal. Popadl se za hrdlo, směšně vypískl a skácel se k Radžakovým nohám.
"To není možné," zděsil se vládce. "Takhle se neumírá..."
Merchak se sklonil nad Taharovým tělem.
"Je to tentýž plyn jako při útoku na hrad Křišťálu," řekl. "Ti zatracení mniši jsou dobří alchymisti."
"Vracíme se do ležení," přikázal Radžak. "Třeba to není tak zlé, jak tvrdil Tahar."
"O tom dost pochybuji," vrtěl hlavou kouzelník a naposled se podíval k věži.
Radžak pak ve stanu předvedl jeden ze svých pověstných i záchvatů vzteku.
"Jsi zrádce!" ječel na Merchaka. "Věděl jsi o té substanci a nic jsi mi neřekl."
"Netušil jsem, že jí dokážou vyrobit takové množství."
"Ale měl jsi to předpokládat!"
"Doporučuji, abychom se rychle stáhli. Frequorská jízda toho využije a zaútočí na naše ležení. Nemáme dost lidí, abychom je odrazili. Řada mužů dezertovala. Zbývá nám jen několik bojovníků z vašeho kmene."
"Krysy zbabělé! Opouštějí mě. Chtěl jsem jim dát úžasné království. Nezaslouží si žít! A první jsi na řadě ty!"
Radžak uchopil pozlacený medailon, který nosil kolem krku. Ve skutečnosti to byla nebezpečná zbraň. Viděl kouzelníkův ironický úsměv a uvědomil si, že medailon na něj neúčinkuje. Ruka mu sjela k opasku a popadl dýku. Udělal krok a vrazil ji Merchakovi do boku. Kouzelník vykřikl a skácel se k zemi.
"Proti dobré čepeli tě nic neochrání," zasmál se Radžak. "Ocel, ta je věrná."
V té chvíli do stanu vnikl jakýsi rytíř ve zbroji. Radžak rychle uchopil medailon. Vyšlehl z něj pronikavý paprsek a rytíře zasáhl.
***
Yvain s deseti rytíři přejel bojiště a vnikl do godomského ležení. Těch pár zbývajících bojovníků snadno přemohli nebo rozehnali. Seskočil z dalky a zamířil k největšímu stanu. Zvedl kůži a vstoupil.
Záblesk ho oslepil jen na chviličku.
Když Radžak viděl, že vetřelec ještě stojí, zaváhal. To se mu stalo osudným, protože mladík na něj prudce zaútočil a vrazil mu meč do hrudi.
Yvain vytrhl meč z rány a otřel ho o kabátec mrtvého.
"Rytíři... rytíři...," zaslechl a o tři metry dál spatřil na zemi tělo. Muž se držel za levý bok a mezi prsty mu prosakovala krev.
"Pojďte blíž, prosím..."
Yvain k němu přiklekl.
"Zvedněte si hledí, prosím," řekl raněný slabým hlasem.
Chvíli hleděl Yvainovi do tváře.
"Myslel jsem si to. Musíme být stejného původu, když vám paprsek neublížil. Jste syn Teda Baxtera."
Yvain sebou trhl, jako by ho uštkl had.
"Vy znáte mého skutečného otce?"
"Nemám dost času, abych ti to dlouze vysvětloval. Tvůj otec a matka před osmnácti lety přiletěli prozkoumat tuto planetu. Jejich loď zřejmě zasáhl meteor stejně jako moji před třemi lety. Abych přežil, dal jsem se do služeb toho netvora Radžaka." Mužův hlas slábl. "Jednoho dne jsem náhodou našel loď tvých rodičů. Je v lese, třicet kilometrů od Radžakova města Banie."
Ze zakrváceného kabátce vydoloval černé ploché pouzdro.
"Tohle je klíč, kterým se do ní dostaneš. Tam vše pochopíš." Zmlkl. Dýchal už jen slabě a ztěžka. Obličej se mu leskl potem. "Vezmi si ten medailon. Je to zbraň. Když stiskneš modrý kámen, vyjde ochromující vlna. Červený kámen vyšle smrtící paprsek na deset metrů."

Muž se znovu odmlčel a pak ze sebe pracně vypravil: "Jsem rád, že je Tedův syn naživu. Ted byl můj nejlepší přítel..." Větu již nedokončil.
Yvain nad ním chvíli mlčky stál. Nepochopil sice vše, ale slova umírajícího se mu vryla do paměti.
Odebral Radžakovi medailon.
Do stanu vešli dva rytíři a Yvain honem strčil medailon do kapsy.
"Radžaka jsme nenašli, pane. Asi stačil utéct."
"Ne, je zde. Naložte ho na dalku a odvezte ke králi. Myslím, že válka skutečně skončila."
Nasedl na dalku a rozjel se ke godomským zásobovacím vozům. Tam všichni před ním padli na kolena.
"Slitování, pane, milost! Jsme z Frequoru. Radžak nás přinutil jet s ním, abychom ho zásobovali. Přísaháme, že jsme nikdy nezvedli meč proti králi Karlusovi."
Yvain váhal, takovou věc mohl rozhodnout jedině král. Pak ho něco napadlo.
"Svou vinu musíte nějak odčinit. Vykopete hluboké jámy a pohřbíte padlé. Až budete hotovi, dostavíte se do Rixoru a požádáte krále o odpuštění."
***
Vrchní velitel de Guerreval sledoval odjíždějící jezdce. Byl už netrpělivý.
"Jedu za nimi," oznámil nakonec králi. "Třeba bude Yvain potřebovat nějakou radu."
Na odpověď nečekal a rozjel se.
Priscilla ho následovala a jen křikla na Karluse: "Nemůžeme ho nechat samotného. Kdyby spadl z koně, už se na něj nedostane."
Dohnala vrchního velitele u bojiště. Z toho množství mrtvol se jí zvedal žaludek. "To je hrůza!"
"To je válka, princezno," odpověděl jí de Guerreval.
Dojeli na dohled nepřátelského ležení.
"Přesně v to jsem doufal," vzdychl si. "Utíkají. Teď musíme honem nalézt pana Yvaina."
Vtom z houštiny vyjeli čtyři jezdci. V jednom z nich de Guerreval poznal velekněze alliumské církve. Když dojeli na jejich úroveň, mladý statný mnich chytil Priscillina koně za uzdu a strhl ho s sebou. Dva zbrojnoši zaútočili na de Guerrevala. Guerreval tasil meč a statečně odrážel jejich útoky. Jednoho proklál, ale druhý se na něj vrhl a oba spadli z dalky. De Guerreval zaznamenal jakési křupnutí, ale bolest necítil. Musel pustit meč a prsty zaťal do protivníkova hrdla. Tu si uvědomil, že muž je už mrtvý. Odstrčil jej a pokusil se vstát. Ale postavit se nemohl. Ono křupnutí znamenalo, že si zlomil Arpovu dřevěnou protézu.
Mezitím k němu dojel Yvain s třemi muži.
"Jste raněný?"
"Ne, nestarejte se o mě. Ale ten zatracený Luzor unesl princeznu. Jeli tamtím směrem. Nemůže být daleko!"
***
Když přišla noc, velekněz se zastavil.
"Myslím, že jsme dost daleko a naši nás už brzo doženou. Vaši lidé po vás začnou pátrat až ráno. Tím získáme další náskok."
Priscilla vrávorala únavou.
"Jen se posaďte, princezno," pobídl ji posměšně velekněz. "Bohužel jsem si nevzal nic na zub, takže se musíme postit."
Mladý mnich zatím rozdělával oheň.
"Proč jste mě unesl? Bratr vás za to krutě potrestá."
Luzor zvedl ruku, aby mlčela. "Šťastná náhoda mi vás přihrála do ruky. Budete mým rukojmím. Karlus určitě potáhne na Frequor. Možná mě bude chtít potrestat za to, že jsem korunoval Radžaka. Vaše přítomnost jistě zmírní jeho hněv."
Priscilla se smutně zasmála a potřásla hlavou.
"Bratrovi na mně nezáleží. V zájmu království mě klidně obětuje."
"To je dost možné, ale vaše matka to bude vidět jinak. Stačí, když mě potvrdí ve funkci velekněze alliumské církve a když ponechá církvi majetek."
Několik minut uběhlo v tichu.

"Ještě jsem zapomněl na jednu maličkost," ozval se Luzor. "Dlužíte mi tisíc dukátů." Priscilla se na něj udiveně podívala, a proto pokračoval: "Slíbila jste mi je za to, že si Kníže temnot odnese barona d'Escarlata, není to tak? Stalo se."
Priscilla zbledla jako stěna. "Kdy?" vydechla.
"Před třemi měsíci. Zahynul v Prokleté bažině, do které se uchýlil, aby unikl z godomské pasti."
"Kterou jste pomáhal připravit," dodala ironicky Priscilla.
"Někdy je třeba božské prozřetelnosti napomoci," usmál se Luzor. "Hlavní je úspěch."
"Ten se však v tomto případě nedostavil. Ještě dnes ráno se baron těšil skvělému zdraví a statečně pobíjel vaše godomské přátele. Jestli vás najde, určitě vám s chutí prořízne hrdlo od ucha k uchu."
Velekněz se zatvářil zmateně, ale pak se krutě usmál. "V tom případě se musíte znovu oddat Knížeti temnot."
Dal kněži znamení a ten Priscillu povalil na zem. Křičela, zmítala se, ale pevně ji tiskl k zemi. Luzor se k ní sklonil a vyhrnul jí sukni.
"Elixír sice nemáme, ale dneska se bez něj obejdeme." Nalehl na ni. "Posledně se vám to docela líbilo."
"Takže ten Kníže temnot jste byl vy!"
"Byl jsem toliko jeho nástrojem."
Prudce do ní vnikl a Priscilla opět vykřikla.
"To je skvělé!" jásal. "Jen se hezky vrť. To se mi líbí. Pak mě vystřídá můj žák. Je mlád a nezastaví se hned po prvním útoku jako já."
Vtom se však mladý mnich skácel. Luzor si ještě stačil všimnout, že má prořízнuté hrdlo, a vzápětí ho jakási síla zvedla z princezny a odhodila o pět metrů dál.
"Yvaine," zasténala Priscilla a dál ležela na zemi. Ani si neuvědomovala, jaký pohled se Yvainovi naskýtá.
Podal jí ruku a pomohl jí na nohy. Pak se s mečem v ruce obrátil k Luzorovi. Velekněz vstal, založil si ruce na hrudi, zastrčil si je do širokých rukávů a zpupně na něj hleděl.
"Troufáš si vztáhnout ruku na velekněze alliumského?"
Yvain zaváhal. Matka ho vždy nabádala k úctě ke kněžím.
Náhle Luzor vytrhl z rukávu dlouhou dýku a vrhl se na něj.
Byl od Yvaina vzdálený sotva dva kroky. Zčistajasna se zastavil a nevěřícně hleděl na střelu, která mu uvízla v hrudi.
"Maminka mi vždycky říkala, abych si dával pozor na lidi, co schovávají ruce," poznamenal Xil.
Priscilla se vrhla Yvainovi do náruče.
"Jak jsi mě našel?"
"Podle křiku." Rychle se vymanil z jejího objetí: "Pojďte, princezno, vrátíme se do tábora."
Priscilla váhala. "Cesta nočním lesem bude namáhavá a pomalá," řekla nakonec. "Nebude lepší zůstat tady až do rána? Jsem z toho všeho zničená a ráda bych si odpočinula."
"Tak dobře. Přiznám se, že i já toho mám dost."
Xil přihodil na oheň a pomohl pánovi z brnění. Yvain měl košili celou propocenou.
"Svlékněte si ji," vyzval ho Xil. "Usuším ji u ohně, jinak nastydnete."
Princezna se obdivně zahleděla na jeho svaly.
"Proboha!" vykřikla.
"To nic není. Jenom modřiny."
"S ním je to těžký," stěžoval si Xil. "Nikdy si nestýská. Nechápu, jak se po dnešním dni ještě udrží na nohou. Přinuťte ho, ať si aspoň lehne. Mám dobrého pána a nerad bych o něj přišel."
Yvain se nechal odvést pod obrovský dub, pod nímž rostl vysoký mech. "Xile, odtáhni někam ty mrtvoly, ať se na ně nemusím dívat," nařídil ještě.
Priscilla si lehla vedle něj a dlouze hleděli do ohně. Potom si zvolna položila hlavu na jeho hruď a tiše, váhavě zašeptala: "Viděl jsi, co mi dělali..."
Pohladil ji. "Musíte na to zapomenout. Oni jsou mrtví, a vy žijete. Říkejte si, že to byl jen zlý sen, ze kterého se probudíte."
"Mohl bys mi pomoci na něj zapomenout," zaprosila.
Něžně ji hladil po obličeji a zvolna sjížděl rukou níž a níž. Jejich rty se spojily. Potom si ji něžně vzal a

Priscilla blaženě vydechla.

18

Karlus uspořádal velikou hostinu, na níž chyběl pouze vrchní velitel Henri de Guerreval. Yvain ho navštívil odpoledne a informoval ho o situaci.

De Guerreval ležel v posteli a nadával: "Ten mizera Arp tvrdí, že dřív než za pět dní mi novou protézu neudělá! Že prý má dost jiných raněných, o které se musí postarat nutněji. Že prý se rána otevřela a že musím ležet. Štve mě, že jsem se tím šaškem nechal strhnout ze sedla. Patřím už do starého železa."

"Ale prosím vás! Vždyť jste zabil dva nepřátele! A nebýt vás, nikdy bych princeznu nenašel."

"Doufám, že k tobě bude aspoň uznalá. Sice se v ženských srdcích moc nevyznám, ale připadá mi, že se v poslední době změnila. Už nevyžaduje tvoji hlavu jako tenkrát, spíš pozorně naslouchá, kdykoli se o tobě mluví, ale předstírá, že ji to nezajímá."

Yvain zrozpačitěl a radši odvedl řeč jinam.

"Myslím si, že by král měl co nejdřív vyrazit na Frequor."

"To jistě, ale chlapi si musí aspoň pár dní odpočinout. Každý není silák jako ty. Ale dost řečí. Nebudeš ztrácet čas se starým dědkem. Jdi se připravit na večeři."

"Můžu vám nějak pomoct? Nemám zavolat komornou?"

Starý válečník se uchechtl. "Princezna na mě někdy myslí a pošle mi na obveselení některou ze svých komorných. Jde to i bez ruky a s jednou nohou."

Nálada u večeře byla skvělá.

Karlus se naklonil k Yvainovi, který se pustil do pořádného kusu masa.

"Ještě jsem vám ani nepoděkoval za sestru. A přiznám se, že jsem docela rád, že jste nás zbavil toho Luzora. Chtěl jsem ho potrestat, ale veřejná poprava velekněze by mohla vyvolat nepokoje." Mávl na sluhu, aby mu dolil víno, a pokračoval: "To pohřbení mrtvých byl dobrý nápad. Kvůli odpuštění strhají postraňky."

Pak se naklonil ke Kokasovi. "Tažení šťastně končí a mnohem dříve, než jsme očekávali. Jakmile si vaši muži odpočinou, můžete se vrátit. Dám vám děkovný list pro knížete Kilma. Vím, že střelci jsou placeni z jeho prostředků, ale náš pokladník každému vyplatí deset dukátů. A vás prosím, abyste přijal malou pozornost, kterou vám předá. Moc vám děkuji."

Hostina pokračovala, zpívalo se, tancovalo, ale Yvain myslel na slova umírajícího kouzelníka. Takže řešení všeho je v Godomii? Naklonil se ke králi.

"Veličenstvo, zatímco budete postupovat na Frequor, bylo by dobré zjistit, jestli Godomové opouštějí celé naše království. Radžakova smrt jistě vyvolá zmatek, a až bude jmenován nový vládce, mohl bych s ním pohovořit. Možná by se podařilo uzavřít mír."

Karlus na to dlouho nic neříkal. Dojedl stehno, odhodil kost a napil se.

"Nápad je to dobrý, ale nebezpečný. Kolik lidí budete potřebovat?"

"Nikoho. Pojede se mnou jenom sluha."

"Ale co když narazíte na lapky?"

"Útěk před přesilou bývá spása. Nebudu rytířské ideály přehánět."

Vládce se pousmál. "Je vidět, že jste inteligentní. A kdyby vám to pomohlo, můžete tvrdit, že jste můj vyslanec. Mírová smlouva by se nám jistě hodila. Kdy hodláte vyrazit?"

"Pozítří, Veličenstvo."

"Doufám, že se vrátíte živý. Máte nějaké přání?"

"Ano. Mohl byste vzít pod svou ochranu rytíře Iana de Vorna? Statečně bojoval, a jakmile se zotaví ze zranění, bude si brát mou sestru. Přenechám jim Escarlat se vším všudy. Ale Aliva mi jistě bude mít za zlé, že se svatby nezúčastním..."

"Já už to nějak zařídím. Osobně ji povedu k oltáři," slíbil Karlus. "V něčem je podobná mé sestře. Ještě něco?"

Yvain zrozpačitěl. "Ty peníze, co jsem dostal na cestu, jsem už utratil... A sluhovi dlužím dva dukáty za kuši..."

"Xil mi dobře posloužil, když poslal Luzora za Knížetem temnot," zasmál se král. "Promluvím s

pokladníkem."
Yvain se spokojeně pustil znovu do jídla.
Karlus po nějaké chvíli vstal, popřál všem dobrou zábavu a odebral se do svých komnat. Královna s princeznou ho následovaly. Paul se Sabrinou je napodobili.
Paul vstoupil do svého pokoje a našel tam panoše Rima spícího v křesle. Probudil ho. "Jdi si lehnout, hochu."
"Dal jsem vám vyměnit postel, pane," oznámil panoš. "Myslím, že tahle bude pohodlnější."
Paul nahlédl do ložnice. Jeho úzké lože vystřídala velká postel pro dva.
"To byl dobrý nápad," zasmála se Sabrina, strčila Paula do ložnice a zavřela za nimi dveře.
Yvain se zrovna zouval, když vešla Priscilla. Tvářila se jako saň.
"Slyšela jsem, co sis povídal s bratrem. Proč zas jedeš pryč? Můžeš přece poslat zvědy."
"Kdepak. Tohle nejlíp zvládnu já. Musím proniknout hluboko do jejich území, protože váš bratr mě jmenoval vyslancem."
Priscilla posmutněla. Potom zvedla hlavu. "Mám na tebe vztek. Zasloužil by sis, abych tě potrestala a odešla, jenže já tě potřebuji mít vedle sebe."
"Vrátím se co nejdřív," stačil ještě říct, než polibkem udusila jeho další slova.

19

"Co vás nutí odjíždět tak nahonem?" bručel Xil. "Ta dívenka, co jsem ji poznal při hostině, na mě čekat nebude."
"Jak vidím, docela sis na hradě užíval," usmál se Yvain.
Xil chtěl sice poznamenat, že jen napodoboval svého pána, ale vzpomněl si, že mu Yvain pohrozil, že mu vytrhne jazyk, jestli se někdy zmíní o princezně.
Jeli tedy mlčky. Yvain cestoval nalehko, měl jen meč a dýku. Xil si vzal svou kuši.
"Už jedeme tři dny," začal zase vrčet, "a nepotkali jsme živou duši. A zásoby, co jsem vzal z hradu, jsme dojedli včera."
"Půstem se vykoupíš z hříchů, milý Xile," poznamenal Yvain.
"Ani jednoho Godoma jsme nespatřili," pokračoval sluha. "Co když nejeli tudy, ale stáhli se do Frequoru?"
"To není příliš pravděpodobné. Jakmile se Frequor dozví o Karlusově vítězství, jistě povstane. Godomů už není tolik, aby v něm udrželi pořádek. Určitě se vydali nejkratší cestou domů, podél Proklaté bažiny."
"Už u ní budeme," připomněl Xil. "Třeba zas uvidíme jednu z těch krásek."
"Pusť z hlavy chlípné myšlenky. Ty krásky se dokážou změnit v pěkné bestie."
"Ale jedna mi ošetřila zranění. Takové léky nemá ani Arp."
Ráz krajiny se měnil a brzy vjeli do hustého lesa. Yvain náhle odbočil z cesty.
"Chci se podívat na bažinu," prohlásil.
Dojeli na břeh jezera, jehož vody byly stále narůžovělé. O pět set metrů dál byl ostrov s podivnou vegetací. Yvain věděl, že je to ve skutečnosti mozek neznámé bytosti, který zakrývá těch pár keřů, jež tam byly schopné vyrůst. Soustředil se a velice brzy dostal odpověď.
"Dobrý den, příteli. Netušila jsem, že se uvidíme tak brzy."
Yvain myslel na svá poslední dobrodružství, cítil, jak se ho zmocňuje závrať, a musel se držet, aby nespadl z dalky. Pak se vše zklidnilo, vydechl si a přijal myšlenku bažiny.
"Omlouvám se ti. Ta zpráva, že tady nejsem sama, mě tak vzrušila, že jsem zapomněla na křehkost tvého mozku a provedla příliš rychlou sondáž. Neměj strach, brzy tě to přejde. Třeba s ní budu moci komunikovat! Porazil jsi ji velice inteligentně a zároveň jsi nezneužil svého vítězství."
Bažinou se k Yvainovi brodila nahá plavovláska. Podala mu malou nádobu.
"Máš hlad a žízeň. Je to ta výživná tekutina, kterou jsi ochutnal posledně."
Yvain se rychle napil a veškerá nevolnost pominula. Podal zbytek Xilovi, který ho s chutí vyzunkl.
"Nezaznamenala jste nějaké jezdce?"
"Asi před třemi hodinami jsem zachytila několik zmatených myšlenek."
"Díky, pomohla jste mi. Musím zase jet."

"Přeji ti, abys byl v pátrání úspěšný."
Dívka se vrátila do bažiny a Yvaina rozbolela hlava.
"Stejně nechápu, jak ta holka věděla, že se chceme napít," mudroval Xil.
"Stačí jen slušně požádat. S ženskými to neumíš jenom ty."
Vrátili se na cestu, kterou opustili. Brzy narazili na stopy. Po setmění jeli ještě hodinu, dokud Xil neucítil kouř. Sestoupili z dalky a pokračovali dál pěšky. Zakrátko spatřili paseku, na níž stál jediný kožený stan. Kolem ohně sedělo třicet lidí a o kus dál bylo vidět dva vozy.
"Doufám, že je nechcete přepadnout," strachoval se Xil.
"Ne. Podle znaků na přilbách jsou to Vlci, tedy Radžakův kmen. Zkusím s nimi vyjednávat. Ty zůstaneš u dalků. Kdyby se to nějak zvrtlo, uteč."
"To je nesmysl, pane!"
Yvain uchopil přívěsek, který odebral Radžakovi. "Mám velice dobrý argument," zabručel a vykročil.
Godomové podřimovali u ohně, ani stráže nepostavili. Yvain se dostal až ke stanu a škvírou do něj nahlédl. Spatřil tři muže.
"Velení převezmu já, protože jsem nejstarší."
"Kdepak, Klute, já jsem nejstatečnější, já bojoval. Tys zůstával za svými muži."
"Za tuhle urážku tě vyzývám na souboj, Kere."
"Klid," zasáhl třetí hlas. "Oba jste se svým způsobem zasloužili, ale já povedu město, protože město potřebuje správce, a ne vojevůdce."
Yvain vstoupil a ukončil spor. Muži se k němu otočili.
"Co chceš?" vyjel na něj Ker, chlap jako hora s maličkou hlavou.
"Jsem váš nový vládce. Než Radžak zemřel, předal mi vládu."
"To je nesmysl! Zabiju tě."
Klut ho zastavil. "Hele, má ten přívěsek, co zabíjí."
Obr se zastavil, ale namítl: "Není to Godom."
"Nejsem Godom. Vychovali mě Frequorští, ale nepatřím k nim. Jsem odjinud, zdaleka. Čekám na vaši odpověď." Yvain postupně namířil přívěskem na každého z nich.
"No, nebylo by to nejhorší řešení," zabručel Klut. "Zbyli jsme jen tři velitelé a málem jsme se pozabíjeli. On má prostředek, jak nastolit autoritu. Obávám se, že porážka vyvolá v Banii nepokoje. Nepotřebujeme občanskou válku."
Godomové nadlouho zmlkli. Nakonec ten třetí udělal krok k Yvainovi a pokrčil koleno.
"Já, Hakum, vám přísahám věrnost. Nechť mě stihne smrt, když tuto přísahu poruším."
Dal příklad zbylým dvěma, kteří Yvainovi rovněž slíbili poslušnost. Převzít vládu nad kmenem v takových podmínkách znamenalo vzít na sebe nesmírnou odpovědnost, o kterou ani jeden z nich v hloubi duše nestál.
"Přijímám váš slib," odvětil Yvain. "Vzbuďte ty chudáky, co vás nedokážou ani ohlídat. Kdybych měl s vámi zlé úmysly, už jste to měli dávno za sebou."
Za čtvrt hodiny Yvain s Xilem stáli před značně zmatenými Godomy. Yvain jim dal čas, aby se probrali, a potom velitelským hlasem prohlásil:
"Jsem váš nový vládce. Budete mě poslouchat, jako jste poslouchali Radžaka. Žádnou neposlušnost nestrpím. Za to vás dovedu do Banie. Za svítání vyrazíme do Pendarmoru, kde vyzvedneme naši posádku. Nesmíme dát Karlusovi čas, aby nás začal pronásledovat. On hranice zaručeně nepřekročí. I on se musí vzpamatovat z války."
Godomové nejásali, jen rezignovaně zabručeli, což byl docela dobrý výsledek.
Yvain se vrátil do stanu a choval se, jako by mu patřil. "Dobrou noc, pánové," prohlásil k těm třem. "Ať je ráno vše připraveno. Můžete jít."
Když osaměli, Xil na Yvaina vytřeštil oči. "Jestli to dobře chápu, tak jste se prohlásil za vládce Godomů..."
"Ne, pouze za náčelníka Vlků. Co bude dál, to se uvidí. Ne abys prokecl, že jsme s nimi někdy bojovali! To by byl náš konec."
***

Odpoledne míjeli panství Escarlat. Yvainovi se při pohledu na spáleniště rodného hradu svíralo srdce. Alivu a Iana čeká hodně práce.
Dohonil je zvěd. "To místo je prázdné, nikde nikdo."
"Pokračujeme na Pendarmor," zavelel Yvain.
Polorozbořený hrad spatřili až večer. Řada domů v okolí byla obydlena. Když dojeli na místo, z hradu vyšlo několik Godomů se statným tmavým chlapíkem v čele.
"To je Takim," řekl Yvainovi Klut. "Vysvětlím mu situaci." Seskočil z dálky a chvíli s mužem hovořil. Takim se při hovoru občas na Yvaina podíval, potom k němu došel a poklekl na jedno koleno.
"Vítejte v mém skromném příbytku, pane."
O něco později vešli do velké síně, kde bylo prostřeno k hostině. Obsluhovalo je šest místních dívek. Když pojedli, Takim se zeptal: "Jaký je důvod vaší návštěvy, pane?"
"Jen jsem vám přijel říct, že zítra všichni odjíždíme do Banie."
Takim prudce vstal.
"To teda ne!" zařval. "Radžak mi tohle panství daroval a já si je hodlám ponechat!"
V síni zavládlo ticho. Všichni se obávali tvrdé reakce nového náčelníka, který si prsty lhostejně pohrával s přívěskem.
Yvain se ale jen usmál a klidně pravil: "Udělejte, jak myslíte. Nebudu rušit slovo svého předchůdce. Ale zřejmě jste dost dobře nepochopil situaci. Karlus se opět ujal vlády nad Frequorem a jistě potáhne na Pendarmor. Pochybuji, že vaše malá posádka mu bude dlouho vzdorovat."
"Uzavřeme se v hlavní věži a počkáme na vaši pomoc."
"A s kým? Muži, kteří jedou se mnou, jsou všichni, kteří zbyli z Vlků. Ostatní kmeny byly zničeny podobně. Ne, vy budete rytířům čelit sám. Tak je to."
Takim dosedl na židli a zbledl. "A v Banii postavíte nové vojsko, že?" zeptal se přiškrceným hlasem.
"To těžko. Zeptejte se tady Kluta, jak probíhala poslední bitva."
Klut se k němu naklonil a cosi mu šeptal. Takim dlouho mlčel a stále víc mu poklesávala ramena. Yvain trpělivě vyčkával.
"Asi mi nic jiného nezbývá," připustil nakonec Takim neochotně.
***
Odpoledne překročili hranice Godomie. Vyjeli z lesa na širé pláně, kde se pastviny střídaly s poli. Krajina působila opuštěně a smutně. Pole byla neobdělaná, na pastvinách žádný dobytek. Potom spatřili na obzoru město. Stálo na návrší a ovládala je citadela, masivní stavba se čtyřmi rohovými věžemi, obehnaná hradbou s cimbuřím. Podobala se Yvainovu Escarlatu.
Město se rozkládalo kolem hradu, domky byly přízemní, některé cihlové, jiné kamenné, střechy měly doškové nebo šindelové. Když jím projížděli, občas se za oknem ukázala tvář. Při pohledu na ně nebylo nesnadné uhodnout, jak válka dopadla.
Vjeli na nádvoří, kde je čekalo jen pár žen a starých sluhů.
Yvain seskočil ze sedla a zůstal nerozhodně stát.
"Pane, zavedu vás do vaší komnaty," ujal se ho Klut. "Váš sluha se může ubytovat v Merchakově pokoji, sousedí s vaším."
Yvain přikývl. Radžakův pokoj se nacházel v prvním patře hlavní věže.
"Děkuji vám," řekl. "Dohlédněte na to, aby muži dostali najíst, a mně sem taky pošlete něco k jídlu. Uvítal bych, kdybyste s Kerem a Hakumem povečeřeli se mnou."
Muž se mlčky uklonil a odešel, s ním i Xil, který se chystal, že se porozhlédne po novém bydlišti.
Yvain osaměl. S úlevou se natáhl na postel. Den byl perný a oči se mu klížily. Vtom do místnosti vešly dvě dívky. Vypadaly vyčerpaně a byly celé rozcuchané. Padly na kolena a natáhly k Yvainovi ruce.
"Pane, prosíme vás..."
"Kdo jste?"
"Byly jsme Radžakovy otrokyně," odpověděla hnědovláska s černýma jiskrnýma očima.
"Nyní jste volné."
"Jenže my už nemáme kam jít. Nemůžeme zůstat s vámi?"
Zahleděl se na ně a napadlo ho, že Radžak neměl špatný vkus. "Proč ne?" usmál se. "Mám jedinou

podmínku. Jděte se umýt."
Dívky se s mnoha díky odporoučely a vystřídal je Xil.
"Mám celkem dobrý ubytování, ale musím z vedlejších místností vyklidit ty Merchakovy krámy. Nemám chuť dýchat nějaký jedy..."
"Ale nejdřív se na ně podívám já," zarazil ho Yvain. Co když tam najde nějakou stopu?
Vstoupil Klut a oznámil, že je prostřeno k večeři.
Mlčky pojedli a pak se Yvain rozhlédl po svých spolustolovnících.
"Pánové, musíme se dát do práce a ujišťuji vás, že jí bude dost. Kere, vy budete mým generálem. Postaráte se o zbytek vojska a rovněž o ty, co se vrátí. Nechci, aby někde rabovali. Propustíte ty, kteří se chtějí vrátit domů. Určíte deset mužů do mé osobní gardy. Velet jim bude Xil, kterého tímto jmenuji kapitánem."
Potom se obrátil k Hakumovi. "Vy budete řídit město. Zítra dáte vyhlásit, že se vlády ujímám po Radžakovi, a uklidníte obyvatele. - A vy, Klute, budete mým rádcem a rovněž pokladníkem."
Ještě naposledy si připili a Yvain s Xilem se odebrali do svých komnat. Před dveřmi Yvainova pokoje klečela mladičká dívenka.
"Pane, byla jsem Merchakovou otrokyní a prosím, abyste mě vzal pod svou ochranu."
Yvain se zasmál a obrátil se ke Xilovi. "Uděláš pro mě něco?"
"Ovšem."
"Postarej se o ní. Je tvoje."
Dívka zkoumavě pohlédla na nového pána. Dojem byl zřejmě příznivý, protože se usmála a poslušně ho následovala.
Jakmile se za nimi zavřely dveře, hned se hnala ke Xilovi, aby ho zula.
Pobavený Xil ji s potěšením pozoroval a vychutnával, jak mu dlouhé hnědé vlasy hladí nohy.
"Budete mě často bičovat?" zeptala se s úzkostí v hlase.
"Jenom když něco provedeš," usmál se.
"Merchak tvrdil, že žena nevydrží dvanáct hodin bez toho, aby něco nevyvedla, a tak mě bil ráno a večer."
Xil se rozesmál. "To není špatné! Ale já počkám, až skutečně něco vyvedeš."
Celá rozradostněla ho začala svlékat. Xil si připadal jako velmož.
"Mám ležet před vaším ložem, anebo je můžu sdílet s vámi?"
"Pojď mě zahřát. Potřebuju trochu něžnosti."
***
Když Yvain vešel do své komnaty, obě dívky prudce vstaly. V koutě stála káď s vodou.
"Napadlo nás, že po dlouhé cestě nepohrdnete koupelí."
"Skvělá myšlenka," pochválil je.
Než se nadál, vrhly se na něj a stáhly z něj všechno, co měl na sobě. Usadil se do kádě a hnědovláska mu chtěla odebrat ještě přívěsek. Chytil ji však za ruku a ostře jí řekl: "Na to nesahej!"
Zachvěla se a padla na kolena. "Odpusťte, pane!"
"V pořádku, ale už to nedělej."

20

Po příjemně strávené noci Yvain s Xilem, Hakumem a dvěma gardisty vyrazili na prohlídku města. Jak zjistili, bylo značně zbídačelé. Pokladna byla navíc prázdná. Následující den Yvain navštívil venkov a odpustil rolníkům daně s tím, že ušetřené peníze mají investovat do osiva a koupě dobytka. Chtěl také propustit válečné zajatce, kteří pracovali na statku, ale mládenci domů nechtěli, protože práce zde byla stejná jako ve Frequoru. Navíc se v Godomii nedostávalo mužů, takže dívky na ně byly milé.
Také třetí den věnoval cestě po venkově, ale tentokrát vyrazili časně zrána na sever.
"Tam je, pane, zlověstný les," varoval ho Klut. "Venkované se bojí k němu přiblížit. Prý přináší smrt."
"Právě tam se chci podívat."
Odpoledne dorazili ke statku, který se podobal těm předešlým. Temný les byl na dohled. Yvain zastavil dalku.

"Milý Klute, vy se odeberete na statek s oběma gardisty. Rovněž jim odpustíte daně a nakážete jim, aby udělali vše pro to, aby příští rok byla dobrá úroda, přesně tak jak jsem to udělal včera já. Já se zatím s Xilem podívám do toho lesa."
"Dovolte mi, abych jel s vámi. Je to nebezpečné," nabídl se Klut.
"To nemá smysl. Mám tohle," řekl Yvain a sáhl si na přívěsek.
Pokladník sklonil hlavu.
"Na statek dorazím někdy večer nebo v noci. Přespíme tam."
Yvain popohnal dalku a za deset minut vjeli do lesa.
"Nechápu, proč má tak špatnou pověst," poznamenal Xil po deseti minutách. Nevidím tady nic zvláštního. Nevrátíme se?"
Yvain mávl rukou, aby byl zticha.
"Neslyšíš něco?"
"Vlastně ano, jakési vzdálené hučení nebo šumění..."
Postupovali za zvukem, až vyšli na mýtině, kde stál asi dvacetimetrový válec. Byl zřejmě z oceli a místy už byl zčernalý. Asi v polovině výšky měl otvor, k němuž vedl kovový žebřík. Xil k němu hned vykročil, ale Yvain ho zadržel.
"Počkej! Podívej se na toho koloucha. Pase se na vyžraném místě, i když kolem té stavby je bujná tráva."
"Asi blbě vidí," zabručel Xil.
"Spíš cítí jakési nebezpečí..."
"Ověříme si to," řekl Xil. Sebral větev a hodil ji po kolouchovi. Zasáhl ho do zadku, kolouch se splašil a hnal se k válci. U něj se zastavil a padl k zemi.
"Měl jste pravdu," vydechl zděšeně Xil. "Je tam nějaké kouzlo. Nechtějí, abychom je rušili. Radši bychom měli jít."
Yvain mlčel. Myslel na kouzelníkova slova. Sáhl do kapsy a vytáhl onu černou krabičku, o které kouzelník řekl, že je klíč. Nahmatal jakýsi výstupek. Chvíli váhal a potom jej stiskl. Bzučení hned ustalo. Opět stiskl výstupek a bzučení začalo.
"Počkej tady," řekl Xilovi.
"Ale čarodějnice..."
"S těmi si poradím. Když se do dvou hodin nevrátím, dělej si, co chceš."
Yvain stiskl tlačítko potřetí a vykročil. Když Xil viděl, že vylezl po žebříku a vnikl do stavby a nic se mu nestalo, vydechl si úlevou.
Jakmile Yvain vstoupil do válce, rozsvítilo se světlo. Pocházelo z podivného zdroje, který svítil, ale nepálil a byl obalen čímsi tvrdým a průhledným. Prošel dveřmi do oválné místnosti bez oken. Na stěnách byly podivné přístroje, na nichž svítila maličká světýlka jako světlušky.
Upoutalo ho temné okno na jedné stěně. Sáhl na ně, osahal je kolem dokola a vtom se okno rozsvítilo a v něm se ukázal mužský obličej. Mohlo mu být tak čtyřicet a trochu se podobal obrazu, který vídal Yvain v zrcadle na hradě.
Jakmile se Yvain vzpamatoval, muže oslovil, ale ten ho zřejmě neslyšel, protože začal sám mluvit. Yvain si uvědomil, že nemá před sebou živého člověka, ale jakýsi hýbající se a mluvící obraz.
Muž hovořil libozvučným jazykem, kterému Yvain nerozuměl. Přesto mu však připadalo, že smysl některých slov chápe, jako by se na povrch prodíraly zasuté vzpomínky. Muž domluvil a ukázal před sebe, jako by Yvainovi nařizoval, aby něco sebral. Yvain se podíval směrem, kam prst ukazoval, a spatřil jakousi knížku. Měla jemné, tenké listy, určitě to nebyl pergamen. Byly popsány pravidelným písmem.
Znovu se podíval na okno, ale to vyhaslo.
Zhluboka si vydechl a otřel si zpocené čelo. Ničemu nerozuměl. Napadlo ho, že by se měl vrátit. Po krátkém váhání popadl knížku a strčil si ji za kabátec.
Xil už na něj nadšeně mával. "Takže jste těm čarodějnicím unikl!"
"Byl tam jenom čaroděj," usmál se Yvain.
Naposled se otočil ke stavbě, stiskl tlačítko a znovu se ozvalo bzučení.
Za dvě hodiny dorazili na statek. Vyšel jim vstříc pokladník a starý sedlák, který před Yvainem padl na

kolena.
"Jednal jsem podle vašich pokynů," hlásil Klut. "Bylo to stejné jako všude. Prodali, co mohli, a stejně se jim podařilo dát dohromady jen polovičku pachtu. Něco jsem jim nechal, aby měli z čeho přežít, a zbylo... pět dukátů," dodal stydlivě.
Yvain se zasmál. "To je skvělé. Dejte je do pokladny. A teď se půjdeme najíst. Mám hlad."
Sedlák je zavedl do světnice. Sedli si ke stolu a selka přinesla hrnec, hliněné misky a košík s chlebem.
"Prosíme pána o odpuštění, ale nečekali jsme, že přijedete. Můžeme vám nabídnout jen obyčejné jídlo."
"Neomlouvejte se, ta polévka nádherně voní," usmál se na ni Yvain.
Když dojedli, vrátil se starý sedlák a s sebou přivedl asi šestnáctiletou dívenku.
"Zavedu vás do vaší světnice, pane. Když dovolíte, má dcera Rixia s vámi stráví noc. Bude to pro nás nesmírná čest."
A zavedl je do své ložnice.
Sotva se za ním zavřely dveře, dívka k Yvainovi ostýchavě přistoupila. Byla neklidná, a když ho zouvala, ruce se jí lehce chvěly.
"Neboj se," řekl jí tiše. "Nestane se nic, co bys sama nechtěla."
"Chci s vámi sdílet lože, pane." Zrudla a dodala: "Po válce je málo mládenců. A když se lidi dozvědí, že jste o mě projevil zájem, zvýší se tím moje cena a já budu mít větší naději, že najdu muže."
Yvain se usmál. "V tom případě se svlékni a přijmi první lekci manželských povinností."

21
Jakmile se Yvain vrátil do Banie, zamířil rovnou do svých komnat. Obě dívky, které ho už chtěly svlékat, vyhnal.
"Zůstaňte za dveřmi. Nechci, aby mě někdo vyrušoval. Vstoupíte, až vás dám zavolat."
Sedl si ke stolu a vytáhl knížku, kterou našel ve válci, a začal číst. Řadě slov nerozuměl, ale postupně chápal smysl vět, jako by se mu navracely dávné vzpomínky. Přesto mu však trvalo hodinu, než pochopil vše.

Září
Audrey a já jsme před čtrnácti dny odletěli ze Země. Máme za úkol prozkoumat jednu planetu v soustavě YC 4982. Subprostorem nám cesta potrvá sedm až osm měsíců.
Tohle jsem nečekal! Audrey mi právě oznámila, že je už dva měsíce v jiném stavu. Už léta si přejeme dítě, ale jsme ustavičně na různých výpravách a nemáme na to čas. A teď najednou tohle! Audrey by měla porodit krátce předtím, než dorazíme do cíle určení. Lékařský blok lodi je dobře vybaven a počítač se může postarat o porod i o péči o novorozence, zatímco my se budeme věnovat pozorování.

Leden
Let pokračuje hladce. Audrey se pomalu, ale jistě zakulacuje. Podle počítače to bude chlapeček. Přemýšlíme o tom, jaké mu dáme jméno.

Duben
Právě jsem byl při porodu. Robotova chapadla mě poněkud zneklidňovala, ale vše proběhlo v pořádku. Je to skutečně pěkný chlapeček. Jmenuje se Petr. Nedokážu si představit, jak se bude tvářit šéf, až se vrátíme tři. Hrozí nám pěkná ostuda a možná i propuštění ze Služby pro dohled nad primitivními planetami.
Malému je už týden. Blížíme se k cíli. Za tři hodiny vystoupíme ze subprostoru.
Průšvih. Když jsme přecházeli na nízkou oběžnou dráhu kolem planety, ochranný štít prorazilo několik meteorů. Dost vážně poškodily loď...
Je to horší, než jsme si představovali. Pohon je vyřazen a nemůžeme manévrovat. Sektor, kde byl uložen výsadkový modul, je rovněž poškozen. Zbývá nám už jen malá sonda, kterou se měly odebírat vzorky na zemi.
Další katastrofa. Subprostorová vysílačka rovněž nefunguje. Externí antény jsou zničené. Chtěl jsem je

opravit, ale nemáme skafandry, byly ve zničeném sektoru. Ani nemůžeme požádat Zemi o pomoc. V pořádku je pouze můstek a příďový sektor.
Od havárie uběhly čtyři dny. Ještě funguje antigravitační přistávací systém. Ale podle počítače by trvalo deset až třináct let, než by nás gravitace přitáhla k zemi. A výroba umělého kyslíku rovněž nefunguje. Máme zásobu na necelý měsíc. Myslím na Petra a jsem zoufalý.
Audrey napadlo, že použijeme tu jedinou zbývající sondu. Dva dny jsme ji upravovali. Vysadí Petra na planetě. Za místo přistání jsme vybrali obývanou oblast a doufáme, že ho brzy najdou. Víc pro něj bohužel udělat nemůžeme.
Hypnoškolitel mu vštípil základy našeho jazyka. Kdyby náhodou narazil na někoho ze Země, doufám, že s ním pak bude moci komunikovat. Audrey stimulovala imunitní ochranu, aby se ubránil místním infekcím. Sonda už dávno odletěla a přistála v určené oblasti. Najdou-li ho, jaký bude jeho osud?
Dýchá se nám stále hůř. Rozhodli jsme se, že to skončíme sami. Zbývajícího robota jsme naprogramovali, aby naše těla po smrti vyhodil do prostoru. Loď by měla neporušena přistát na zemi za více než deset let.
Za pár minut budeme mrtví. Nejvíc litujeme toho, že se nikdy nedozvíme, co bude s naším synem...

Yvain si to musel přečíst třikrát, než pochopil smysl. Po tvářích mu stékaly slzy. Konečně pochopil, co mu stará kojná před smrtí říkala. Byl nalezen nedaleko hradu Escarlatu v kovové kolébce, která se potom vznášela. Baronka, která si tolik přála dítě a nemohla je mít, jej přijala za vlastního...
Někdo lehce zaškrábal na dveře a mezi nimi se ukázala dívčí hlava.
"Pane, večeře je hotova, můžu nosit na stůl?"
"Sežeň Xila, bude mi dělat společnost," odpověděl Yvain.
***
Od nálezu podivného válce uběhly dva týdny. Yvain každý den vyjížděl na inspekci statků anebo procházel ulicemi Banie. Atmosféra se značně změnila. Okenice se už před ním nezavíraly a obyvatelé se na něj nedívali s bázní.
Jednu místnost si zařídil jako pracovnu. Nenašel však jediný rukopis, zdálo se, že četba nebyla Radžakovým koníčkem. Podařilo se mu sehnat několik pergamenů, inkoust a pár brk.
Odpoledne se dostavil užaslý Klut.
"Pane, chce vás navštívit několik náčelníků."
"A co chtějí?"
"To mi neřekli, ale netváří se nepřátelsky."
"Tak je pozvi dál."
Zakrátko se Klut vrátil se čtyřmi muži - s Orkalem z kmene Býků, Kurlym od Medvědů, Zirkonem od Zajíců a Zanakem od Orlů.
"Vítejte na mém hradě. Co si přejete?" zeptal se jich Yvain přímo, když je Klut všechny představil.
Slova se ujal nejstarší - Kurly.
"Jistě víte, že za Radžakových tažení jsme přišli o mnoho mužů. Naše vesnice jsou prázdné a práce zůstala většinou na ženách."
"Tak je tomu i na mém panství."
"Dozvěděli jsme se, jak moudře je spravujete a že jste nastolil mír a pořádek. U nás tomu tak není. Kmeny, které Radžak povolal do boje jako poslední, jsou stále nepokojné, chtějí po nás náhrady ve zlatě nebo v dobytku. Na našich hranicích už došlo k řadě potyček."
"A co ode mě očekáváte?" vzdychl si Yvain.
Na chvíli zavládlo ticho. Zirkon pokračoval: "Mysleli jsme si... že kdybychom se vám poddali jako předtím Radžakovi, že byste nastolil pořádek. Když se spojíme, budeme dostatečně silní, abychom ukáznili i ostatní kmeny."
Yvain jeho návrh dlouho zvažoval. Náčelníkem Vlků se stal jen proto, aby zjistil svůj původ. Nikdy netoužil stát se vládcem všech Godomů.
"To je vážné rozhodnutí, které si zasluhuje promyslet," pravil.
"Pane, prosíme vás, abyste návrh přijal," naléhal Zanak.

Yvain se několikrát zhluboka nadechl.
"Budiž. Přijímám, ale za podmínky, že mě ve všem poslechnete. Když se budete sebeméně vzpouzet, dám vás potrestat."
Čtyři náčelníci padli na kolena.
"Přísaháme vám věrnost."
"Dobrá. Milý Klute, zajdi do kuchyně, ať jim připraví něco na posilněnou. Zirkone, vím, jak vynikající jsou vaši jezdci. Zítra vyšlete posly ke všem kmenů, ať ohlásí, že jsme se spojili. Jestliže někdo napadne jeden z našich kmenů, bude to, jako by napadl všechny. Povstalecké vesnice dám klidně vypálit a všechny jejich obyvatele odvedu do otroctví."
Náčelník Zajíců s úsměvem pokýval hlavou. "Váš rozkaz provedeme. Teď už určitě zachovají klid a my budeme moci žít konečně v míru."
"Pokud nám to dovolí král Karlus," vzdychl si Orkal. "Má ještě vojsko a mohl by snadno dobýt Banii."
"Uvažuji o tom, že s ním podepíšu mírovou smlouvu," řekl Yvain.
"A nebude chtít velké odškodné?"
"Nemějte strach, nic mu nedám."
"Na důkaz našeho přátelství a naší oddanosti," řekl Kurly od Medvědů, "jsme vám přivezli dar." Dvakrát tleskl a do síně vstoupily dvě stařeny v černém, které vedly osobu zahalenou v bílém sukně.
"Nabízíme vám tuto dívku. Jmenuje se Wajka a bude vaší otrokyní. Musí vás ve všem poslechnout a můžete ji bičovat po libosti."
"Velice rád přijímám a děkuji vám. Nechť ji odvedou do mých komnat."
Když ženy s dívkou odešly, požádal Yvain náčelníky: "Než přinesou večeři, vyprávějte mi o tom, jak to chodí u vás."
***
Večeře se vydařila a víno teklo proudem. Podnapilí náčelníci se konečně odebrali na lože. Yvain se mírnil, nechtěl se opít před svými vazaly. Klut ho doprovodil až k ložnici.
Před ní ho čekaly dvě stařeny s "dárkem".
Uklonily se mu. "Pane, vaše lože je připraveno."
V ložnici stála nehybná Wajka. Měla dlouhé hnědé vlasy a prostou košilku, která jen nedokonale zakrývala její půvabné tvary. Yvaina na ní nejvíc zaujal obličej. Pleť měla popelavou a v jejích očích se zračila nesmírná hrůza.
"Klid, děvenko, já tě nesním," chlácholil ji.
Padla na kolena a propukla v pláč.
"Milost, pane, nejsem už panna. Zabte mě, ale nevracejte mě otci. Ten by mě dal veřejně ubičovat k smrti..."
Yvain si sedl na postel, usmál se na ni a řekl vlídně: "Pověz mi svůj příběh a uvidíme."
Doplazila se k němu po kolenou a vzlykala přitom: "Byla jsem zasnoubena a po válce jsme se měli brát. Nevrátil se. Dva dny před odchodem na mě naléhal, abych mu byla po vůli, a já souhlasila. Kahak byl tak silný! Nedokázala jsem si představit, že by ho někdo zabil."
"Víš co? Tohle zůstane mezi námi."
Wajka zavrtěla hlavou a ukázala na dveře.
"Ty dvě tam čekají a budou chtít vidět krev."
"To je maličkost."
Vyhrnul si levý rukáv a dýkou se řízl do předloktí. Krev otřel o dívčinu košilku.
"Jste velice šlechetný, pane, ale ony budou chtít vidět i... stopy muže."
"Když si lehneš, postarám se o to."
"Cože? Vy mě i nadále chcete?"
"Co bych pro tebe neudělal!"
Wajka už ničemu nerozuměla. Očekávala bolest jako s Kahakem, ale bylo to něžné, sladké, úžasné, a když vykřikla štěstím, stařeny za dveřmi na sebe spiklenecky pohlédly. Domnívaly se, že pán prorazil bránu pevnosti.
Když se Wajka vzpamatovala z milostného opojení, zašeptala: "A teď mě musíte zbičovat."

"Proč? Vždyť jsem s tebou byl více než spokojený."
"Musíte dát najevo, že jsem vaše otrokyně, jinak si náčelníci budou myslet, že jste se jen pobavil, ale že si jejich daru nevážíte."
Vyskočila z postele a sebrala ze stolu důtky, které tam zanechaly stařeny. Podala je Yvainovi a lehla si na břicho.
Yvain pokrčil rameny a udeřil.
"Silněji, pane, rány musí být vidět."
Udeřil ji tedy ještě pětkrát a silněji. Potom důtky odhodil.
Wajka se mu vrhla k nohám a objala je.
"Pane, jste úžasný. Zachránil jste mi život a ten život teď patří jen vám."
Vstala a tanečním krokem opustila ložnici. Yvain si šel konečně lehnout a jen nechápavě vrtěl hlavou.
***
Uplynulo dalších deset dnů. Yvain dál objížděl usedlosti. Nyní končil na Takimově panství. Takim, který se musel vzdát Pendarmoru, ho uctivě přijal na své opevněné usedlosti. Jeho místnost měla jen dvě malá okna a páchla potem, špínou a hnilobou.
Nabídl Yvainovi místo na druhé straně stolu. Wajka si klekla za Yvaina.
"Vítejte v mém chudém příbytku. To je vše, co mi po celém tažení zbylo," pravil Takim.
Dvě služebné přinesly cínové poháry a Takim jeden přistrčil k Yvainovi.
"Napijme se na tu čest, že jste mě poctil návštěvou."
Yvain sáhl po poháru, ale Wajka byla rychlejší, vytrhla mu jej a napila se jako první. Sotva pohár odložila, celá se roztřásla, zfialověla a skácela se k zemi.
"Nevěřila jsem mu... Měl tak zlý pohled...," zasípala. Ještě sebou párkrát škubla a vypustila duši.
Yvain uchopil medailonek.
Takim zbledl a ani se nehýbal. Potom sebou trhl, vyskočil a zařval: "Ano, chtěl jsem tě otrávit! Nejsi Godom a nemáš právo být naším vládcem. To právo jsem měl já. Radžak byl můj bratranec. Okradl jsi mě o trůn. A teď mě klidně zabij tou čarovnou zbraní, když jsi příliš zbabělý na to, aby ses se mnou bil."
Yvain zvolna tasil meč a pravil: "Jed je zbraní zbabělců. Nyní uvidíme, jak jsi statečný. Slibuji ti, že do našeho souboje nikdo z mých mužů nezasáhne."
Takim rovněž tasil.
Yvain neměl zájem souboj zbytečně protahovat. Netrvalo dlouho a meč skončil v protivníkově hrudi.
Takim se skácel k zemi a v očích měl nesmírný úžas. Zemřel dřív, než pochopil, jak se mu to vůbec stalo.
"Byli jste svědky čestného souboje," pravil Yvain a zasunul meč do pochvy. "Odneste tu mrtvolu. Za jeho proradný čin mu zabavuji celé panství."
Pohlédl smutně na Wajku a řekl Xilovi: "Dohlédni na to, aby byla důstojně pohřbena."
Na dvoře se shromáždili Takimovi poddaní. Netvářili se nijak nepřátelsky, jejich bývalý pán byl krutý a nespravedlivý. Představa, že budou podléhat přímo vládci, jim nebyla nepříjemná.

22

Král Karlus strávil v hlavním městě už tři týdny. Nedošlo k jediné potyčce s Godomy. Obyvatelé Frequoru ho nadšeně uvítali, o to nadšeněji, aby zapomněl, jak rychle se přidali k Radžakovi.
Nyní byl v pracovně s Paulem de Gallasem a poslouchal hlášení vrchního velitele.
"Právě se vrátili zvědové. Nepřítel vyklidil veškeré území a stáhl se do své země. Vyslal jsem jednotku, aby obsadila Pendarmor. Budeme muset znovu postavit hrad, který dal náš přítel Yvain vypálit."
"To mu nemůžeme nijak vyčítat. Bylo to v dané chvíli nejlepší řešení a jednal tak se souhlasem mé matky."
"Podle mých informací," vzal si slovo Paul, "nikdo nelituje Luzorovy smrti a nikdo nic nenamítal, když ho vystřídal mnich Křišťálu."
Vstoupil rozrušený sluha.
"Vaše Veličenstvo, dostavil se godomský vyslanec a prosí o slyšení."
"Nechť ho okamžitě vpustí na nádvoří," přikázal král Karlus a seběhl dolů.
Yvain zrovna přijížděl s Xilem a Klutem a za nimi deset gardistů.

Seskočil z dálky a hluboce se Karlusovi uklonil.
"Veličenstvo, můžete dát příkaz, aby těmto mužům dali najíst a napít a ubytovali je, zatímco mě přijmete k rozhovoru?"
"Paule, postarejte se o to," řekl král. "A vy, Yvaine, pojďte se mnou."
***
Priscilla vešla do bratrovy pracovny. Když tam spatřila i Yvaina, zachvěla se a srdce se jí prudce rozbušilo.
"Volal jste mě, bratře?"
"Ano. Přijelo godomské poselstvo. Rozhodl jsem se, že s novým vládcem podepíšu smlouvu o míru a přátelství. Na důkaz míru mě požádal o vaši ruku. Samozřejmě jsem souhlasil."
Princezna zbledla jako stěna.
"Odmítám...," procedila mezi zuby. "Chci... chci být jedině Yvainovou ženou!"
"Dobrá, dobrá, beru to na vědomí, ale za ženu vás chce godomský vládce."
Priscilla se nadechovala, ale Karlus ji vůbec nepustil ke slovu:
"Zřejmě jsem vám zapomněl říct, že novým vládcem Godomů je pan Yvain d'Escarlat. Sňatek oslavíme ještě před jeho odjezdem z Frequoru."
Priscilla se na oba nenávistně podívala. "Jdu to sdělit matce," procedila mezi zuby a třískla za sebou dveřmi.
"Vaše sestra, Yvaine," řekl Karlus, "mi říkala, že jste jim dal jako svatební dar důtky. Tak uvažuji, jestli bych vám je neměl dát i já..."
"Myslím, že se bez nich obejdu," usmál se Yvain.
Když odcházel od krále, na chodbě se setkal s Paulem.
"O tvé godomské přátele jsem se postaral. Pojď ke mně. Vypijeme si něco," pozval ho Paul.
"Jak se vede rozkošné Sabrině?"
Paul trochu zčervenal.
"Král ji za odměnu povýšil do šlechtického stavu a nyní spolupracuje s bratrem Ambrožem a mistrem Arpem, kteří si velice váží jejích znalostí. Brzy se budeme brát, jen doufám, že si na to najde čas."
***
Yvain s úsměvem vstoupil do svého pokoje. Večeře byla vynikající, třebaže její větší část věnovali pracovním záležitostem.
Natáhl se na postel a s blaženým výrazem se pomalu propadal do spánku.
Zavrzaly dveře a vešla princezna Priscilla. Yvain se usmál.
Přistoupila k jeho loži a pohled měla tvrdý. Suchým, odměřeným hlasem pravila: "Udělali jste si ze mě legraci, oba."
"To byl Karlusův nápad. Chtěl si být jist, že se neobětuješ jen kvůli státním zájmům."
Chvíli mlčela a potom zašeptala: "Mám-li být godomskou královnou, musím si zvyknout na jejich mravy."
"Ovšem, ale ty se příliš neliší od našich. Jsou jen o něco drsnější."
"Slyšela jsem," pokračovala, "že mají mnohem jednodušší obřady. Dva si dají slovo a je to."
Shodila ze sebe plášť, pod kterým už neměla nic, a vklouzla do postele.
"Takže bychom ten zvyk měli vyzkoušet."
Když ji Yvain objal, dodala: "Slyšela jsem, že godomský vládce má množství svolných otrokyň."
"Služebnic," opravil ji.
"To je fuk, stejně ti na ně nenechám dost sil."